

سوالات از سرکار شریف مقدار علم العلماء و افضل الفضلاء
 استادنا الزکی کهف الحاج و القمار و الاخیار جناب حاج شیخ
 رضی الاضارئی دام ظلہ العالی و جواب شافی تا بعد از این
 و باری از فتاوی صریحہ ایشان کہ از کتاب منظور و منظور
 طر ایشان باز یافت شد بود و بغایت نفع بخش بود از برای
 حائزہ مؤمنین و مؤمنات بنظر قاصر رسید کہ از مجموعہ سنا
 کہ است برسد بمجموع مؤمنین و مؤمنات نزدیک و دور
 از بیابان و انبساطات آنها و نشر اینها بکہ باین وسیلہ
 ہر ہم بجزائی جزیل و اجر گشتیل برسد لهذا منین
 بآلہ انہا را در یکجا جمع نمودہ میفرستہ اما الذان الفہم
 المؤمنین و المؤمنات رحمہم عظیم بموافقت ہم عازانست فکرانکہ علم
 و چند فضاہیت الہیہ باشی بحالفتشان و بسیاری از مسائل
 کہ نفقہ و جوار تقلید غیر علم مشروطت مختصرا علم موافقت
 ایشان حاصل کی مسئلہ دو مجتہد مسلم الاجہاد باشند
 اگرچہ شخص یکرا علم ذاتی و تقلید کرد و جمیع بکراد عای
 مجتہد و اجہاد است محل شک باشد مختص و شخص اجہاد

۲۳۹ ۶۶

کتابخانه آستان قدس
 شماره ثبت ۶۶
 تاریخ ۱۳۹۰

کتابخانه آستان قدس
 شماره ثبت ۶۶
 تاریخ ۱۳۹۰

بخوبی که جایز نباشد عدول بقول او که در وقت حاجت بآن عمل
 مسئله اقوی جایز نبودن بجای بر تقلید مبتدیان مطلقا اگر
 شود تقلید اعلم حتی که لازم است و الا تقلید غیر اعلم کند
 عمل کند مگر آنکه فتوای غیر اعلم مخالف احتیاط باشد و
 بدقت شخص که از احتیاط موافق فتوای اعلم است
 عمل با احتیاط کند و اگر احتیاط را نداند برستد از علم
 واحد که عارف با احتیاط باشد مسئله مراد از اعلم
 در بیرون آوردن حکم الله و فهمیدن آن از راه
 شناختن اعلم و وجوب رجوع باو و بجز دادن عدل واحد
 از آنکه حاصل شود کفایت نمیکند که در هر
 از اهل خبره یا جمعی از اهل

اعلم تقلید

در تقلید هر يك و اگر علم یا مظنه باور عین یکی داری تقلید
 اود مع احوط است بلکه خالی از قوت نیست و اگر یکی او ثبوت در قوت
 باشد از آن دو مجتهد مساوی او ثبوت مقدم است و همچنین اعلم
 با دل مقدم است با عدل عالم مسئله شخص مقدم میگردد بر
 بقاء بر تقلید مبتدیان یا واجب میدانست بعد از وفات عدول
 مجتهدی اعلم زمان لازم است در این مسئله اما رجوع به اعلم
 در مسئله که اعلم فتوی نمیدهد واجب است مسئله ماندن
 مخالف احتیاطی مطلق کند بی جایز است رجوع بآراء
 مجتهدین اجابا با رعایت هر يك که اعلم باشند از دیگران در این
 مسائل که فتوی با حوط مطلقا موافقت هم جاز است مگر آنکه علم
 اقا با رعایت الله باقی مخالف نشان دولی باری از مقابل
 که نفی و رجوع از تقلید غیر اعلم مشروط است بخص اعلم موافقت
 ایشان حاصل یکی مسئله دو مجتهد مسلم الاجتهاد باشند
 اگر چه شخص تکمرا اعلم دانست و تقلید کرد و جمعی بمراد عای
 مجتهد و اجتهاد است محل شک است در خصوص اجتهاد

۲۳۹

کتابخانه آستان قدس
 شماره ثبت ۱۰۰
 شماره قفسه ۱۰۰
 شماره جلد ۱۰۰

هرگاه حاصل مقصود باشد و عملش مطابق واقع شدن باشد باطل
است مگر آنکه فرض شود بجهتیکه بقصد فریب شده باشد
عملش مسئله هرگاه در بین نماز مسئله رود ادبیت جمل بان
و مرد شد شخص در صحت و فساد نمازش را محال بقول است
جایز نیست عمل کند پس اگر عارف با حیا ط باشد با حیا ط عمل
کند و الا نماز را قطع کند با تمکن از سوال و وسعت وقت
والاعمال غلظه خود نماید و اگر مظنه تمکن نشود با حیا ط عمل
کند بقصد سوال که اگر مخالف باشد عاده کند پس بعد از
نماز سوال کرد اگر موافق برآمد صحیح است عملش و الا عاده
از آنکه حاصل شد باشد جمل بان

شغل شد

مسئله

هر

بیت

بقول

بقول مشهور عمل کردن مکرر در وقتیکه موافق احتیاط باشد
یا آنکه فتوای مجتهدی بدست نیاید و احتیاط هم ممکن نباشد
در این صورت عمل مشهور جایز است مسئله تقلید در مسائل
ضروری که لازم نیست و اگر کسی قوه تحصیل اجماع داشته باشد
بطوریکه علماء تحصیل میکنند در آن مسئله نیز تقلید لازم
نیست و در غیر ضروری که بر او مجهولست تقلید لازم است
مطلقا مسئله در مسائل تقلید اخذ جمالی کهایت نمیکند
باکماخذ تفصیلی ضروری است در محقق تقلید ملزم مسئله
تقلید غیر علم در مسئله که علم داری موافقت و با اعلم جا
است و در صورت عدم علم بموافقت هم جایز است مگر آنکه علم
اجمالی داشته باشی بخالفشان و بسیاری از مسائل در
این صورت جواز تقلید غیر علم شرط نیست بخصر اعلم بموافقت
ایشان حاصل کی مسئله دو مجتهد مسلم الاجتهاد باشند
شخص بکمال اعلم ذاتی و تقلید کرد و جمعی بکمال اعلمی
کند و اجتهادش محل شک باشد بخصر و شخص اجتهاد

فقط در وقتیکه

ایشان لازم نیست بلکه معتق است تقلید همان علم مسئله
هرگاه عارض شود بر مجتهد چون یا فسق یا موت یا عدول کند
از مسئله و مقلد عالم نشود همان قوی عمل کند علمش صحیح است
مسئله نیست تقلید شرط صحت عمل نیست و هرگاه شخص شک
کند بعد از عمل که تقلید داشته یا نه علمش صحیح است و اگر قبل
از عمل باشد تقلید کند و اگر در بین عمل مربوطی باشد مثل نماز
افوی عاده آنست با تقلید مسئله هرگاه مجتهد مسئله را
خلاف رای سابقین ببرد عمل گذشته مقلدین صحیح است و در
برایان عدول اما آثار عمل گذشته ایشان مثل طهارت و نجاست
و حیلت و حرمت برهم میخورد اما در مثل عقود و ایقاعات
خلاف و اشکال است و چنین است حکم خود مجتهد مسئله
در احکام فرعی که بعقل خود عمل نمیشود کرد بلکه باید از خدا
جامع شرائط کرد مسئله هرگاه شخص با قدرت بر تقلید
حتی باقی باشد تقلید میت بدون اذن مجتهد حتی اعلم و عبادت
کند باطل است عبادت قرآن مسئله اگر کسی تقلید کرد غیر اعلم را

با علم مطابق یا عدم علم بخالف بود زایشان بعد معلوم شد
خالف بود نشان واجب است عدول با علم و اگر تقلید کرد اعلم را
در رجوع بغیر اعلم و این غیر اعلم تقلید اعلم را لازم میدانند
جایز است تقلید او که تقلید او تقلید اعلم است مسئله نایب
میشود که ولایت طفل یا وقف و غیره دارد بموت مجتهدش
معمول میشود و اگر شخص تقلید کرد کسیرا که اخذ کتاب
مجتهد را تقلید میداند بعد از وفاتش مجتهد حتی اعلم
تقلید میت را جایز میدانند و او اخذ کند کتاب مجتهد حتی را
مجتهد تقلید نمیشود ندارد اگر چه این مجتهد اخذ کتاب را تقلید
تقلید ندانند پس این در حقیقت تقلید حتی است و واجب
که مقلد بدانند مذهب مجتهدش را و حتی تقلید مکرر باشد
تقلید که باید مذهب مجتهد حتی اعلم را بدانند مسئله هرگاه
شخص تقلید کرد اعلم را و حکم مسئله را بعد فراموش کرد و تقلید
دیگری کرد با اعتقاد مجتهد خودش و حال آنکه خلاف حکم مجتهد
بود بعد که فهمید لازم است عدول بجهت اول و علمش

اخبار تقلید

صحیح است آنچه گذشته مسئله هرگاه شخص خرید چیزی را که بان
قیمت بجهدش صحیح میدانست و فروخته مثلاً بجهدش صحیح
دانست برای مشتری صحیح و فروشنده باطل است مسئله اگر
مخلف باشد تقلید و بکل یا اجتهادش یا موکل یا علم بان باید و کل
موافق بکلیف موکل خود عمل کند و اگر جاهل باشد بحال
بحال خودش عمل کند و واجب نیست استفسار بحال موکلش
بخلاف وصی که عمل نمیکند تقلید یا اجتهاد خودشان است
اگر کسی تقلید کند شخص معینی را بحال آنکه زید است
شود که عموماً است ضرر ندارد مسئله جایز است تقلید از
بانشاوی ایشان بشرط آنکه مسئله که تقلید کرد عدول
بدیگری و اگر مثلاً یکی چهار فرسخ را سفر نداند و روزی
زاد سفر حرام بداند و یکی چهار فرسخ را سفر بداند و روزی
مسحی زاد سفر جایز بداند شخص چهار فرسخ برود و روزی
مسحی را بگرد ضرر ندارد و در این صورت تقلید هر دو
مستند است مسئله طریقه اخذ متاع بلایه فیم است اول

از بجهد شنیدن دقیم از عدل واحد شنیدن که زاوی باشد
از قول بجهد سیم اخذ بکتاب فتاوی بجهد بشرط آنکه سال و
ما مؤن باشد از غلط یقیناً یا بحسب ظن علی الاقوی و اگر دو و
بر خلاف یکدیگر خرید دهند فتاوی بجهد نیز اولی توقف و عمل
با احتیاط کردن است مسئله بدانکه عدالت ملکه است حسن
ظاهر یا حسن ظاهر کاشف است ملکه را بشرط حصول ظن
مسئله هرگاه خلاف واقع شود میان کتاب شنیدن از بجهد
شنیدن را مقدم دارند و اما در تعارض ناقل یا کتاب ناقل
را مقدم بدارند بلی در تقدم کتاب بر ناقل شفاء ظنی قوی
هست و اگر از بجهد مخلف بشو یا کتابش را مخلف بدینی
عمل بمؤخر نماید در فهمیدن از کتاب بمطنه کفایت میتوان کرد
و شنیدن هم چنین است اکتفا میتوان کرد بمطنه مسئله
هرگاه شخص سقش بجهد یا کتابش یا ناقل برسد اصلاً
واجب است با احتیاط عمل کند اگر موجب عسر و حرج نشود و اگر شخص
تقصیر نماید در عمل کردن یا احتیاط لازم است بر او عاده یا

و اگر ممکن نباشد احتیاط واجبست هجرت از اینجا اگر عنصر و حرج
 نباشد و الا آخذ بقول مشهور اصحاب میکنند الا شهر فالأشهر
 بلی باید رجوع کند بموت و حیره بموارد شهرت بدون مساعیه
 و اگر متعذر باشد بجمع آنها رجوع کند باو ثواب و ثواب در رفو
 و الا رجوع کند بطریق دیگر و استثنای آنست که تکلیف مانع
 نمی شود در صحت از احوال مزبوره مسئله فتوای علما چه
 وجه است که بر این احتیاط باشد یا ضرورتی یا اجماعی
 باشد عمل کنند و در رد آن اگر چه قدرت با علم هم داشته باشد
 مسئله هرگاه مقتضای احتیاط باشد در شرائط حاضر و ندارد
 اما قطع دارد بآنکه عملی که میکند اجزاء و شرائط آن محقق
 موجود است و منافات آن مفقود است اقوی صحت آنست که اگر
 چه احوط اعاده آن است مسئله شخصی بقلیده صحت
 عمل کرد و تقلید را غیبا دانست و عملش بعبث اتفاق افتاد صحیح
 است مسئله بدانکه اعتبار اعلی است در وفایست که بجهت
 استنباط مسئله میکنند در وفایست که فتوی میدهند

مسئله هرگاه یکی تقلید کند مجتهدی را که غایب است یا پاک می‌داند
و یکی تقلید کند مجتهدی را که نجس میدانند باید اجتناب کند این که
نجس میدانند از هر چیزی که علم دارد از آن که ملوث بمسئله نجس
شده است فصل در نجاسات مسئله عدده نجاسات
دوازده است اول و دوم بول و غائط حیوان حرام کوشن که خون
چند داشته باشد سیم و چهارم و پنجم خون و منی و شبهه از حیوان
که خون چند داشته باشد ششم و هفتم سگ و خوک صحرا
نه دریائی هشتم و نهم کافور و شراب و ملح و شیر آب انوار و
آمد و مسکرات طایع است دهم و یازدهم و دوازدهم غلام و
عرق نجس بخرام و عرق شیر جلال است و احیاء هر حیوان جلال
است فصل در نجاسات مسئله چیزی که مشبهه بنجس باشد
اگر چه منحصراً باشد و چیز ظاهری بموضع از آن برخورد باز شود
نجس نمیشود مسئله لباس نجس بعد از تطهیرش اگر خورده اشنا
در آن مانده باشد پاک است مگر آنکه درشت باشد که آب نجس
بجوف آن رفته باشد ظاهرش پاک و جوفش نجس است مسئله

نجاسات

در نجاسات

لباس نجس هرگاه غیری تطهرش کند و اطمینانی با و داری در
تطهرش خولجت و الا مشکل است ظاهر بودنش مسئله آب کو
که صد و چاه نمی کند در حال جوشیدنش از چشمهاش اگر نجاست
بان برسد نجس نمیشود و الا نجس میشود اگر کر نباشد اما نا باشد
این قسم است که قدری از آن آب بجهر سعی کند که از جوشها
آب بیاید و در آن آب و در مسئله هرگاه دست نجس مثلا آب
قبل از آن جاری شود پس آنکه آب گشت از آن موضع در دفعه
پاکت اگر به غسله اش از موضع دیگر از سرانگشت مثلا نکند
باشد مسئله اطرای نجس که صد و سی و واحد کند بزرگ
غسله نجس بود و نجس با آب و اما خبر اطراف آن
آن موضع که نجس میشود احاطه دومیه است باب غسل مسئله
غسله منفصله محل نجاست نجس است در مرتبه اولی و در مرتبه
ثانی احوط نجاست است مگر غسله استنجاء باشد و طس مسئله
از غر و جنب و طی نجایض و حیوان احوط اجتناب مسئله فضله
طهور هرگاه شك داشته باشد نجس حرام کوشش یا خلل کوشش

و در نش پاك اما فضله شیره نجر است مسئله ناخنی مثلا
 سنگ بر روی آن خورد و خون در زیرش مژد بعد فرجه بهرین
 اگر خون از استحالہ شد است پاك است و اگر صدف خون میکند
 و همچنین است غبرناخ هم مسئله هرگاه غذائی پای دندان باشد
 که دهان خون نباید و بان غذا برسد نادره نال می شود بنابر احتیاط
 علی اگر خون بان نرسد پاك است غبره نشاء مسئله خنای نجر رسد
 اگر جزئی از عین از نجر بماند بعد از شستن نجر است و اما بعد از ظهور
 رنگ از پاك مسئله زمین باز از غبره نال علم نجاست ندری نال
 اما بمطنه نر و نال اما پاك مسئله خون مشبه نجر ناکت
 مسئله اگر دانه انوری در غرور باشد که این بکیرند و مستهلک
 در آن نجوش آمدن نجر میشود مسئله هرگاه خرمای نازن شود
 در طبع ضرر ندارد مسئله زمین یاد یوار یا فروش نال لباس شخص
 باشد نال طوبت سرایت کنند و دیگری وارد بر او شود و برانها به
 نشاء مثلا بر صاحب خانه لازم نیست که او را اعلام کند مسئله
 جمیع طعام بخورند بکی فضله نوش مثلا در آن دید واجب نیست

[illegible]

一

بقدری که روی زمین صلب جریان آب بارش حاصل شود یا نه
 بیشتر مسئله هرگاه طغیان شار در کشتش بجز باشد ولی او علم
 داشته باشد و بعد از آنکه شمال و جنوب و بیهوشی که با او پیش در
 یک طرف تمام میخورد بار طوبی مثل از برای تو پاکست مسئله
 چنین که از دره که در آن است در آب سرخ در بدن هم چنین است
 مسئله در هر چه که بجز شود مثل طغیان و بیهوشی که در آن
 مسئله در هر چه که در مغز از ریه که فشار بر بدن دارد
 هرگاه در هر چه که در بدن است در آب سرخ است که در بدن
 در هر چه که در بدن است در آب سرخ است که در بدن
 پاک میشود یا نه ظاهر می باشد که در آب سرخ است که در بدن
 غرضش که سه مرتبه بشوند بنا بر احتیاط مسئله بارش در بدن
 که فشار لازم دارد و در مرتبه فشار بخوراند بنا بر احتیاط
 مگر بول که در فشار که است میکند مسئله هرگاه در آب سرخ است
 یا نه اما در آب سرخ است که در بدن است که در بدن
 چاه یا نه میشود حکم بنحیث ندارد مسئله چاه یا نه در آن

ص ۹۰
بسم الله الرحمن الرحيم

که میسر شود به پائین شدن و مقرر شدن در خدای که بیان کند
باشد فکند و در وقت است مسئله هرگاه اگر شری در موضع و در
غسل در وقت باشد باید شستن بر سر و خدو یا غسل مسئله هرگاه
زیر ناخن واجب نیست از آنکه در ناخن که از حد خن کد
باشد که در زیر ناخن است باید شستن بجهه وضو یا غسل
اما هم از هر چه در زیر ناخن است که در ناخن است البتة
باید شستن که در ناخن است بجهه وضو یا غسل
مسئله هرگاه که در ناخن است بجهه وضو یا غسل
راست است و اگر در ناخن است بجهه وضو یا غسل
مسئله هرگاه که در ناخن است بجهه وضو یا غسل
که در ناخن است بجهه وضو یا غسل
مسئله هرگاه که در ناخن است بجهه وضو یا غسل
که بعد از آن وقت ضرری بر آن مرتب شود ضرر ندارد مسئله
هرگاه ممکن نشود که شستن یا چیزی دیگر را از پا بر زمین
انرا مسح کنند مسئله لازم نیست وضع شستن و مسح خشک

باشد

باشد بلی شکر است که نری و وضع مسح غالب بر آب است نباشد
 بلکه نری گشت که مسح است غالب باشد و مسح بان نری
 بر آب نباشد هرگاه شخص مایه یا زخمی ز بدن داشته باشد
 و در آن شری از غسل یا وضوی چیزی اگر چه بخردن آب لازم
 کردن یا آب شام و غیره یا با دست گرفتن باشد تا وضو وقت
 و نیز کردن پیش باطل است و در آن صورت اگر آب است که
 منی است که کثافت و غیره واجب میشود بچهار ترا و غسل نموده
 و در آن وقت وضو با دست گرفتن با دست راست و چپ
 بعد با یکدست و با دست راست و چپ با دست راست و چپ
 برای هر نمازی وضو با دست راست و چپ با دست راست و چپ
 حفظ کند و در آن وضو با دست راست و چپ با دست راست و چپ
 و از برای هر نمازی باطل کردن آن لازم نیست اگر چه وضو با
 اما اگر یک وقتی قطع میشود و نماز را در آن وقت بخواند
 اگر آن واجب نماز که شود نماز کند و بعد از آن نماز کند
 احتیاطاً که در نماز باطل شود وضو بسیار و از نمازها بکشد

ازبک

از برای دفع حدث باشد مثل زیارت و تلاوت و کون بر
طهارت نماز می توان کرد بان وضو چه واجب و چه مستحب
مسئله چهره در وضو مسح هم مثل موضع غسل است
بان وضو دست باید مسح کرد بخلاف موضع غسل که اگر آنرا
باسب جدا باید غسل داد اما آن فسد غسل باشد و نه
مسح بلکه قریب محض است و بگوید مستحب درگاه آب گشت
کفایت نکند از آن جهت که از وضو دیگر میبرد و سر گرفتن
وضو لازم نیست و آنچه در وضو واجب است و در غسل مستحب است
و بیشتر آن از آنست که راغش را از آنکه از وضو یا غسل
بشود و چیز آلوده را روی آن بکشد از آنکه مسح کند و احیاناً
بیم هم بکند و منتهی درگاه چهره از وضو و نا محض
وضو باز در معیبت کرده بکن وضو پیش باطل نیست و اگر
شکرتن و کند که چند صلوات مثلاً بفرستند با طهارت
و وضوی واجب باز در نماز واجب هر عباده بی دیگران
وضو می تواند کرد مسئله پیش از وقت وضوی غشی

مستقیمت و اگر صبر کند بوقت و وضع و لباس و احوط باشد
 مسئله اگر شخص به یقین بپوشد و وضو ساقط است
 با یقین آب بر دستش انداخته مسئله شخص بعد از غسل
 یا وضو یا بوی در بدن به بدن شک دارد که پیش برده باشد
 شده مشکوک است تا از یقین در آید اگر شک کند ممکن است که مسئله
 حاصل کند که بر دستش مشکوک است و تمام است مسئله پنجم
 اگر غسل با وضو وضو به دست باید زد یا حیاط وضو
 اول از برای وضو باید بپوشد و اگر وضو در دو مرتبه
 پشت دستش انداخته و اگر وضو را با وضو باشد
 پنجم وضو بپوشد وضو بپوشد وضو بپوشد وضو بپوشد
 پنجم کند و پشت دست هیچ در وضو نماید و اگر از وضو
 عاجز باشد بر وضو پنجم کند و اگر از وضو عاجز باشد
 را بر وضو بپوشد مسئله هرگاه اسباب پنجم ممکن نشود وضو
 که داخل غسل حاصل شود بجهت وضو پس برف مسح کند وضو
 وضو را و اولی این است که یک پنجم برف مسح کند

مشکوک

و نماز کند و بعد بکشد و نماز را با وضو پنجم بر پیش
چهره بخوان کرد خاک و زمین و رمل و سنگ و غبار
و کل اما خاک ممکن شود باید بر خاک پنجم کرد و بعد
زمین و بعد غبار و بعد سنگ و بعد کل اگر نتواند بکشد
از استسقه باید آنچه پنجم را از پنجمه و غصه و منشا
نباشد و خاک را از زمین و پیشانی و پستان
و خود میباید بکشد تا قدرت و باقی و در وقت نماز
باشد و پیشانی و پستان و پستان و پستان و وقت هم
باید بر پستان و پستان و پستان و پستان و پستان
باید زد و باید با دست راست و با دست چپ
شخص جنب یا حیض مثل در مجامعتان پنجم باشد هرگاه
پنجم کند چیزها بشکند یا ایشان حرام بود مباح میشود
مثل مسکن اگر چه اول است باغت غسل کند
بلی سورهای مجامعت را بخوانند که از خود و اولی ترک
مسئله پنجم بغبار و خاک و در هر چیز باشد و غسل است اما

نامتوان باید شرح کرد و الا برهان چنانچه میسر
 شخصی با اینست بود که فریبده مثلا اگر امید دارد که
 کند تا آخر وقت بیکه و نه با غسل نماند شود با این
 کند مثلا متناها مان پذیرفته شدن بهر زبان با این
 اما کلام و گفتند که بیکر است مسئله شخصی در بین
 با وضو و شستن و دست زدن و بماند که وضو
 است و سواست و متناها که در غسل است
 فتنه که بگوید که بیکه بیکه که فتنه
 نباشد بهر یک از اینها است و اگر در
 کتاب نیست مسئله در کتاب و قاس هرگاه است تا
 شخص باشد مثلا و پاک باشد بدین وقت کند و فرود
 در آب یا در زراب بخت کند و خود را حرکت دهد برای
 کفایت میکند اما غسل برپای و لیس کردن زانها
 و بعد جانب است استراحت بدن قدری زیاد تر و بعد
 جانب چپ است و نیز هم بشود کفایت میکند و هرگاه

عسل

سر را آب بریزد و جانب راست را از پراکند و بعد جانب چپ را
 نیز آب کند یا بارش که یاردا اول نیت سر و کردن که در
 جانب راست و بعد جانب چپ که خوب آب بارش که در کفایت
 میکند یا از کبریک فیه بینه سر و کردن و بعد نیت جانب
 راست و بعد بینه سر و بعد بینه سر و کفایت میکند
 مسئله هرگاه سر پیش از وقت غسل را ببرد و نجس را
 جاهل بکراهت باشد که بوقت با نیت از آنجا غسل
 است و نیت از آنجا باشد که در آنجا نیت از آنجا باشد
 دارد و نیت از آنجا باشد که در آنجا نیت از آنجا باشد
 متناکر در آنجا باشد که در آنجا نیت از آنجا باشد
 بسم و غار فایده ظاهر است بجهت وضو یا غسل شستن
 کفایت میکند مسئله هرگاه مردی که مرخص نباشد و در حق
 از خود بیند که یکی از این چهار علامت را ن باشد که بید
 و شستن بدن و خوش آمدن و بوی باشد و علم به نبودن با
 را ندارد غسل کند یا اگر همین بوی نفا باشد و آن

سه علامت نباشد احوط اینست که غسل کند و بشکند و بپزد
 بنا بر این اقرار بر بعضی و دفن علامت چندگی ندارد مسئله هرگاه
 شخص متوجه در جائه خود بپزند و ندانند که گشته غسل کند
 و اغاده یا فضا کند نیاز اگر پیش از آنکه با جنابت تن
 و جوتا و آنچه از اجزای بدن است که با جنابت بوده احوط
 اغاده یا فضا کردن مسئله هرگاه در طریقی در جائه خود
 بپزند و بشکند و بپزد که است حاکم آنکه در آنکه منظره کند یا
 در آنجا بپزند و بشکند و بپزد که در آنجا بپزند و بشکند
 شد احوط اینست که در آنجا بپزند و بشکند و بپزد
 اولی و وضو یا غسل یا در آنجا بپزند و بشکند و بپزد
 حیوان احوط اینست که غسل کند و اما وضو و وضو نیست غسل
 بر او واجبست بنا بر اقوی مسئله بیرون از آب بودن و در
 پوشیدن شرط نیست غسل نیست اگر چه احوطست مسئله
 هرگاه دندان با گوشت کند شود صبح آن موجب غسل نیست
 و غسل و دفن هم لازم ندارد خلاف اغضای دیگر که آزاد

جدا شود مسئله هرگاه روی حیره یا زخم نتوان مسح
کرد غسل یا وضو بیاورد بهر قدر که میتوانند اطرافش را
بشوید بنا بر احتیاط و بهتر هم بکند مسئله هرگاه غسل
یا حیره کرد تا حدی که ریش باقی است که محدث میشود وضو یا
روقی که عذر شرعی یافت غسل یکبار برای عبادت بعد
مسئله هرگاه شخص نمیدانست که چیزی باطن دماغ
بجوشد یا نه باید غسل: ما از کسی که نمیداند که
شسته یا نه یا باغ یا نه و غیره غسل باید آتش که گذشت
مسح است و اگر در دهان یا در گوش یا در استخوان
غسل را تمام کند و بعد از آن با دست یا با انگشت
و اما احوط اعادة غسل است مسئله هرگاه شخص قصد
دادن اجرت تمامی بقیع متعارف ندارد و علم برضا بودن
او هم ندارد و غسل کند غسلش باطل است اگر چه بعد هم
راخی کند و از مسئله موی نازک در بدن باید بجهه غسل
شسته شود اگر بعد از غسل معلوم شود که آن مو شسته نشده

احتیاط غسل را از عادّه کنایه مسئله هرگاه موقع غسل بایستد
شخص خبر میداد است بیدار و وضو یا غسل شک دارد که از ازاله
کرده یا نه وضو و غسل صحیح است و از برای بیداری که کند
ان موضع را با امری که علم دارد که فوت شد بر طریقی که
و احوط این است که وضو یا غسل را از عادّه کند و اگر غافل
کرده باشد از این احوط از عادّه که در مسئله آب خزینه و غیره
که در این مسئله بگوید: لا اله الا الله یا غیره
جرم و ستمه است اگر از وضو یا غسل ضرر دارد
مسئله اگر در وضو یا غسل از آب نجس یا مثلاً
و یکی مباح است که با آب نجس وضو و غسل
نمی توان کرد اما اگر از ازاله نجاست کند شخص پاک میشود
اما که کار است وضو و غسل با آب نجس اگر مشبه بماء
باشد هر دو را استعمال کند یعنی وضو و وضو یا وضو و اگر
بمنجس باشد وضو و غسل که اصلاً نمیشود بان اما از ازاله
نجاست بهر یک دو مرتبه بشوید چیزی که دو مرتبه باید

شستن مخصوص بجهت نماز که واجب است شستن از آنجا اگر یکی
 از این دو واجب مشبه بجهت بریزد نجس نمیکند مسئله اگر مرد
 بجهت استبراء بول سه مرتبه از اصل مقعد باید پنج خطم بیند
 با شستن بوقت منقطع کرد و سه مرتبه از آنجا تا سترد گردانید
 انگشت یا از یاده صبر نمود و سه مرتبه سه جور ترافتند
 و طهارت گرفت اگر کسی در طهارت بدو نرسد که بول است
 یا چیزی دیگر پاک است و چیزی را از آنجا نشسته اند و زن اگر استبراء
 بول نکرده باشد با شستن پاک است و اگر از شستار و
 نفیست مسئله زن اگر از این دو جهت بول خارج شد
 و بعد چیزی نفیست یا نه اگر از این دو جهت بول خارج شود غسل بر او
 واجب نیست مگر آنکه بفهمد که قوی خود را خارج شده اگر
 چه با احتیاط باشد واجب است غسل کند مسئله بدخول حشفه
 در قبل یا در بعد و ن خروج قوی غسل بر هر دو واجب میشود
 مسئله مرد که قوی از او خارج شد بول نکرده و غسل کرد
 بعد در طهارت مشبه بمی زد باید غسل کند و اگر ندید بول

در احکام
مختل

کرد بختی بر او نیست مگر آنکه در تمام حاملگی کند که با بول خارج
چیزی از مفرغ واجب غسل کند غسل در احکام مختل است
مسئله در حال مختل واجبست حورث خود را از نامحرم پوشان
و حرام است در وولیت غسله کردن در حال مختل و بول کردن
بلکه در حال مختل اگر از او مسیما یا منکر از جنه فسله باشند
بنابر این مسئله استغفار بابت فسله آن باید عذر
مسئله باشد که اگر در اول رختها از تنه پال نشد
زیادگی در شوی و در زیر پیرا اگر عفت و در پیر
باشد در رختها در این فصل در احکام حیض
و استغفار از ریاضت است اما علامت خون حیض
سیاه و کرم و جند و با سوزش خارج میشود در غالب اوقات
و گاهی برخلاف آنها هم میشود مسئله هرگاه ضعیفه
دو مرتبه در اول ماه تا پنج روز مثلاً خون نبیند صاف
عادت عددی و وقتی است و اگر یک دفعه در اول ماه
پنج روز و یک دفعه هفت روز مثلاً به بیند این صاحب

و قیاس است و اگر بگذرند اول ماه ببینند و دفعه دیگر در
 ماه و عدد مثل هم ببینند این صاحب عادت عادت نیست مسئله
 هرگاه عادت قرار گرفت و بعد تغییر یافت و عادت مثل
 هم و غیر عادت اول قرار گرفت عادت بعد عادت است
 و از اول و غیره بگوید اگر در روز ماه دیگر عادت سابق مثل
 هم ببیند مسئله اگر در ماه شش کند که خون از او خارج شده
 یا نه خارج نشد مسئله اگر از او خارج نشد مشک دارد
 که خون است یا نه خبر از او بپرسند تا اول عادت ندارد
 یا نکند مسئله اگر در روز بیاض و در روز سفید
 که از رحم افتد یا نه خبر از او بپرسند تا اول عادت
 مسئله اگر خون قشبه بنفاس شود و دیگر بچرخد میشود
 اگر در ایام عادتش باشد مسئله خون قبل از مه سال خبر
 نیست استغاضه است اگر موجب غسل یا وضو نباشد چون
 بتکلیف رسد غسل یا وضو بر او واجبست برای عبادت
 مسئله اگر شک در بلوغ داشته باشد و خون بیفتد

حیض باشد و بین علامت بلوغ است و اگر شک در پاس باشد
 باشد و کوم بیض است مسئله اگر خون منتهی به بیرون آید
 امتحان کند و اگر امتحان می کند نباید چنانچه حال نامشروع
 عمل کند چه حیض و چه قروح و چه استخاضه و اگر حال
 سابق و معلوم نباشد به شریکات چنانکه است بر و آن
 حایض و عمل می نماید اما اگر با بزرگوار اختیار تحقیق
 نماز کرد نماز است اگر چه معلوم شود که خون حیض
 نبوده مگر چنانچه است بر و نماز را بشود مسئله باید
 خون حیض است یا نه بمقتضای این آیه اگر پینه بر آید
 و لحظه صبر کند و از آن روز که پینه بر آید اگر چه
 نیاید خون و اگر پینه باشد باید بیض است مسئله شاک
 و شک چهارم خارج از نشانه روز است و چنانچه شک یازدهم
 هم مسئله حیض که از نشانه روز و زیاد از ده روز بیشتر
 و ناسر یکانه می شود و زیاد از ده روز و بیشتر
 استخاضه است و اگر شک در مسئله هرگاه روزی

منفرد است و چون در روز خون بر بیفتد حیض نیست مسئله
 هرگاه در روزی که در مثل خون بیفتد تا روز چهارم هم ناظریا
 کتابت میکند بعضی بودند و احوط عمل باخیاط است که
 آنکه از روزی که خون باشد مسئله هرگاه زن سه روز
 خون دید و قطع شد تا پیش از ده روز بار و زده هم باز بیند
 و قطع شود تا ماه و نیم باشد یا بیشتر مسئله هرگاه سه روز
 متعطل خون در روز قطع شد بکر و زده هم باز بیند
 این دو قول است که یکی از آنکه هرگاه ماهی در خون که
 مشکوک بچیزی باشد تا زمانه زنا در آن روز را حیض بگویند
 قرار دهند مسئله هرگاه در یک روز یا بیشتر باشد بجز
 در بدن خون در وقت عادتش بر بیفتد اگر چه حیض
 حیض نباشد و اگر یک روز یا دو روز پیش از عادت تمام
 باشد مگر آنکه پیشتر کند بر نبودن حیض مسئله اما عادت
 عدد و بتر مخط خلافت احوط جمع است میان افعال منخا^{صه}
 و قولی غایب تا معلوم شود خصوص هرگاه بیفتد حیض

نباشد مگر آنکه یقین کند که حیض است و هم چنین است ضعیف
 می باشد و زنی که عادتش فراوان گرفته و هرگاه خون از عادت
 بگذرد ناده روز صبر کند یا کی نیست نامعلوم شود و اگر بعد
 از یک روز زیاد شود و روز که صبر کرد بعد عادت کند مسئله
 مسئله هرگاه از سه روز که خون قطع شد بعد در سه
 روز مستمر و بی عادت است و یا اشتباهی که اگر چه زمان عادت
 هم بوده است از اول مسئله هرگاه بعد از عادت خون
 و از عادت گذشته است و در تمام زده روز گذشت
 طریقی است از اینها که اگر حیض است مسئله
 صاحب عادت ده یا بیست و یک روز یا عادت خون در
 و از ده گذشت و از بیست و یک روز یا عادت خون در
 عادتش حیض مسئله هرگاه در اول و آخر عادت خون در
 و تمام باطورتش زده روز بخا و راست هر یک که بصفت چنین
 بوده حیض فراوردند و هرگاه هر دو مثل هم بوده اول را
 حیض فراوردند و آخر را اشتباهی است اما صاحب عادت

عددی در کتاب خونش ازده بگذارد و تمیزش و وافق عدد
 باشد و از اجزای حساب کند و اگر کمتر باشد عدد را تمام
 کند و بقیه ببرد و اگر زیاد تر باشد زاید را استخاضه حساب
 کند و از حوط جمع کند و زاید را میان روز و شب تقسیم
 کنند و مسئله اگر اصل را بپزند ازده خون و ازده قطع
 همیشه و اول خون تمام شود و اگر از ده باشد همیشه قرار
 دهد و اگر از ده باشد و از حوط و اگر از ده باشد و از حوط
 شود و از حوط و از حوط و از حوط و از حوط و از حوط و از حوط
 از ده بگذرد و خون از ده بگذرد و از ده بگذرد و از ده بگذرد
 مختلف باشند و غالب از ده بگذرد و از ده بگذرد و از ده بگذرد
 ده روز قرار دهد و اگر از ده بگذرد و از ده بگذرد و از ده بگذرد
 انوقت هر روز یکبار بپزند و فاشند و از ده بگذرد و از ده بگذرد
 و نه را استخاضه و اگر از ده بگذرد و از ده بگذرد و از ده بگذرد
 از ده بگذرد و میندازد هم هفت روز بگذرد و بهتر است مسئله
 همراه عادت و قبل از ده بگذرد و از ده بگذرد و از ده بگذرد

صفت حیض ندارد و بعد صفت دارد غاده تشریح فرار
 قد اگر چه بصفت حیض نباشد مسئله بر زن واجب است
 استنباطی هم از خون تا خاطر جمع شود باین طریق که اگر
 مرد دارد و در وی صبر کند بعد بیند اگر الموده نیست بکند
 اگر چه مظنه عیبه نداشته باشد و اگر عادت عیبه دارد
 از ده روز ^{بیشتر} که با این است اگر چه اجوط غسل و عبا
 شکره هرگاه میان دو چیز ^{در وقت} حقیقه و روزه تمام
 اشتغال به جز در هر یک است مسئله غزوت میان
 حیض و روزه ^{در وقت} از آن است که هرگاه عیبه را بداند
 زمان از آن ^{در وقت} را اول ماه قرار دهد و بعد
 بر اجوط مسئله حرام است بر عیض داخل شدن در عیض
 که مشروط بطله اوست و هیچ نیست مسئله حرام است و
 در قبل حیض با علم بحیض بودن و موجب قیوت مرد است
 بلکه حلال شمردن از موجب کفر است علی المشهور و اما
 در جواز و طری در بر خایض اشکال است ^{در وقت} اجتناب

مسئله گشای و طی در قبل حائض بر مرد است نه بر زن
و در اقول حوض غیر امه چون نخود و در وسط آن نه نخود
و در آخر آن چهار نخود و نیم طلای مشکوکت اما قیمت دادن
هم نکایست میکند بنا بر افوی مسئله قول زن در حائض بودن
یا کشدن مسدوع است مسئله بعد از و طی هرگاه شخص غلظت اعتقاد
نما فرود یا قول یا اوبه از این قبیل است و بهر چه شخص است
که بوده است و محیر بین آن سه و اما بودن بجهت کثافت مسئله
کسی که عابد از کثافت باشد یا نه و وسعت باشد و در روز نما
عزیز است و یا نه و در روز نما عجز است و مسئله و
بیشتر از غسل باشد و یا نه و مسئله و یا نه و مسئله
غیر از غسل جنابت مسئله و یا نه و مسئله و یا نه و مسئله
و طی با و حیای است یا کراهت و اگر خرج خود را بگوید که
کمتر میشود مسئله بر حائض احوط اگر نبوده باشد افوی
نماز است که بنذر واجب و یا نه و مسئله و یا نه و مسئله
یا شبیه نذر و یا نه و مسئله و یا نه و مسئله و یا نه و مسئله

در نفاس

همواره داشتن فکند در نفاس است مسئله هر چه پیشتر
 بعد از وضع حمل یا سقط طفل اگر چه مضغه یا علقه باشد
 نماند و خون پیچند و قطع شود نفاس است اگر چه در
 رحم باشد مسئله اگر شکست در ولادت دارد نفاس نیست
 در شکست در ولادت و اگر شکست در ولادت است
 پیشتر بد و شکست در ولادت و در نفاس ده روز
 نماند یا شکست در ولادت مسئله اگر شکست در
 نفاس ده روز نماند یا شکست در ولادت مسئله
 خیزش است مسئله در ولادت یا شکست در ولادت
 شود نفاس است اما اگر شکست در ولادت است
 نفاس است اگر چه بطول انجام پذیرد باشد مسئله هر چه پیشتر
 در وقت تولد طفل خون دید و پالک شد و روز و روز
 خون دید و پالک شد تمام ده روز نفاس است و هرگاه اول
 مثل خون ندید و روز پنجم دید و روز دهم قطع شد پنج روز
 اول پالک بوده و پنج روز آخر نفاس است مسئله هرگاه

بعد از تولد تمام طفل ناده روز قطع شد و بر بیا قطع شد
 همان است و هرگاه از ده تا و زن کند صاحب عادت شد
 ده روز بگذرد نفاسش را و صاحب عادت عادت و آنرا
 بگذرد و احوط ناده روز است و احوط د بکر ضنا کردن نماز
 بعد از عادت آنرا و منتهی هرگاه خون نفاس و بپزد
 قطع شد و می بکشد غسل کرد و رو و کتف در پیش رو
 باز خون دید و بپزد و بپزد برای اطفال و خواه صاحب عادت یا
 یا نه و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد
 باشد مثلاً و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد
 خون ببیند و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد
 آب است که بپزد و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد و بپزد
 کند و آنچه مستحاضه را باید عمل کند عمل کند مسئله هرگاه
 صاحب عادت هفت روز بعد از تولد طفل خون نبیند
 تا روز چهارم و روز چهارم خون ببیند و از ده بگذرد
 روز را نفاس فرارد دهد و باقی را استحاضه و همچنین

هرگاه روز هفتم خون ببیند و از ده بگذرد چهار روز نفاس
 و باز استیحا ضمه است مسئله هرگاه روز اول خون دید و قطع
 شد باز روز هفتم دید و از ده گذشت تا هفتم و آن نفاس قرار
 دهد و باقی را استیحا ضمه مسئله هرگاه روز اول خون دید
 و قطع شد و دیگر ندید تا هفتم از ده گذشت و روز هفتم
 باز دید و از ده گذشت ^{بعد} تا روز اول تا هفتم باقی
 استیحا ضمه است و انحطاط این است که بعد از آن از ده روز
 با حیاط عمل شود و با این خبر هر روز تا ده مسئله از جمیع
 امور لازم استیحا ضمه و باقی تا روز اول و قطع شدن
 خون از باطن رحم و از سینه تا روز اول و قطع حقیقی نفاس
 مسئله آنچه برخایض حرام است بر عظام حرام است از طری
 با و میسر کثایت قرآن و غیره و عبادت و قرائت سور همار
 عزائم و تمکث در مساجد و حج نبودن طلاق و دخول در محرم
 مسئله مکروه است بر زوج آن تمتع بردن مابین ناف تا زانو
 او و خضاب کردن و تلاوت قرآن مسئله که در وقت

نماز نشاء و وضو بجا آورند و مشغول ذکر شوند مثل حائضه
 منتهی این نفاس در روزی که اگر چه اول و ثانی است حیض است
 تا بعد از آنکه جمیع خود را احکام استماع نماید و نماز استماع
 دو غسل بزراید و آید غسل دوم چهارده روز است پس ممکن
 میشود که هرگاه در این ایام بیدار شود و بخواهد وضو کند
 نفاس از او دور میشود و مستلماً اگر ایام طهر میان دو نفاس
 معتبر نیست و اگر استخوانی است که شکله خون استماع
 غالباً و تا بیدار شود و در وقت وضو غسل خارج میشود
 بدون آنکه از آن بزرگوار است و اگر استماع قبله و کثیر و شود
 اما غلبه زن است که اگر بیدار شود و رسد که پنبه زاسور
 که فرود و متوسطه است که خون پنبه زاسور را کند
 و فرود اگر چه از یک طرف سوراخ کرده باشد و کثیر است
 که خون از پنبه فرود و بگذرد و مقدار پنبه بزرگ است
 زنان است بنا بر اختلاف ایشان مسئله خون استماع همین
 که بنیاید در باطن که تواند بیرون آورد و پنبه استماع

مشک
 و ریش

یا و شکو دیگر فوق از صیغه خارج نشود تا آخر نماز بکند بان
غسل و وضو و نذر دارد مسئله اگر بعد از غسل و پیش از نماز
خون استخاضه در ظاهر و باطن قطع شود غسل رفع حدث
استخاضه میکند ^{در وقت} اگرچه درین ظاهر قطع شود و زمان
فرصت ظاهر است و نماز را بشاید لازم است عاده غسل
نماید اگر وقت تنبیه باشد بر او چه نیست باز میکند مسئله
و همچنین اگر در وقت دارد در وقت اگرچه احتمال بدین
که در باطن قطع شود اگر در وقت معلوم شود که در باطن
قطع شد بهر حال در وقت مسئله هرگاه در آن
نماز خون منقطع شود با علم بوسعت وقت نماز را قطع کند و
اعاده غسل و نماز کند اگرچه انحوط اتمام نماز و اعاده است
و همچنین اگر خون آرام بگیرد بعد از عاده غسل و نماز مسئله
اگر خون در آنشای نماز آرام گرفت و ندانست که در باطن قطع
شد بعد از آن معلوم شد که قطع شد بود اعاده غسل
و نماز نماید مسئله حکم انقطاع کثیره در آنشای غسل حکم

در آشفته نماز است مسئله اگر در وقت بقیه کند که آرام گرفتن خون
 در زمان که کجا پیش غسل و نماز دارد واجبست نظائر آن
 زمان با امکان مسئله هرگاه استخاضه منوط شده بود
 در شب پیش از نماز مغرب و عشا تا پیش از نماز صبح غسل از
 برای نماز صبح بلا اشکال است از پیشگاه خداوند از نماز صبح رو
 دهد خون وضو شود و برای نماز عصر و عشاء و عید غسل
 مسئله واجبست که در کبره نماز کند و در آنجا امکان
 که خون از او جاری شود و آب منی بر او ریخته شود و درین نماز
 خارج شد عاده نماز را باید از سر نو کند بنا بر این
 اگر نگوئیم آفوی و اگر بگوئیم نه اینست که در وقت شود خون
 ندارد مسئله هرگاه در بین نماز صبح قلیله منوط شده شود
 نماز باطل است باید غسل کند و نماز را عاده کند اگر وقت
 تنگ باشد نیم کند مسئله هرگاه کثیره شود لازم است ^{تجدید} غسل
 غسل وضو کثیره مسئله هرگاه ضعیفه مستحاضه
 غسل کند وضو بسیار و خود را از خون بشوید بنا بر این

احکام

در این باب اوصاف و ندرت مسئله هرگاه مسئله کثیر پیش از
هر نمازی خون او قطع شود باز بیند شبانه روزی غسل
بر او واجب میشود مسئله اگر در هر یک از این احوال
شود غسلش صحیح است و وضو با وضو و اگر کمتر از یک باشد
قبل از هر یک از آنها باید وضو کند و غسل را با طهارت کند
از استناده در فضیلت و احکام آن است مسئله هرگاه غسل
ذاتی شود یا بتیغ یا بر زخم شود یا در آلودگی یا طهارت
لازم است و اگر غسل بر او واجب است یا بر غایت غسل و نماز
کن و در آن غسل از هر یک از این احوال باید اول بار غسل
اول پدر و بعد مادر و بعد از آن زن و بعد از آن زن
و بعد جد و بعد جد و بعد برادر و بعد خواهر و بعد اعمام
و احوال دیگرشان مقدمند و بعد ولاء عم و بعد ضا
جیره و بعد احوط ها که شرع است و بعد عدول و منین
اما شوهر و زوجه و ائمه مقدم است بر همه آنها اما در
منقطعه اشکال است و در غایت احتیاط مطلوب است و صحیح

فاما لك بالنسبة بمملوك كن مقدم انت ازيد بكران مسئله فاعمل
 دهن ميت مثل ميت باشد مكر فاعمل و طه فاعمل فاعمل فاعمل
 واجبت غسل او و شسته اشاعشرا فاعمل و كرميت اش
 سینه یا فلقه كره زان سینه باشد و چنین فلقه كره یا او
 اسفونان باشد و از فلقه زید از فلقه جواشند باشد
 و چنین فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید
 مسئله مرگه فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید
 او و فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید
 و فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید
 بشكافق فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید از فلقه مرگه فلقه زید
 او مسئله واجبت غسل زاد و ميت اول باب بعد باب
 بعد باب قراح و كفايت كندا و زا اگر چه جينا خا بصر هم باشد
 اگر باره فلقه زید باشد اگر چه فلقه زید است مسئله مرگه فلقه زید
 غسل يك نیم بدل است غسل كفايت ميكند و اخوط شده نیم است
 مسئله اجزاء ميت كره سینه و زان باشد مرگه فلقه زید فلقه زید

الزاد

از او واجبست در کفن با او دهن کند و احوط غسل هم دهند
 اورا مسئله کفن نوشته چنان یاد نما میت اختیار ترکست
 جائز است که الوده بخون یا چرک میشود اما فروختن جایز است
 و کفن سه بار چیه واجبست پراهن و لنگ و لفافه و پراهن و اشیا
 تا نصف ساق باشد و در میان آن روز از دایم برد و سرتا
 از طول بتوان که بر روی هم بپوشد و اگر نه پاره پاره
 نشود و هر چه مشک و مشکوره و کافور و بانی و بانی و مشکوره
 باشد مسئله باید که در کفن و در دفن باشد مسئله
 مسقطست که خون را از بدن خارج کند و از بدن خارج کند
 و واجبست دفن در تابوت و اگر در تابوت باشد مسئله جایز است
 در حال فقر و تکفین و ستر عورت بمشیت و چیزهایی که جایز
 نبود در حال اختیار مگر غصبی بلکه وجوبش خالی از قوت نیست
 مسئله کفن را بقدر واجبش از اصل مال میت بر میدارند اگر چه
 کم باشد و کفن زن با شوهر است اگر چه در عدم رجعی هم باشد
 مگر شوهرش فقیر باشد یا مولی او بمقتضای اتفاق افتد مسئله

گن ملوک اما لکن تکبیر می خواند و باشد که با قوی
 نیست اندر مسئله اقوی از آنست که بذل شود و کافور و
 غسل نیز مثل گن واجبست بر کسی که واجبست بر او گن بنا بر
 اقوی مسئله اقوی وجوب غوطه نمودنست بعد از غسل و پیش از
 تکبیر مکرر یا از آرد یا از میزد جایز است غوطه کردن
 مسئله ترش صورت نام حبه یا نم یا غوطه غوطه کردن
 واجبست بر آنکه میانی که فتنه است میشود بریزند
 و صبح و عصر و بامیه و غیره آتش و باید تر باشد و آ
 که ماء از او زبانه آید و بپاشند و آرد و رفت و مال
 اندارد و باید بر او آید و آتش شهادتین بر او بپاشند
 مسئله مسئله جایز است غسل و آیه مخصوص در قیام
 مسافت بعد از باشد یا در نقلش مشقت باشد بر حاملین او
 واجبست نماز میت بر شیعه اشاعره و واجبست بر مطلقه
 طفلی که شش سال تمام کرده باشد و کمتر از شش ساله مشقت
 اگر زنده بود شد و احوط نماز نکردن است بر او مسئله شر

يك زن قم منفرد با برکت نماز کند برده بکران ساقط میشود و اما
اگر حایض باشند زنان مستحبست که در وقت جدا باشند
شرط نیست در نماز میت طهارت از حدث و خبث و ستر خود
اگر چه ستر اخوط است بلکه اولی رفع خبثت و مستحبست نیم
بجسته نماز میت مسئله شرائط نماز میت استقبال قبله است قیام
با تمکن و نیت و هم بر سر سجده یا نشسته یا بر پشت
خوابانند و ایستادن در مکان و تراک ما حی و تر خذوا و کیا
دو در اختیار نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
نماز و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
آن لا اله الا الله و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
و رسوله و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
اگر بعد بگویند اللهم صل علی محمد و آل محمد و نیت و نیت
محمد و آل محمد و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
یا و کت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
علی جمیع الانبیاء و المرسلین و الشهداء و الصدیقین

وَجَمِيعِ عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ اللَّهُ أَكْبَرُ بَعْدَ بَيِّنَاتِ اللَّهِ ثُمَّ الْخَيْرُ
لِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ الْأَجْنَادِ مِنْهُمْ وَالْأَجْنَادِ
تَابِعِ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَهُمْ بِالْخَيْرَاتِ إِذْكَ يُحِبُّ اللَّهُ حَوَائِثَ أُمَّتِكَ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ فَهَيَّا اللَّهُ أَكْبَرُ بَعْدَ بَيِّنَاتِ اللَّهِ ثُمَّ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ
عَجْدِكَ وَابْنِ أُمِّهِ إِنَّكَ لَا تَخْشَى شَيْئًا إِلَّا أَنْتَ خَشِيَكَ مَنْ دُونَكَ إِنَّكَ
لَا تَعْلَمُ شَيْئًا إِلَّا بِمَا شِئْتَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ خَيْرُ
فِرْعَوْنَ وَكَانَ خَيْرًا وَأَنْ يَكُونَ مُشَابَهُ نَارِ جَهَنَّمَ وَأَعِزِّهِ اللَّهُمَّ
الْجَنَّةُ دُونَكَ بِمَا تَشَاءُ وَتُرِيدُ وَتَقْضِي فِي الْغَائِبِ
وَأَنْتَ خَيْرُ الْخَيْرِ وَأَنْتَ أَكْبَرُ الْأَكْبَرِ وَأَنْتَ أَكْبَرُ الْأَكْبَرِ
خَيْرُ الْخَيْرِ وَتَكُونُ خَيْرًا وَأَنْتَ أَكْبَرُ الْأَكْبَرِ وَأَنْتَ أَكْبَرُ الْأَكْبَرِ
دُعَايُ الْخَيْرِ بَعْدَ اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ لَا يُؤَيِّرُ وَلَنَا سَلَفًا وَفَرَطًا
وَأَجْرًا مُسْتَلَكًا وَنَمَازُ مَبْتَ بَابُ مَبْتَ وَمِنْ أَمَامِ رَاغِبٍ لِبَدَا
مُسْتَلَكٍ فِي أذنِ وَلِيٍّ فَمَازُ مَبْتَ كَرْدَنِ بَغْرَاذِي وَمُسْتَلَكُ
وَأَمَّا بَعْدُ مِنْ نَمَازٍ وَاجِبِ بِرُؤْيَا نَمَازِ كَرْدَنِ مُسْتَلَكِ مُسْتَلَكِ
هَرَكَاةٍ بَعْضِ جَاهِائِي مُسْتَلَكِي نَمَازِ غُلَطِ خَوَانِدِ شُودِ كَرْدَنِ

در حکم نماز

فرستاد باطل نیست نماز نیست یا بعضی تحقیقش خوانده نشود
در پیش است مَسْأَلَةٌ اهل واجبات و نیست بیغیر است جماعت
در پیش است که باین قسم که بعد از نیست و تکبیر بگویند أَشْهَدُ أَنْ لَا
إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ عَلَى
عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ
اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ
که تسبیح تکبیر بگوید و تکبیر و اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ
از اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ
بعد از دعا تا امام قیام بگوید اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ
که بیت را بردارند که نرسید دعا بخوانند بگوید اللَّهُمَّ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ أَكْبَرُ
ضرر ندارد فصل در احکام نماز است مسئله بدانکه نماز
واجب یازده قسم است نماز یومیه و نماز جمعه و نماز ایات
و نماز طواف و نماز عیدین و نماز اسپار و نماز والدین
که بر پدر بزرگست و نماز نذر و نماز عهد و نماز زمین و نماز

نماز

مسئله در این است که اگر کسی در وقت نماز
 وضو را بپوشد و در آن وقت از آن بپوشد و در آن وقت
 شناختن بپوشد شناختن ششم مکان نماز غصب نباشد
 جای سجده پال نباشد و ایک و بیک نباشد و اگر کسی
 که ضرر ندارد مسئله دیگر و در وضو کردن است
 اما اثر آن وضو چاره است او را بیک و بعد تربیت و الا
 وجود در وضو و در وضو و در وضو و در وضو
 و بجز وضو از آن شبیه دیگر و در وضو و غساله
 اینجا نباشد از وضو و در وضو و در وضو
 موضع وضو را باید از پیش از وضو و طرف وضو
 اگر وضو را غصب نباشد مسئله شرا را غسل هم چنان
 مکرر و الا که ندارد و ترتیب که در وضو را غصب نیست
 در وضو و در وضو مسئله فرد باید وضو را بپوشد و در وضو
 بدینرا الا وضو و کفین و در وضو و با کف پا هم احوط شود
 مسئله باید لباس معتدل و غصبی و اجزاء حرام کفین

در وضو و در وضو

وضو

باشد و هم چنین تسبیح حضرت فاطمه و سپیدن اقام اذان
و اقامه جماعت را ضرر نیست اما اذان که در میان دو نماز
ساقط است بنافله کردن فاصله است و بناظر نیست که
موی است و قاطع و الاغ همراه نماز گذار باشد نماز تسبیح
مشکله در نماز اگر کسی در پشت سرش بوزن هرگاه در لباس
مصرع حبس شده باشد خواه اذان اثر است مشکله اب
انکر و تراویح و در شب اگر مصرع در خشک شده باشد
اخبار در نماز است که بخلاف تسبیح السلام علیه
را واجب است و اگر در نماز و یا در غیر آن بگوید
بود ضرر ندارد مشکله و در نماز یا مفسر هر سه سلا
را مضی و واجب است اگر خطا نیست که نماز را عاده کند مشکله
هرگاه سلام را داد و پیشین واجب انکر و ضرر ندارد مشکله
هرگاه در حال تشهد یا ذکر یا قرائت دست یا انگشتی
یا از امثال حرکت دهد ضرر ندارد و اگر خطا ترکست مشکله
حیل نجاست در دفان هم مثل ظاهراست از روی عمد

از خود باطن باشد مثل خون خود ده من ضرر ندارد مسئله
 حمل اجزاء خرام کشت و مینه نجس عدا با نماز گذار با
 است نماز و سوا و ضرر ندارد مسئله زن در نماز نمازی
 یا پیش از مرد باشد در نماز و سوا اگر چه
 هم باشد باطن و سوا و سوا و سوا و سوا و سوا
 در میان سوا و سوا و سوا و سوا و سوا و سوا
 باز در سوا و سوا و سوا و سوا و سوا و سوا
 مسئله سوا و سوا و سوا و سوا و سوا و سوا
 نداده احتیاط از نماز و سوا و سوا و سوا و سوا
 سر نزده و سلام نماز سابق را بداند و احتیاط سجده سوا
 بنایینا و رد و احتیاط نماز را اعاده کند مسئله کشت و سوا
 نماز گذار که سوا پوشیده باشد و سوا و سوا و سوا و سوا
 در مال سوا بر زمین بکشد ضرر ندارد مسئله سوا و سوا
 سوا برده و سوا باشد نماز نافله را مثلاً بر خود واجب

مشکلت هرگاه بر خود واجب کند این طایفه آورد
هم عهد نماز که از یاد ریاستش باشد ضرورت ندارد مسئله
هرگاه از طایفه عهد خود نگاه دارند که صاعقه پیش زاید کند
از برای نماز ضرورت ندارد مسئله شخص غلظت قبله نماز کرد
معاذ الله که در هر دو مورد باید نزدیک بوده اگر قبضه قبول
علم برینه غلظت نکرده هیچ است از برای مسئله شخص غلظت
در عهد است که از برای عهد یک است و از انقضای طایفه
از که عهد است که از برای عهد است از انقضای طایفه
نماز خود را در هر دو مورد باید تمام کردن و در هر دو
هو الله ما به آن است که از برای عهد است یکبار
مرینه و یکبار نه و وارد شد است مسئله مدد و قرائت
بشد و قرائت کتاب است و زاید تر باشد یکبار از حد قرائت
بیرون نرود ضرورت ندارد مسئله ادغام با غنه باید صدا
در غنیشوم به پید مثل اللهم صل علی محمد و آل محمد و
افلح المؤمنین را از آن پنداشتند اما وقت بر محمد صلی الله علیه و آله

مسئله دیوار با سفت خانه هرگاه غصبی باشد نماز در
 آنجا صحیح است اما فرش غصبی بر روی زمین مباح نماز
 بر آن باطل است اگر چه بواسطه باشد مسئله نماز وحشت
 در رکعت اول بجای آیه الکرسی سه و اقل هو الله خواندن
 تلفیق شد آیه الکرسی با بسم الله و هرگاه رکوع رکعت بعد
 خاطرش آمد نماز تمام کند و احتیاطا بخواند و آیه الکرسی
 تمام و نماز تمام است بخواند احتیاطا مسئله اگر غسل نماز
 را از راه و شر و غیره از راه صاحبین بگوید و اگر از شر و شرودار
 برای صاحبین بگوید و غیره از راه صاحبین بگوید و اگر از شر و شرودار
 فراموش کرد و بگوید و غیره از راه صاحبین بگوید و اگر از شر و شرودار
 و اگر آنها فراموش کرد و بگوید از نماز ضامنش بخواند مسئله
 اقوال مستحیرا هرگاه عدای طایفه بکند خصوصیت
 بیابا و رند احتیاطا آن نماز را راغاده کند مسئله نماز در
 زمین و فرش و لباس غصب از روی یتیمان و یتیم است
 مسئله جبهه بر روی هر چه رسید بی اختیار بلند شد اگر

است

به پیشانی نهاده و بر سر نهاده و بر پیشانی نهاده
 اما احرام گوشت فتوی بر اینست که اگر در وقت
 یکبار یا سه بار یا فراموشی و نماز بی ای کوه و بین نماز متذکر
 شوند از خود دور کنند و نماز را تمام کنند مسئله بنام است در این
 اگر از او پیش شد باشد از آن زمان تا آخر وقت یا فضا کند
 اگر در بین نماز باشد از آن زمان تا آخر وقت یا فضا کند
 اگر وقت تمام باشد اگر پیش از آن از خود دور کنند و اگر در آن
 حال نماز تمام کنند و اگر از آن زمان تا آخر وقت یا فضا کند
 اگر در بین نماز باشد از آن زمان تا آخر وقت یا فضا کند
 وقت طلع کند و اگر در آن زمان باشد از آن زمان تا آخر وقت یا فضا کند
 نماز از خود دور کند و اگر تمام کند و اگر تمام کند و اگر تمام کند
 کند نماز را اما در وضو وقت بسم خدا کور تمام کند و اگر بید
 از نماز غایب شود بنجاست نمازش صحیح است و اولی اعاده است
 در وقت مسئله باید سرانگشت بزرگ را در سجده بر
 زمین و سید طرف انگشت و ناخن فرد و بنا بر احتیاط و گوشت

عدو

اگر زیاد از ناخن باشد ضرر ندارد و اگر انگشت بر زمین
گذازد و اگر ناخن زیاد از گوشت باشد احتیاط بگیرد و اگر از
برای مسح بلند و ناخن ضرر ندارد اما برای غسل اگر برانند
آن باشد ضرر ندارد مسئله اگر گوشت بر انگشت مسح کنی و بجا
انگشت را بگیری و از آن جدا کنی و بیاوری انگشت را مسح
کنی از آن مسئله بر روی دست و پایی و پاهای تو مسح است
مسئله اگر کسی بر سر و پاهای خود مسح کند که طهارت بعد
از رجوع او ندارد و اگر در آنجا از آب غسل رود و اگر
شک داشته باشد از آنجا از آب مسئله غسل نماز وضو
ببین که روا دارد و اگر در آنجا نجس یا نجس را خیار
و اگر بر او رخص و تشنه و سواره و قسمل در عدول نماز
مشاء نماز و اگر بصر و مغرب باشد و غرضی غیر بصر و غرض
عشاء مغرب و قرائت است احتیاط است و وضو با وضو
که ترشیش از اخلاص میزدانی بجا و مستحبی و واجب و مستحب
مستحب و واجب مستحبی جایز نیست عدول و اگر باه نیت نماز

کردی و بعد از آنکه که نماز ظهر کردی عدول نمیتوانی کرد
 بجز با قضاء بلکه باطل است و نماز واجب است بجز عدول
 نمیتوان کرد مگر آنکه خواهی در آن جماعت که یا نماز ظهر جمعه
 یا نماز جمعه که پیش از آن روز جمعه یا نماز عین بخوانی یا
 سوره دیگر بنا کرد و میتوانی در آن سوره که نماز دیگر
 مسئله نماز هر یک از اینها بجز آنکه یا نماز و قضای که
 در پیش از آن یا بعد از آن یا در جماعت یا عدول میتوان
 کرد مسئله نماز هر یک از اینها بجز آنکه یا نماز و قضای که
 خواهی بجز عدول و آنکه یا نماز و قضای که یا نماز و قضای که
 نمازی دیگر چه در آن یا در آن یا در آن یا در آن یا در آن یا در آن
 است که قصد داشته در اول عدول بجز آنکه یا نماز و قضای که
 اول نماز کرد و تکبیر گفت و بعد بخواند نمازی دیگر
 تمام کرد همان نماز که اول قصد داشت حیات است اگر بعد
 موافق باشد مسئله آنکه شتر منجرت و شبهه آن در دست حکم عدول
 است بنا بر اینها از برای نماز که از آنجا فرود خندش جایز است

نماز با تمام
 نماز با تمام

ایستادار یا نذر و توسع بر دهنه شخص باشد نماز مستحب است
 کرد مسئله در نماز مستحبی شخص عمداً اندک رکعت بیست است
 یا آنکه سلام داده و برخاسته این رکعت و نماز بعد از
 نماز بخشد و سلام نماز نیست زیرا که مسئله هرگاه شخص نماز
 این نمی بخشد و در حقیقت هرگاه نماز کند نمازش باطل است
 مسئله هرگاه نماز مستحبی داشته باشد و آنجا نماز مستحبی
 شود آن کوچک باشد و غیره در نماز باطل است مسئله هر
 شخص بجهت آنکه در نماز مستحبی او را در پیش بکشد بگوید
 و رکوع این رکعت من را از نماز برادر است یا بعد از آن رکعت
 پیش قرار دهند و آنرا سوره بقره یا سوره شریف بگویند
 بعد از سوره در وقت نخستین و قرار بگیرد و برود بجهت بعد از
 نماز بجهت سوره برای هر زبانی احتیاطاً بجا بیاورد و اگر
 در سجده دوم بجهت بنابرین سوره ببرد و نماز را تمام کند
 و از برای تکبیر زبانی سوره سوره احتیاطاً بکند و نماز را
 احتیاطاً اغاده کند مسئله جوراً بیکه سافرانی شود چه مرد

و در سجده اول
 و در سجده دوم

و چه زن نماز با آن کنند بنا بر احتیاط اگر چه چیز دیگر
روی آن هم پوشانند و همچنین خبر جو زاب نیز حکم داده
مسئله در نماز مستحبی هرگاه طهارت باشد و شرائطش از روی
باعتدال یا وری باشد اگر مسئله هرگاه به بعضی که شستن
و شرائط نماز و در وقت نماز اگر جاهل است واجب است
ارشاد که اگر ایستاد باید از جهت آن شرائط مسئله
نماز و در وقت نماز هر چه در وقت نماز و در وقت نماز
کرد مسئله در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که
فنا شده بود به هر حال که در آن وقت که در آن وقت که
همچنین عکس در آن مسئله هرگاه تمام باشد به بعضی
مثلاً بر بوی یا بعد کند با امن از ضرر و مجامع کند و همچنین
در وقت ساختن در وقت ساختن هرگاه به بعضی باشد به بعضی
نماز صبح را کرد بعد از نور وقت تا قبل از صبح باقی است تا قبل
و اینست که در وقت طلوع یا او در ضرر ندارد و همچنین
ظهر و عصر را مسئله هرگاه در وقت ساختن یا در وقت ساختن

[illegible]

صورتی از عبادۀ نماز است و همچنین نماز و غیره مستند
هرگاه شخص پیش از آنکه برسد که خطا را بفهمد که در کوع نماز
بجای آورده بر خیزد و راست بایستد و برود بر کوع و بعد از آن
نمازش را از عبادۀ کند و اگر کعبه را کوع آمد و ذکر را فراموش
کرده پیش از آنکه برسد که خطا را بفهمد که خطا را از عبادۀ کند
نماز است و بعد از کوع و اگر کعبه را فراموش و بعد از اتمام احتیاط
راست کند و اگر راست شده باشد و بعد از چهار رکعت بنشیند
و بعد از آن نماز او درست است و اگر در وقت مختص
است و اگر در وقت مختص است و اگر در وقت مختص است
کند و اگر در وقت مختص است و اگر در وقت مختص است
شب نمیتوان کرد اگر چه خوف بیدار شدن هم داشته باشد
و اگر پیش از این است که وقت تنگست بهم کرد و نماز کرد
بعد معلوم شد که وقت باقی است احتیاط این است که از عباد
کند و اگر شش رکعت کرده مثلاً که جمع شد یا فراموش کند
بناهی نیست مسئله هرگاه ضعیفه جز لباس نجس پوشیده را

چنان نداشت و تا محرم حاضر است با هم از لباس نماز کند
 مسئله طلع نماز حجه دفع عتبت یا غنا یا حرای و بگو با قدر
 بجا نداشت و بجهت ضرورت کلی مالی واجبست و بجهت ضرورت
 بجا نداشت مسئله هرگاه کلمه شلا از حمد یا سوره غلط خوانده
 شود و بنکر از محرم و غیره و یا از دیگران بگوید که اگر کند ما بشک
 برسند و اگر نکند از محرم و غیره و یا از دیگران بگوید که اگر نکند
 مسئله شخص در رکوع زاده رسد که گفت بجا نداشت و رکوع بود
 پس نمازش معتبر است و بعد از آن در رکوع زاده رسد و بعد از آن
 دو سجده سهواً زاده رسد و بعد از آن در رکوع زاده رسد و بعد از آن
 بجهت گفتن زاده رسد و بعد از آن در رکوع زاده رسد و بعد از آن
 بنحو اتم مسئله هرگاه شخص اعمال کند در شرائط و اجزا
 نماز و طهارت و غیره نماز را احتیاطاً بشک یا برك الصلوة انشاء ما
 در حکم برك الصلوة نیست مسئله هرگاه شخص بعد از نماز
 شک دارد که نماز است یا نه در بدنش بود شستن است یا نه نماز
 صحیح است و از برای نماز بعد از آن که کند و احتیاط این است که

آن نماز هر دو را عاده کند مسئله چنانکه شخصی احتیاطا بایستد
 را عاده کند اگر وقت نماز بعدتک باشد اول نماز بعد را
 بخواند و احتیاطا اگر اقتضا کند و اگر بعد ریح رکعت وقت
 باشد هر دو را از آنکه هم چنین است نماز احتیاط از برای شک
 مسئله شخصی را که در این باب عاده کند با احتیاط عذر
 هرگاه عاده نکند با وسعت وقت و نماز بعد را عاده
 کند یا احتیاطا از این جهت هرگاه جای خرد
 باشد و از این جهت اگر کسی در نماز خود او
 نماز بارع است و اگر در وقت عاده از طلوع و زوال باشد
 نماز با آن که اگر در این باب عاده کند مسئله هرگاه
 بعد از نماز دویم یعنی کرد که بکرکعت از این دو نمازش بگذرد
 و بینداند از کدام نمازش است احتیاطا بکرکعت و بکرکعت
 الذمته بخواند اگر بعد از نماز دویم منافی بخواند و زوال باشد
 هر دو نماز هر دو را عاده کند مسئله در آخر وقت اگر شخص وضو را
 غسل کند یک رکعت نماز در آن میکند و اگر نهم کند چهار رکعت

در وقت عاده

باید در نماز مسکن کند و تکیه نکند بر آیه و کند مسکنه است
 هرگاه آیه پیش از نماز و کند نماز برای سبب بشرط انکار
 و از مد و تکیه نماز برای هر نمازی و بعضی اقامت نماز
 باشد بجا آوردن این شرط اعتبار ندارد مسئله هرگاه شخص
 را بگوید سون گفت و سون و سون و سون و سون و سون و سون
 شد و بگوید کند نماز سون و سون و سون و سون و سون و سون
 زاد و باز بگوید سون و سون و سون و سون و سون و سون
 مثل تکیه و سون و سون و سون و سون و سون و سون
 موالا نشان فوت شود و سون و سون و سون و سون و سون و سون
 نماز که اگر در سون و سون و سون و سون و سون و سون
 اگر مثلاً بن کلام مقدم بدارد بگوید نمازش باطل
 مسئله نماز جنبه واجب نیست تمعینی و احوط جمع افضل در
 نیست است مسئله هرگاه شخصی بفاند که چه نماز نیست که از او
 دارد بجا آورد بگوید سون و سون و سون و سون و سون و سون
 اجزاء نماز را بداند بلکه کلمات بگوید و بگوید بگوید اگر

شخص اگر نماز را قصد واجب کند و اجزاء آنرا اگر بپنداند و
 یا مستحب آنرا بپندارد و برینجا آورد ضرر ندارد مسئله اگر کسی
 خوب نداند بعضی از افعال صلات را و کسی از آن بیاموزد و او
 متابعت کند صحیح است نمازش و اقامت بوقت آوردن صحیح است
 آخر ترک نشود بلکه اگر کسی در نماز وجه در پیش نماید
 چه در برهه از وجه در کل آن وجه در آن وجه در پیش آن
 باطل است یا اگر کسی در رکعت هم بایستد و در او صاف نشود
 هم باشد یا در رکعت یا در رکعت یا در رکعت یا در رکعت یا در رکعت
 باشد در رکعت یا در رکعت یا در رکعت یا در رکعت یا در رکعت
 غیر خصوصاً بلکه در رکعت یا در رکعت یا در رکعت یا در رکعت
 اگر در نماز مثلاً بر خیزی یا بنشینی یا بپای ایستد یا بپای ایستد
 باطل است مسئله عجب و بقاء بعد از نماز مبطل نیست نماز اگر چه
 است مسئله هرگاه شخص قصد کند قطع نماز را و پیش از آوردن
 فعلی از صلوٰه یا منافی آن قصدش بر رکعت یا مردد شد یا مطلق
 کرد خروج نماز را با برمی مثل آنکه اگر فلان آمد در زمان بعد

فام

مناف بجا بیاورم و عود کرد پیش از قتل مناف و یحیا آوردند
 قتل از نماز احتیاطا بگذران تمام اضافه از نماز است و قتل
 پیام است مسئله اما پیام واجب کنی بدو وقت یک در حال
 یکیش الاحرام و دیگر متصل بر کوع و پیام واجب غیر کن بر شش
 در حال و آنست و یکبار از کوع و وقت از شش و اربع و اما امر
 مستحب نماز که در حال قیام و در بیابان و در راه و در
 بین وقت حیات و آنست که در هر روز واجب است و آنست که

五

وَلَا تَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ مِمَّا رَزَقَكُمْ بِهِ

مراد از قیام زانست ایستادن و در هر روز و در هر وقت
در نماز اختیار افتاد و در هر یک از اینها در هر یک
قیام خبذ و کند و الا آم و در هر یک از اینها در هر یک
قیام بر نشستن و اگر در وقت خواندن پیشیند تکیه کند و اگر نتواند
بدست زانست بخوابد و در قبیل و اگر نتواند بپشت بخوابد یا بقبله
مشکله اگر امر مرد شود میان ایستادن بدون قرار و نشستن
قرار باید ایستادن را مقدم دارد مشکله هرگاه قیام براه رفتن
میتواند و نشستن بقرار زان نشستن را اختیار کند مشکله اگر بعضی

بلکه پیش از او هم بجهه ذی القعدة و کعبه درست بنده اند ^{حاشا}
 یاد کرد و بپایز نیست نماز کند پیش از ضیوع وقت با استیذان کفر
 الله بکفر و غفلت و فراموشی مسئله واجب است در دو رکعت اول
 فریضه سوره بقره تمام غیر از چهار سوره سجده و سوره طه
 که در این وقت شود باین مسئله که واجب میشود سوره طه
 مثل این که وقت و غیره را بپایز است و این سوره در نماز
 و بعد از آن سوره بقره کند و نماز را تمام کند و اگر نماز من
 اگر کسی که در این وقت واجب است بعد از آن سوره که در این وقت
 که در این وقت که در این وقت که در این وقت که در این وقت
 و اگر کسی که در این وقت که در این وقت که در این وقت که در این وقت
 جزء سوره است مگر سوره بقره یا سوره آل عمران یا سوره مائده
 باشد سوره و اگر سوره معتد منظور شد باشد یا غیر سوره
 بخواند نمازش باطل است مگر آنکه سهواً شروع دیگر شروع کند
 چون مثلاً اگر شد بقره اگر موالا باقیست همان سوره را بخواند
 و الا بسم الله را در بیان بگوید بلی اگر در بین سوره ملتفت شود

نهیکن نکردن سوره زادر حال بسم الله بجهه غفلت ضرر ندارد
همانرا تمام کند مشکله جائز است عدول از سوره بسوره تا از
نکذ شده مکر سوره جحد و یوحید بی در حال استراحت او مثل آنکه
کلمه یا ایها المؤمنون و شرک از آن سوره بتواند عدول کند مطابق
عدول بسوره جعه و منافقین یا یا که بنا بر نفسی که اند
در محل خود مشتمل بر اجزای بر مرد غیر خواندن سوره سوره جحد
در رکعت اول یا سوره و معرب و مشاور در خواندن سوره و غیره
امتنه خواندن سوره یا یا که در سوره یا یا که در سوره یا یا که در
احوط اخفات خواندن یا یا که در سوره یا یا که در سوره یا یا که در
مرد در جماعت که یا یا که در سوره یا یا که در سوره یا یا که در
و اما جهر یا فر شدن موقوف و اخفات ظاهر شدن موقوف
اگر چه دیگر از بشنود یکی موقوف و اگر کسی نینا یا جهر یا اخفارا
خلاف خواند هر جا که خاطرش افتد بحال خود بخواند گذشتنه اش
ضرر ندارد و اگر عدا جهر یا اخفات بخواند یا عکس نماز را اعاده
کند مگر کسیکه جاهل بحکم باشد نه موضوع و منته به قول

نباشد و خواند از برای او مسئله مستحبست هر خواندن و آ
 نماز جمعه و بسم الله حمد و سوره در دو رکعت اول و دوم
 مسئله در دو رکعت یا هر رکعت آخر شصت اختیار دارد میان
 خواندن تسبیح اربع و حمد ثنها آتالشیح افضل است و سه مرتبه
 یا بد خواندن بنا بر احتیاط و عدول نکردن از آنرا که شروع کرد
 بد دیگری خیالی از فوت نیست و اگر بنا بر این باشد که اگر
 بموردی باشد یا بجای آتالشیح بود و حمد بزد بانه بخواند
 عدول کند تسبیح یا حمد یا هر یک از اینها و اگر بنا بر این باشد
 بنایا و زوالا همان حکم است که اگر کسی در دو رکعت یا در
 قرأت و سائر اجزای نماز باشد و از آنکه در دو رکعت یا در
 صلح بخرفی یا حرکت بنائی یا اعرابی نیامد واجب باشد بد
 یا بدل کند خرفی را مثل آنکه ذال را زایا آنکه ضاد را سین بگوید
 یا حرفی بغير خرجش بگوید یا آنکه همزه و ضل را ثابت بگذارد
 و همزه قطع را ساقط کند یا اخلال بموالات و ترتیب کند
 آیات و کلمات و حروف باطل میشود نماز بلکه افوی و احو

در هر رکعت
 تسبیح یا حمد

اجتناب وقت برکت و وضو ایست بکمر و بوسه و آغوش
 یکی از قراء سبعه خدای عز و جل است که از هر چه از دست
 خوانست مثل چشم و رقیق و لیس و اشباع و غیر اینها مستحبه
 کردن توپن و فون ساکنه مجروف و ملوک اجود و اقوی است
 باغنه اش مستحبه که بکمر آید و راست ندانند واجب است
 نزد افشار که بر بخت کن و شاد و شکر که بکمر آید و
 در مسکن و شکر لا ائاما اگر بتواند در وقت شکر
 باشد و در وقت شکر با خود و در وقت شکر و اگر ممکن
 بدل بیان نماید و در وقت شکر و در وقت شکر
 مشکل در ذکر و در وقت شکر و در وقت شکر
 کند دست بر سر زانو برسد با قدر مسئله هرگاه شکر تواند
 نم شود چند بکر کند دست اگر چه بعضی انهم باشد بر زانو برسد بکر
 چیزی کند و اگر انهم تواند بکر اشارت کند و اگر انهم تواند بچشم
 اشارت کند و ذکر رکوع بکر شبه سبحان ربی العظیم و بحمده یا
 مرثیه سبحان الله یا طه یا ننه کاتب میکند مکرر در هر روز و در وقت شکر

مکه

وقت که یک بنفازات کانی میکند مسئله و کوع نشسته خمد
 تا صورت برابر زانو برسد و اخصل برابر شدن تا موضع چین آید
 و اگر شخص از برای مرد بگرم شد مجذبه کوع خواسته باشد
 و خطا بکند بی شود و اگر شخص معنی نباشد تا مجذبه کوع با بد بکند
 و کوع زیاد کند اما از آنکه کوع را شروع کردند و کوع را
 سهوا پیش از رسیدن کوع با پیش از ضایعه با بد بکند و کوع را
 گرفتن و باره و اگر کوع را از آنکه کوع را بگیرد
 بعد از آنکه کوع را با بد بکند و کوع را از آنکه کوع را
 مسئله با پیش بکند و کوع را از آنکه کوع را
 کناشت در حال آنکه کوع را از آنکه کوع را
 غیر از خوردن یا دمی اگر چه در حال مرض بخورند اگر چه پوست یا
 میوه یا میوه نارس هم باشد و همچنین پوشید حتی میوه و کتان
 و قند که کانی است که لباس میکنند اما دارد اما کافی که
 اصلش از حر بر نباشد و جوی زن نباشد که مجذبه و بران صحیح نباشد
 و اگر و نکین هم باشد بران مجذبه کرد بر او و اگر آنها مبرر شود

بر کل وضع چنانکه پیش از آن که در آن کل بر چیده بچسبند هر
بایه پال کرد و اگر انهم نمیکند نشود بر لباس و مول از پینه یا
اگر انهم نمیکند نشود بر متاع و مثل خرد زنج و غیره و اگر انهم
نشود بر لپ دست بخت کنند و مشکله اگر پیشانی بر چیز بچسبند
بر آن هیچ نیست پس در آن بخت و یا مع البعد علیه قوله
و قد احتیاط از آن که انهم نشود و انهم نشود و اگر انهم
کنند باشد و غیره از آن که انهم نشود و انهم نشود

بجای یا کجاست و اگر انهم نشود و انهم نشود و اگر انهم
بر زمین یا جوی یا در آن نشود و انهم نشود و اگر انهم
مشکله موضعی است و اگر انهم نشود و انهم نشود و اگر انهم
از موضع ایشان باشد و انهم نشود و انهم نشود و اگر انهم
و ذکر بخت هم مثل ذکر رکوع است و اگر انهم نشود و انهم نشود
الاغلی و بخت است مشکله اگر پیشانی بر زمین نشود و انهم
بجمله بخت و غیره کوهی بکند که اطراف پیشانی بر زمین برسد و اگر
انهم نشود چیز را بگذارد و اموط مقدم داشتن چنان است

و اگر اینهم ممکن نشود زرع را بکار آورد و اگر اینهم ممکن نشود غم نشود
 بعد از آنکه در جای خرد را بلند کند و چون کند و اگر ممکن نشود اینها کند بعد
 اینها کند بعد و چشم آخر از آن است که مزارع را بر پیشانی برساند
 با امکان بکارش موضع دیگر را مریک که میتواند بر زمین برساند
 آخر است اگر چه را بختیست و اینها را بختیست بعد از بختی اول
 و قرار گرفتن در این مسئله و مسئله را باید دانست
 و تمام بخوانند و اینها را در این مسئله و مسئله را باید دانست
 با اینها نیست اما اینها را در این مسئله و مسئله را باید دانست
 اینجا است مسئله و مسئله را در این مسئله و مسئله را باید دانست
 اگر السلام علیک و علی آتیه و علی ما بعد و بعد
 گفتن السلام علیکم و علیکم و السلام علیکم و السلام علیکم و السلام
 را بگو اینجا که واجب میشود و بعد از آن السلام علیکم را
 گفتن مسئله نیست مسئله صحیح است نماز زن در لباسی که زنی
 مردانست و همچنین مرد در لباسی که زنی نماز است اگر چه پوشیده
 مصیبت است و احوط اجتناب است در نماز مسئله اجزاء حرم

در اینجا

در اینجا

گوشه یا نمازگاه را نشانی است و پوشش سبیلان و غیره را که
در عرف خرمایند نشود اسکا است و در کلاه و عرقین و غیره
و مثل آنها که ملبوس باشند نماز در آنها اشکال است مسئله آخر
جامه فرجه چرب باشد اشکال است و چنین سیاق جامه را
انگشت خیز را نه اشکال است و مسئله آخر در جامه اشکال
اینها است اول برای مردانست شسته یکی نیست محول حرب
یا منسریه و از اینها که از حریم بیرون باشند مسئله
مردانست و برای زن نگاه است و مسئله بیاید عورت را پوشد
و نماز کند از نماز بیرون است و از نماز کند
تار کوع و برای نماز است و اگر نماز کند و کعبه را در دست
گذازد و بایستد نماز کند اگر نگاه کننده نامحرم نباشد اما اگر
باشد ناظر نامحرم نشسته نماز کند و از برای رکوع و سجود نماز
کند و از برای سجود زیاده را نماز کند بقیه که عورتش ظاهر
نشود و شش موضع را با قدرت بر زمین رساند و جای سجده
را بلند کند با قدر که پیشانی را بر مایه سجود عقبنه گذارد

مسئله اول اینست از نماز غیر محرم و بیائید کوفته ای پنهان شود در آن
 مثل امن از نماز و نماز کند بجهه اگر بیاید از باب لا یثنی یا کدری با
 صورت خود را در آن پنهان کند بار کوع و سجود اگر بتواند نماز
 کند و اگر نتواند با ایما برای رکوع و سجود نماز کند فضیله را
 نماز است مسئله وقت مختصر از اول وقت و زوال
 شناخته میشود بجهه اگر در سببی روزی بین مثلا اگر بیاید از آن که پیش
 ظهر باشد و اگر زوال پیش از ظهر باشد از وقت به بعد بجهه اگر ظهر
 بشود مختصر ظهر است و اگر بجهه نماز باشد بجهه اگر بجهه ظهر نماز
 حکم است و در این باب از اول وقت تا آخر وقت و در وقت غروب
 نماز ظهر اول وقت است و اگر بجهه نماز باشد بجهه اگر بجهه ظهر نماز
 بعد از شناخته شود و از فضل است بجا آوردن نماز ظهر در وقتیکه
 سابقه شناخته که اقامت ادبی است که مقدار و قدم کرده و وسیع
 است زیاده شود که یک ذراع میشود مسئله اول وقت فضیله
 عصر اینست که سابقه زیاده از شناخته مثل شناخته شود بنا بر آنکه
 و آخرش اینکه سابقه زیاده و در مثل شناخته شود اگر چه قوی است

منها

در نماز بعد از فصل اول

قول بفضل نماز عصر نماز او و در آن از ادوار و قیام و ساجده شایسته است
قدم زیاد شود مسئله وقت عصر در وقت است یکی پیش از فصل اول
نما آخر وقت و وقت اجزائی ظهر یک وقت است بعد از فصل اول
آخر وقت مسئله در وقت مختصر مغرب اول مغرب است تا بعد از یک نماز
شرعی و در وقت پیش از آن تا بعد از نماز عشاء تا بعد از نماز عشاء تا بعد
مغرب است و در وقت مختصر شب است یکی این وقت و وقت آخر
وقت و در وقت مختصر شب است یکی این وقت و وقت آخر
بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن
بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن
بر طرف شود و بعد وقت غیبت باشد تا آنکه شب مسئله
اجزائی عشاء و وقت یکی پیش از فصل اول و یکی بعد از فصل اول
نما آخر وقت و وقت اجزائی مغرب یک وقت است بعد از فصل اول
آخر وقت مسئله وقت صبح اول صبح صادق است تا آخر
مغرب تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن تا بعد از آن
مسئله اگر از برای هر نمازی مقدار یک رکعت از وقت تا بی

اگر مشغول شوند بقصد ادا یا فریب مصلحت مسئله باید
 که آنکه بعد از نماز در وقت داشته باشند و مشغول نماز
 و آنکه اگر وقت گذشتند قبل از آن که نماز ادا کنند
 اگر نماز آن را کرد اگر چه غافل و غافل بوقت هم باشد
 صاحبان در مثل کوری یا شیر یا نه که می خوانند و یا شد مثلا
 مصلحت می خوانند اگر چه افضل و اخوط و اجابت است
 حاصل شود و اگر چه در وقت مخصوصه نماز است و در غیر
 وقت و عاده که در آن وقت نماز است و در وقت و عاده که
 نماز واجب باشد و اگر چه در وقت و عاده که نماز
 نماز غیر مشرب و غیر مشرب است و اگر چه در وقت و عاده که
 در وقت شتم باشد و غافل نماز است که بعد از نماز ملغی
 شود پس اگر تمام نماز شد در وقت و افریدن صحیح است و چه
 جامع حکم اگر قصد قربت نماز را بجا آورده باشد مسئله اگر
 در بین نماز و بعد غافل و وقت معلوم نباشد بر او عاده کند
 و اخوط تمام کردن و عاده است مسئله افضل آنست که در

و اگر اول وقت قضیست آن بخا ورنند مگر نماز حرام و در وقت
 و در وقت که سه سجده است نود و یکبار از نماز ظهر بخا و ورنند و سه سجده
 تا آخر نماز عصر و عشا تا طالع بشکستند یا بوجه کرمانیا امتداد
 دیگر تا حضور زلزله یا شایسته یا کسیکه فطر اجابت باشد یا
 ضایع یا در سفر یا در زمانه باشد یا کسیکه دیگر از مشط و
 یا در این شرایط که در سجده بخا و نود و یکبار کند یا مرتبه
 طاعتی که در این بین هر یک از اینها باشد و شبانه روزی باشد
 دفعه اول یا دوم یا سوم یا چهارم یا پنجم یا ششم یا هفتم یا هشتم یا نهم یا دهم
 تا آخر یا در این بین هر یک از اینها باشد یا در این بین هر یک از اینها باشد
 و اما کسیکه عذر ندارد و بامید بر طرفش عذر است و
 تا آخر نمازش از اول وقت آن فصل در قبله است مسئله مقدار
 بر صد و استقبال قبله است پس ضرر ندارد بعضی اجرای بدن
 بیرون باشد از قبله که منافعی با صد و استقبال نباشد از برای
 بپید و از برای بپیدا چنانچه افاده غایب کند با استقبال کفایت میکند
 مثل مجرای و مثل اندک معصوم در آن نماز کرده باشد و عذر قیام

در قبله

که شارع مستحق و منع کرده است از او باشد بدی که از او آید
او ایستاد و مرا و مثل کوفه و بغداد و خواران و در پشت منکب ازینجا
گفت و کرد است برایت کوشش را است ترا دهند و شرق عراق
مثل بهر دو کوشش را است و غربی را این مثل و در میان
گفت و اهل شام و ولایت کوشش را است و اهل حبشه که در این
دو چشم و اهل صندبار کوشش را است و اهل حبشه که در این
بند چپ و بلاد دیگر را کوشش را است و اهل حبشه که در این
چپ میباشد و در کوشش را است و اهل حبشه که در این
مطلوبه و مانع از برای کوشش را است و اهل حبشه که در این
باشد اما تا علم نمکنند و تا علم نمکنند و اهل حبشه که در این
مسئله هرگاه نمکن نشود علم و اما از است شرعیه با حد و حکم تمام
عمل نیامده میکنند اگر چه بقول کافری هم حاصل شود از غلبه
و اگر عدلین خبر میدهند و اجتناب از خودشان خلافت ایشان باشد
و جوب و نماز کردن خالی از قوت نیست و اعماذ کرده میشود
بر قبیله بلاد مسلمین در صلوة ایشان و قیود ایشان و غیر آنجا

ایشان نماز میباید که ندان بنای قیام ایشان در وقت غایت
 شخص نماز کرده از آنکه نماز و ران بود با عیب از خطای آن
 وقت بکثر ظاهر شد خطای او بعد از نماز اگر نماز شروع نماید بین و
 بسیار واقف شدن صحیح است و اما اگر در بین نماز بفهمد منکرند
 بوقت قبله دیگر از آنکه نماز بکند نماز او صحیح است
 حکم ناسی و حاکم حکم که قاضی باشد اما اگر فقیر باشد خط
 بلکه آفت از آنکه نماز در مسئله بکند و باغ معلوم شود
 پشت بخت از آنکه بماند اگر در وقت از مشرف یا غروب
 بوده احیاناً از آنکه نماز بکند و همچنین است حکم و نماز
 ظاهر شود از آنکه نماز بکند و نماز بکند هرگاه شخص نماز
 کند با استعجال مثلاً نماز واجب است از سر گرفتن نماز اگر وقت
 و در خارج وقت چه فائز باشد نماز افش نماند و لیکن اگر صدق
 کند بر آن خروج از این استعجال مسئله هرگاه مالک وقت در
 زمینش را فرو کند و وقت تنگ باشد شخص در حال بیرون رفتن
 از او بظرف نماز کند و اگر باذن مشغول نماز شود و بعد

[illegible]

هم شرط نیست نماز که امامت احوط است مسئله هرگاه مأموم
از دست راسته مرتبه باید بخواند و امام بکمرینه بخواند افتد با او کند
و اگر امام سله مرتبه بخواند اگر چه بکمرینه هم واجب میماند که
افتد اگر در با وضو رندارد مسئله مأموم در رکعت چهارم
بنه کند که در رکعت سیم خواند باشد فاصله شدن عتق
نمازش صحیح است احوط و اولی اعماد است مسئله هرگاه شخصی
ایستاد است و رکعت کند افتد اگر در پایه ایستاده باشد
بر او حائز افتد اگر سکو بر سر او باشد با فصد فرازا
کند یا عدول از رکعت بکمرینه یا بکمرینه بکمرینه یا بکمرینه
کند مستحب است از رکعت اولی که در رکعت اولی که هرگاه مأموم
پیش از اتمام سراز رکوع یا سجد بر دارد و باز برگردد بکمرینه
مشابقت نمازش باطل است بلکه دور نیست بطلان اگر برگردد
به و از باز پی رکن شود مسئله اقوی است بیناف نماز است
در صورتیکه رکوع کند پیش از اتمام عدا در حالیکه امام
مشغول قرائت باشد و هم چنین اگر مأموم پیش از خواندن رکعت

در دو رکعت این نماز شود و نماز عصر شش رکعت باطل است
مسئله هرگاه شخصی نماز ظهر را تمام کند و بعد از آن
نماز عصر را شروع کند و در رکعت اولی آن نماز
افتد اگر در رکعت اولی آن نماز افتد اگر در رکعت اولی آن نماز

رکوع چهارم از رکوع بردارد استیفاء کند نماز را مسئله
 سزاوار است از برای مأموم در نماز چپیده که صوت یا هم
 امام را پیش رود سکوت کند بلکه آخر نماز برای او واجب است که
 باطنی باشد باشد در حال قرائت امام هر چند اقوی عدم وجوب
 مسئله هرگاه شخص بداند که اگر اقامت کند تمام نمیشود
 کرد الخط اینست که اگر در اقامت رکوع رفته اوقات تکبیر
 و رکوع رفته مسئله هرگاه شخصی در نماز نافله باشد و جای
 برپا شود و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 از برای اقامت نافله که در وقت شرعی باشد و اقامت باشد
 دور بودن مأموم بجاست در نماز اگر چه در وقت مکه باشد
 زیاد از رکوع شاه تغریبا نباشد مسئله مأموم در وقت قرائت
 امام میخواهد قصد قرائت کند و خصر استیفاء کند از سر
 بنابر احتیاط اگر چه امام در سوره هم باشد مسئله هرگاه امام
 تسبیح اربع راتنه مرتبه بخواند اما مأموم نمیداند که میخوا
 سه مرتبه بخواند اقتدا کند و ندارد و زیاد از تکبیر

تسبیح قمریه بپرسد بخواند بنا بر این صورت مسئله امام که مشغول
نماز باشد و اذان از برای نماز شروع کند ضرر ندارد
مسئله هرگاه شخصی ندانست که رکعت چند است افتاد رکعت
را فریضه ای الله عزوجل و رکعت ششم را چنین قمریه حمد و تسبیح را
بخواند اگر حمد تمام نشد رکوع رفت سجده غلام شکر رکعت
چهارم هر قدر از اینها را از آغاز کند بعد از اتمام مسئله
در رکعت ششم از اینها را اما اگر از رکعت ششم از اینها را
اعاده کند در رکعت ششم یا رکعت ششم را اعاده کند در رکعت
این امر را در وقت رکعت ششم و تسبیح و قمریه در وقت
یا تسبیح را در وقت رکعت ششم و بخواند که تا امام رکوع
رکعت برسد بنا بر این مسئله اگر مأموم مسبوق فراموش کرد
حمد و تسبیح را امام که رکوع رفت ملتفت شد متابعت کند
اچنانکه نماز شرا اعاده کند اما سجده تسبیح بخواند مسئله
هرگاه مأموم در رکعت سیم یا چهارم فراموش کرد تسبیح را
و فی بخاطرش آمد که امام رکوع رفت اگر میتواند بگوید بخواند

بر کوع امام برسد و اگر نرسد یا فسد فرائض کند یا بکشد بخواند
 و در کوع رود و بگوید یا امام برسد و احتیاط نمازش را اعاده کند
 یا تسبیح بخواند متابع کند و بعد احتیاطا نمازش را اعاده کند
 مسئله درگاه مأموم باید حمد و سرود بخواند احتیاطا بخواند اگر
 چه جهره و یا شریک یا بداه که اجتماع بر تکیه کبریا گویند خواه
 صفت اول باشد در نماز یا در سجده یا در رکعت یا در تشهد یا
 در تشهد و غیره یا در سجده یا در تشهد یا در تشهد یا در تشهد
 رکعت اول و دوم و غیره یا در تشهد یا در تشهد یا در تشهد
 بخواند یا بگوید یا امام برسد یا فسد فرائض کند یا بکشد بخواند
 رود او هم برود و اگر در رکعت اول یا در رکعت دوم یا در تشهد یا
 هر چه میسر شد و اگر در بین خواندن یا در تشهد یا در تشهد یا در تشهد
 بخواند ضرر ندارد و اگر عیال هم بخواند ضرر ندارد و اگر نشنود
 چنانچه امام را و گوشت کند اول است و اگر احتیاطا باشد ذکر
 بگوید و اول سبحان الله گفتن است و اگر فرائض بخواند ذکر است
 دارد مسئله نماز نافله را قطع میتوان کرد که فرضیه را بجا

51

ادا کردند و خواهی قضا کنی چه دور باشی چه نزدیک که بچین
 باشد عرفا چه پیش باشی از ایشان چه عقب چه با حد جانبین
 ایشان باشی از آن و اقامه ساقط است عزیمه و جایز نیست کشتن
 آن اگر چه امام جماعت هم نشانی مسئله شخص نماز قضا یافته
 بر ذمه داشته باشد باز در سجده و رکعت و یا بر احتیاطی که
 در نماز واجب باشد و در سجده باشد عدول به سجده که در رکعت
 کند بشود اندک احتیاط با رکعت و قضا خواند که زود
 در رکعت باشد و در رکعت و در رکعت و در رکعت و در رکعت
 مگر آنکه مأموم است و در رکعت و در رکعت و در رکعت
 بکسی که کرده ام یا در رکعت و در رکعت و در رکعت
 و همچنین در هر دو رکعت و در رکعت و در رکعت و در رکعت
 هم مثل حد بخواند و مأموم رکعت دوم پیش باشد باید و هم
 حد و سوره بخواند یا قدر و اگر درست نتواند بخواند بگوید
 بپارد یا تکرار کند یا ذکر بخواند یا قاعد که هشت در رکعت
 مسئله مأموم سوره سجده برداشت و بعد امام در سجده است

کرد بعد معلوم شد که مجموع دو تیم امام بوده و بجده دیگر میاورد
و بعد از اتمام احتیاط نماز را احاد کند مسئله مأموم پیش تکبیر
افتتاحی پیش از تکبیر و الاحرام امام میباید گفت مسئله هرگاه
وارد بر جماعت بومینه شود و ندانند چه نماز است مثلاً یا از آخر
یا از خانه یا از مسجد یا از کعبه یا از مسجد یا از مسجد یا از مسجد
برش اگر کرد و در قیام شک کرد که این رکعت سیم است یا چهارم
تکبیر کند از آنجا که در رکعت دوم و در رکعت سوم و در رکعت
مجموع از آنجا که در رکعت دوم و در رکعت سوم و در رکعت
در رکعت دوم و در رکعت سوم و در رکعت سوم و در رکعت
مسئله در این بین که اگر مردان و زنان هر دو دارند
مسئله حایل میان زنان و مردان در مثل مردان که حایل میان
مردان و مردان مسئله شخص عادل دشنام بومی بدست نداشتن
اگر نوبه کند باز عادل است مسئله هرگاه مأموم پیش از امام تکبیر
بعد ملتفت شد یا عدول بخیرا کند یا عدول بمسجی کند اگر ضامن
بر ذمه خود نمیداند و قطع کند و تکبیر الاحرام را بعد از امام

نماز

بگوید و الا نماز را باطل است اگر نماز کند و در همان حال قنوت
 در نماز جماعت مسئله نماز جماعت مستحب مؤکد است در جمیع
 نمازهای واجبی و خصوصاً از یومیه و جماعت در جمیع نمازهای واجبه
 مگر نماز جمعه و عیدین با شرا یا و کسی که قرائت در وقت
 نافذ است ^{بر وقت قرائت} و اگر کسی در وقت نافذ نماز را
 بخیر اعلیٰ شرع واجب کرده و بعد مستحب شرعی باشد از یکدیگر
 در این زمان و نماز را با کسی که در وقت نافذ نماز را با جمعی یا
 نماز واجب که قرائت در وقت نافذ است با کسی که در وقت نافذ کند
 مسئله نماز یومیه مکرر یا یکبار یا چند بار یا در وقت نافذ یا در وقت غیر
 آن مضر یا تمام و عکس آن بینه نماز صورتی بر عیب و عکس آن نماز
 میتوان کرد اما نماز مسیحی جماعت نمیتوان کرد مگر نماز طلب بارش
 و عیدین و کسی که قرائت نماز را در وقت نافذ است جماعتی عاده کند اگر
 قضاء یعنی ندارد احتیاطاً مسئله نماز مسیحی که بنده روا شده
 باشد و نماز احتیاط در شک جماعت نمیتوان کرد بنا بر احتیاط
 بدون تکلف جماعت معتقد میشود بلی و نه بمرد میتواند افتد

21

بکن و در مثل ادوی و حیوانی میزنند و آورد مسئله باید جای انشا
 امام را یاد از کتبه و منقار و بلند تر از جای مأموم نباشد علی الا
 انما سر استیلا بر بی تا کتیب و بلند تر بودن مأموم از جای
 ضرر ندارد مسئله جای نیست حاجت بود بودن مأموم از
 امام یا از مأموم برانقدر که در دور است از امام است که این
 که جای انشا در امام و بر او بعد مأموم بیشتر یا کمتر شاه
 نمیشود حاصله نباشد و چنین که به مأموم و اگر چنین
 فاصله حاصل شود و امام هم قد کوتاه و او را بلندتر از
 امام و مسئله فراداشد و در دور است از امام است و مسئله
 مسئله جای نیست که او را بلندتر از امام و در دور است
 مأموم قدری نیست تر از امام باشد حتی در سجود هم کفایت میکند
 مسئله باید فصد افتد اگر در فصد افتد انکند و ممد و
 خوانند یا شکوت طوطی شود باطل است نمازشان اگر چه
 آن نماز هم بخاجت کردن نباشد مثل بومیه مسئله باید شخص
 عادل واحد افتد اگر در فاسد بینانند یا شناسد او را و افتد

که گفته کار است و نمازین باطل است و اگر ایستاده باشد که نماز
سالی دارد که گفته کبر را بپندارد و امر از بر و پیغمبر خداوند و همین
فنا هر شش و آنکه حاصل می کند که حال نیست در او که می بیند
او را از مرتکب شدن گفته کبر و بی اعتنائی در دین دارد با آنکه
دو مرتبه از نماز باطل است و آنکه حاصل کنی با جمعی و ختم
در پیش آنکه با او وضعت با نماز حاصل کنی بعد از آنکه
نماز از نماز باطل است و اگر ایستاده باشد و نماز باطل است
شد و او را و او را و او را و او را و او را و او را و او را
و اگر ایستاده باشد و او را و او را و او را و او را و او را
شد که سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
در بین نماز و یا شی مسئله اگر در بین نماز عدد از برای امام بر
مأموم باقی نماز شروع و اول سلامی دیگر میخواند کرد بنا بر آنکه
و قیام امام از نماز خارج شود و نه پیشتر از آن مستند به این است
از برای مأموم در حال انشأ عدول بفراد اکتفا کرده در اول
هم قصد نماز باشد و در رکعت آخر عدول بفراد بپایند

آن اقامه در قنوت باشد که تمام تکبیر بگوید و متابعت کند
و نیز بخواند بگوید بسم الله و الله و حسنی الله متابعت کند
پس از نشستن در حال تشهد و احوط است و آثار گفت دو مرتبه
کند اخلاص گوید چهره را باشد و رکعت آخر تمام اختیار دارد
متابعت کند یا سلام واجب بخواند و اگر از پیشه کبریا باشد
و نماز شرا تمام کند و از سر سرکه بخواند یا بسم الله و الحمد
افعال نماز خود یا افعال نماز اقامه بنا خیر فاحش و اگر عین چنین
کرد نگاه کار است آنچه از نماز در آن و آنچه از نماز در آن
آنکه پیش از اقامه و نوحه را در آن آواز را بگوید که کبریا
بگوید و الا یک سبب از آنکه در آن و در آن و در آن
رکوع رود و ذکر رکوع و بگوید هیچ است و الا حوط اقامه
نماز است در و در یک پیش از اقامه از رکوع سه و از است
و متابعت کرد و درگاه تارفت برگردد و متابعت کند نماز
رسید نماند از اقامه اگر عدا بماند و متابعت نکند کند
است از حق نماز است و احوط اتحاد نماز است و اگر نماز

بر کرد که امام باور رسید ضرر نداشتند و حال باشد مسئله
 متابقی که باعث زیاده در کن شود عاده ندارد نماز مسئله
 در احوال واجب نیست مگر آنکه بشود صوت امام را که احتیاطاً
 کرد نیست و اگر شود احتیاطاً از نشستن پیش افتاد نماز از قصد و
 عاده کند مسئله دیگر از الاحرام واجب نیست بعد از امام بگویند
 و هیچ چیز است و اینها ظاهر است و مستند و احتیاطاً پیش از امام
 احتیاطاً نماز را عاده کند مگر آنکه فکر کند اگر از او کند و بگویند
 سحر پیش از آنکه بگوید اگر از امام یا از یکی بگویند و در وقت
 سحر بگویند یا بعد از آنکه بگویند یا بعد از آنکه بگویند یا بعد از آنکه
 زانقدر در وقت نماز است و اگر از امام یا از یکی بگویند و در وقت
 افتد آنکه اما اگر حرفات بگویند چنین باشد مأموم افتد
 کند ضرر نداشتند اگر مأموم نرسید که تسبیح را بگوید از آنکه
 بخواند زناد از بگویند هر چه میسر شد بخواند و بگویند که بگویند
 بنا بر احتیاط مسئله اگر نماز از نماز مأموم شود که امام فاسق یا کافر
 یا بی طهارت مثل آنکه بوده نماز گذارنده او صحیح است و اگر در وقت

در وقت

مسئله مسجبت که نماز امام قد قامت الصلاة گفت اما من خبر
 واصل فصل را در وقت و احوال دهند مسئله مکرر است نماز
 ایستادن در صورتیکه میان وقت خالی باشد بلکه بیاید در آن
 مکانیک خالی میباشد یا ایستند و مشغول نافه شدن و قیام
 قد قامت الصلاة گفت و ایستادند امام را اذکار خود را و اما
 مسجبت که امام ایستادند و نماز را از خود را فصل را
 مسجبت است که امام تا بدو از نماز و قیام و مشغول و مشغول
 داشته باشند اما در صورتیکه در نماز و قیام و مشغول و مشغول
 یا بیستیم که در نماز و قیام و مشغول و مشغول و مشغول
 شود هرگاه از نماز و قیام و مشغول و مشغول و مشغول
 روز کند اما در راه احوال و احوال است مسئله حد و قیام و مشغول
 هر چه بیچاره را در راه است هر ذراعی یکایک بیست و چهار انگشت
 و هر انگشتی یکایک بیست و چهار و هر چه بیست و چهار و مشغول
 یا بیست هرگاه از این مسافت کمتر باشد یا شش یا هفت یا
 باشد تمام است نماز و قیام و مشغول و مشغول و مشغول

احکام نماز

و علم به و نفع و حرج آن خط و وجوب تحصیل است مسئله اگر در اثنا
 راه بفهمد که مسافت هست اگر چه باقی مانده راه بقدر مسافت
 نباشد رفت کند نماز را و ابتدای مسافت از بلاد و مکان کوچک نامیده
 از قاعه است و اگر قاعه ندارد آخر خانه ای است و بلاد های
 بزرگ آخر خط است مسئله اگر در مسافت از قاعه باشد چند
 روز طول بکشد و طی آن مسافت از قاعه نماند و اگر در مسافت
 باشد و روزها در مسافت بماند و از تمام که باقی باشد و از خط
 جمع است مسئله اگر در راه یا در مسافت باشد و از قاعه نماند
 زیاد از وقت فرسخ و کسب مسافت در راه یا در مسافت
 فرسخ بروند و بر کشتن از آن پانصد فرسخ و اگر چه مسافت
 فرسخ هم باشد که سفر نیست و آن خط جمع است مسئله هرگاه در
 مسافت مرد در دشت و در قاعه باز قصدش بر قاعه شد اگر از حال
 مرد در پیش از راه نرفته که مسافر است شکسته کند و اگر مسافر
 طی کرده اما غیر از این ایچه آمده و ایچه می رود بقدر مسافت
 نماز را شکسته کند و آن خط جمع است هرگاه باقی مانده بقدر مسافت

نباشد مسئله و هرگاه شخص دیگری باشد مانند
یا برون برسد تمام کند و همچنین اگر در نزد باشد
تمام کند مسئله هرگاه ما بین دو وطن هشت فرسخ کثیر باشد تمام کند
و اگر چهار فرسخ باشد یا زیاد تر احوط جمع است مسئله مراد برون
جای است که شخص در آن باشد یا نه اما باشد مانند و انقدر باشد
که عرفا در آن برون او شرط نیست اما باشد اگر چه
و ملک داشتن و متعلق بر آن باشد یا نه هرگاه قطع
کند و برود یا نه بقیه که در آن باشد یا نه کند تا زیاده
و اگر ملکی داشته باشد و در آن باشد یا نه باشد و اگر
ملکی داشته باشد و در آن باشد یا نه باشد و اگر
اما اگر ششمانه احوط جمع است مسئله هرگاه مسافر در آن
تمام ده روز ماندن دارد یا نه ده روز ماندن کند که از آن شخص
بیرون رود و در نظر و شک هم نباشد در ماندن تمام کند
و اگر بکثرت از آن تمام کرد بعد قسمی شده که باید برود تا اینجا است تمام کند
اگر چه از ده روز هم بگذرد هر وقت که رفت شکسته کند مسئله

و من فعلی و درین و یاد تو شدت است این را در این
 و اگر از وطن رفت و بکشد شش ماه نماز را بخواند اگر
 بیاید بیست و نه روز جمع کند نماز را بنابر احتیاط خواندن نماز
 مسئله و ثابت است که این و بعد از او و بعد از آن تمام مثل بخواند و
 و گفته است که بعد از این شش ماه اگر در این ایام باشد
 فکرها نماندند و در روزی که در این ایام باشد و اگر شخص قطع
 علاقه و قصد خروج از وطن کند و از خانه نماز را بخواند اما
 خارج نشدن محل اقامت را از این حد و حصر است و اگر این باشد
 هرگاه ضعیف باشد و اگر قوی باشد و اگر در این ایام باشد
 بعد که پاک شده و در این ایام باشد و اگر در این ایام باشد
 باید ای بزرگ که خاری و نماز است و صد اقامت و در این ایام باشد
 داشت چهار و نیم مذکور نماز را شکسته کند مسئله هرگاه بخیر
 در بعد اقامت پیش از ده روز یا بعد از ده روز از حد و حصر
 رود اگر برگشتن باز کند و روزماندن نماز دارد نمازش تمام
 است و الا جمع است اما احتیاطا بکشد و مرتب تقدیم فرمایند

ضرر ندارد و اما اگر بعد از آمدن و شد بسیار و بعد از آن در روز
پیماند تمام کند بشرط آنکه بعد مسافت نرود و در روزی و معتقد
بر کشتن وقت از دست نهد اگر از شخص بیرون نرود تا وقت فرسخ
و معتقد در روز ماندن را دارد در اینجا تمام میکند و در راه
جمع است و اما اگر در روزی و مسافت به میکند مسئله خلاف
شدن از حرم و اگر در اینست که بعد از آن در وقت و مسافت
منو سقا مثل کباب و غیره از دست نهد و اگر در راهی و در
بلد دیدن شهر آباد و قصد او به آنجا و اگر در راه و اعتبار
بهر دو است که اگر در راه و اگر در راه و اگر در راه و اگر در راه
و اعتبار و غیره با آنجا و اگر در راه و اگر در راه و اگر در راه
بعد از ماندن در نزدیکی روز حکم اقامه عشره است مسئله هرگاه
شخص مقصد سفر از شخص بیرون رفت و مقصد و رفتا است اما اگر
معاين است با آمدن و رفتا و رفتن سفر نماز را شکسته کند و اما
هرگاه سفرش و وقت با آمدن رفتن و مطهر نیست با آمدن
و بمسافت شرعی و پیغمبر تمام کند و اگر در جمع است اگر بپایار فرسخ

رسیدن است و چنین تمام کند اگر قصدش برگشتن از سفر یا برگشتن
و پیش از رسیدن بخوار فرستادن است و الا تا پیش از رسیدن نیست
فرستادن تمام کند و اگر طایفه است مسئله هرگاه شخصی مثلاً عیال
برود هیچ وقت قصد و بنای صاف نداشته باشد نه در رفتن
و نه مراجعت هر چه از آن بخواهد از آن است در رفتن و برگشتن
اما اگر قصد مسافرت کند و قصد و نیتش برگشتن باشد باید
شکسته کند و نیتش از آن تمام آید و اگر شکسته
شخص سفرش مستحب باشد یا نه باید از آن بپوشد
یا طایفه ای بپوشد یا نه باید از آن بپوشد
و غیره تمام است و نماز شب و غیره که در آن سفر است
روز در وطن نماید یا غیره و آن روز و قصد اقامه نماید یا نه
اقامه بعد از آن روزی و روز دیگر نماید یا سفر غیر عادت خود
مثل کشن یا سفر خشکی کردن و الا نمازش قصر میشود در غیر
اولش و سفر و هم اگر طایفه است او سفر است تمام بشرط آنکه باز
و کسب سفر باشد و صوم در حال تابع نماز است در غیره و اما

مسافر مسافرت و دیگر اشخاص و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
و مسافر که در سفر است یا در سفر است یا در سفر است یا در سفر است
تمام اوقات و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
شکسته کرد و در سفر تمام کند و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
سفر تمام کرد و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
شکسته کرد و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
شکسته کرد و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
کند و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
نظاره مسافر و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
وقت مسافر و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
وقت مسافر و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
اعتبار بحال وقت مسافر و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
نظاره گرفته است و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
بعد و مسافت میبرد و او را شکسته کند و دیگر امور و دیگر امور و دیگر امور
مسافت میبرد و او را یا شک یا ممانعه داشته باشد و دیگر امور و دیگر امور

تمام کند و واجب نیست که از منبج سوال کند یا آنکه منبج را
 اعلام کند مسافر است و اگر مسافر یک روز وقت فرسخ رفت و
 فرسخ برگشت نماز را شکسته کند و اگر یک فرسخ برود و هفت فرسخ
 برگردد تمام کند و اگر طبع است فسخ نماز و ضامن است مسئله
 واجب است قضاء نمازهای برکت در نمازهای دونه خارج وقت و
 کسیکه نکرده باشد از ابرو و جبهه هیچ دردی بخندد عذر دهنده
 مگر کسانی که بخت است در نماز مثل آن که در نماز و کلمات
 که مسلمانان در وقت نماز میگویند یا است رکعاتش
 جگر یا خفاش و غیر اینها را در نماز خود و هر نماز با این
 و شکر و محض شکسته است اگر کسی که در نماز و غیر
 آجیر شود و تراشید جگر را بجز بخواند و هرگاه زن قضا بر مرد را
 آجیر شود جگر را بخواند و خواندن است مسئله اگر قضا بر بی
 خود دارد قضا و غیر از اینها آجیر نشود و نماز مستحبه از آن کند
 بنا بر اینها مسئله واجب است عزم قضا کردن در هر زمان داشته باشد
 مسئله اگر ترتیب قضا شد باید از واجب ترتیب بکند و هرگاه

در نماز

نماند و ممکن شود بر وقت چنین کنند مثل آنکه نماز اول و آخر
 از او فوت شد و میبنداند و ترتیب هر یک از اول نماز و آخر نماز
 کند بعد عصر و بعد از آن یک رکعت و یک رکعت یا آنکه پنج نماز یکشنبه
 روزش فوت شد و بر پیش از اینها پنج شبانه روز نماز کند
 شبانه روزی یا سه روز یا یک روز تا ترتیب حاصل شود و اگر ممکن
 نشود بر پیش از اینها هر روز یک رکعت یا هر شب یک رکعت یا هر یک از اینها
 ده نماز یا از او فوت شد ده روز یا یک ماه یا هر یک از اینها
 اول آنکه اول و آخر هر روز یک رکعت یا هر یک از اینها
 چه لازم است یا اگر ممکن است هر یک از اینها یک رکعت یا هر یک از اینها
 چنین نماز کند که هر روز یک رکعت یا هر یک از اینها یک رکعت یا هر یک از اینها
 اوست آنکه نماز کند تا عظمین شود بر آنست که ده روز یا هر یک از اینها
 در میان شبانه روز فوت شد و میبنداند که کدام است اگر یک رکعت
 یک دور رکعتی و یک سه رکعتی کند و یک چهار رکعتی هم مافی الله
 بکند و فرائض را خواند و هر یک از اینها با اخفاف و اگر مضری باشد
 یک سه رکعتی بکند و یک دور رکعتی مافی الله مسئله هر یک

چند نفر از پیش از آنکه شروع نمایند در پیش از آنکه بکنند
 و اگر ندانند و در آن زمان مشغول شوند نماز یک مرتبه است
 اما واجب نیست تمام نماز را از آن مسئله اگر یک قضا بر دمه
 باشد یا قضاء آن روز با آن شب بر دمه باشد و قضاء پیش از
 بر دمه نباشد و اگر بر دمه باشد و آن مسئله اگر یک مرتبه است
 قضاء بر دمه نیست بلکه اگر برای حق و تمام است و اگر
 عادل باشد و آن مسئله اگر بر دمه باشد و آن مسئله اگر یک مرتبه است
 ظهر و عصر یک نماز است و اگر در آن روز نماز را اگر یک نماز
 روز تمام نشد که اگر در آن روز نماز را اگر یک نماز
 آنکه ندانند شبانه و روزانه نماز را اگر یک نماز
 تمام کنند مسئله اگر بر دمه باشد و آن مسئله اگر یک مرتبه است
 مشغول شود و مشغول شده و آن کند و اگر بر دمه باشد و آن مسئله
 کند با این مسئله نماز قضا بر دمه شخص باشد و آن مسئله اگر یک نماز
 مسئله است و سجده یک بار یا آورد و آن مسئله اگر یک نماز
 شک دارد که اگر سوره بخواند نمازش قضا میشود یا نه

می توانند منتهی به هرگاه شخص احتمال میدهد که فضا بر ذمه
 اش هست نیت قربت بجا آورد فضا را و قربت یعنی رضا
 خدا هست بجا آوردن این عمل را و همچنین مرتباً در حق
 قربت کتابت میکند و منتهی به هرگاه شخص احتمال بدو میدهد
 و تقصیر در نماز بر او باشد یا در چیزی که قصد مافی الفمه از
 برای خود یا از برای غیر خود بجا آورد و میخیزد و هم
 چیزی را در حق او بر او بر او بر او بر او بر او بر او بر او
 باید که در حق او بر او بر او بر او بر او بر او بر او بر او
 عزم نداشتن و اما در حق او بر او بر او بر او بر او بر او
 غیر نشود بنا بر این که اگر شخص نماز فضا خود و
 والدین را هر دو بر ذمه دارد و در حق او بر او بر او بر او
 میخیزد و در شکات بیست و یک قسم است مسئله
 پنج قسم از که اعتبار ندارد شک بعد از سلام و شک
 بعد از وقت و شک بعد از عمل و شک کثیر الشک
 و شک در نیت از امام و امام و با ضبط دیگر مسئله

در شکات

و شد و در هر رکعت از آن است و در هر رکعت از آن است
 که در وقت نماز اگر سکوت ملول و مثابی نماز بجا آید
 اگر پیش از آن بخاطرش آمد عمل کند اگر ملول و مثابه قدم باشد از
 شلته در رکعت نماز و رکعتی واجب غیر از نماز احتیاط و شلته
 در رکعت نماز شلته رکعتی که در نماز است و رکعتی که پای
 در میان باشد پای در میان و در میان و در میان و در میان
 و شلته و شش و چهار و شش و رکعت که شد شلته و شش
 صورتی که در نماز است و در میان و در میان و در میان
 و در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
 که خوانند آمد شلته و شش و در میان و در میان و در میان
 بعد از آن بعد از فکر بنا را بر شلته میبندد و رکعت
 دیگر را تمام میکند و بعد از رکعت ایستاده نماز احتیاط
 کنایت میکند مسئله شک دو و سه و چهار و بعد
 از سجده بنابر چهار و میگذارد و تمام میکند و بعد
 و رکعت ایستاده و رکعت نشسته بخامیاوری

مسته شک دو و چهار میگردد از سجدین بنا را بر
 میکنند اری و تمام میکنند و آنکه دو رکعت ایستاده بنا
 بنا را بر می کنند شک سه و چهار و هر جا که باشد
 بنا را بر می کنند اری و تمام میکنند و بعد از آن
 ایستاده بنا را بر می کنند ایستاده کتابت میکنند اما در
 رکعت دوم ایستاده شک چهار و پنج
 از میان بنا را بر می آورند و تمام میکنند بعد
 از آنکه در دو رکعت بنا را بر می آورند اما در حال قیام
 فرو می نشینند و بنا را بر می آورند و تمام میکنند و آنکه
 ایستاده بنا را بر می آورند اما در کتابت میکنند و شک
 شک سه و پنج دو حال قیام و در پیشین و بنا را بر
 چهار میکنند اری و تمام میکنند و آنکه دو رکعت ایستاده
 بنا را بر می آورند شک سه و چهار و پنج دو حال
 قیام فرو می نشینند و بنا را بر می آورند و تمام میکنند
 و بعد از دو رکعت ایستاده قیام دو رکعت ایستاده بنا

[illegible]

بجا آورد بعد از نماز احتیاطاً بجا آورد و نماز را احاده
 کند بنا بر احتیاط مسئله هرگاه در رکعت چهارم شک کند
 که شلک سابقه که دو روزه بود بعد از سجده پنجم بود یا پیش
 از سجده پنجم بعد از سجده پنجم قرار دهد مسئله هرگاه شک کند
 کند بعد از نماز که شک می‌جست یک رکعت نماز احتیاط بود یا
 دو رکعت سابقه یا دو رکعت اولی که هر دو را بجا بیاورد و نما
 هم از احاده کند مسئله هرگاه در نماز احتیاط شک کند
 که یک رکعت یا دو رکعت است یا بنماز احتیاط در رکعت اولی
 که تا بر کمر است تا از نماز است . می‌دیم سازد بیک رکعت
 تمام کند . اگر در رکعت اولی شک کند و بیک رکعت است یا
 هم بجا بیاورد و نماز را در هر دو صورت مسئله
 هرگاه بعد از سلام شک کند که شکم چه شکلی بوده دو رکعت
 ایستاده نماز احتیاط دهد و رکعت هم نشسته و دو سجده سجد
 بجا آورد و نماز را احاده کند بنا بر احتیاط مسئله معصوم
 شک مساوی بودن دو طرف شک اگر یک طرف ظن حاصل

شود حکم یقین دارد در نماز بنا بر احوال و واجبست عمل
 بان خواه متعلق بفعل باشد یا نزل ان یا متعلق برکعت باشد
 یا غیران منشاء هرگاه عمل بمقتضای کرد بعد از ان دیگر شک
 عارض شده عمل بشک کند مسئله هرگاه چند شک عطف
 یکدیگر عارض شود شک تا بهر یک یکی باشد اما اگر اینستاده
 شک سه وجه دارد یکی آن است بر چنانچه در بعضی از متون
 باز شک در دو چهار وجه بنا بر آن است که بعد از شروع
 بشک در دو وجه دیگر بنا بر آن است که بعد از دو مسئله
 هرگاه شک کند که اینک یا آنک باشد یا شک یا ظن شک
 قرار دهد مسئله از آنکه در بعضی از متون شک در
 شک بود یا ظن شک قرار دهد و در جاهای دیگر از آنکه
 دارد اقل از قوی گنایب میکنند و در غیر از انها فکر کنند تا
 از عوارض نماز بهر وجه رود بنا بر احاطه مسئله هرگاه
 شخص در حال غیام شک کند که شاکت یا نه شک در
 شک همین حالش را عمل کند و اگر همین حال هم چنان باشد

نمازش باطل است مسئله اگر شخص در نماز شک کند
 که این نماز مغرب است یا عشا تا بر کعبه رکعت چهارم برانهد
 تدویر تغیر میبشود اندک در والا همان عشا را تمام کند و
 احتیاط هر دو را اعاده کند مسئله هرگاه در سجده اول
 شخص شک در رکعت یا در سجده کند که بعد از سجده اول
 میشود رکعت پنجم است اگر تمام است ذکر بعد از آن
 بگوید و سربازد اگر تمام است پنج امام شود اگر
 متغیر است یا در رکعت اول یا در رکعت دوم یا در رکعت
 هرگاه در رکعت اول یا در رکعت دوم یا در رکعت
 و شک در رکعت اول یا در رکعت دوم یا در رکعت
 تدویر احتیاط همان مغرب را اعاده کند و هرگاه رکعت
 بنابر چهار رکعت تمام کند یا لا فیش و بعد مغرب را بکند
 فصل در سجده و ثبات است و ثبات بر دو قسم است مسئله
 یا چیزی از نماز که میشود یا زیاد بعد که خارج است میباشد
 رکن باشد و داخل و یکی دیگر نشدی برگرد و اگر از این

کتاب

[illegible]

بعد از نماز دو سجده سهوا احتیاط بخوابد و در همین
 هر دو رکعتی که سهوا بجا گفته شود مسئله زاید نقصان
 که سجده سهوا پیش از اتمام احتیاط از روی سهواست نه عیبا
 اما تسبیح اربع بجا آید مرتبه هم یکمرتبه سجده سهوا بخواند
 اما سلام هر سلام و یک مرتبه و تسبیح یکمرتبه و سوره هم
 یک مرتبه و یک مرتبه تسبیح یکمرتبه و تسبیح یکمرتبه است
 افعال نماز گفته هرگاه شش شجاعت و سه و ثبات و ثبات
 سه و ثبات و ثبات و ثبات و ثبات و ثبات و ثبات و ثبات
 انوار نیست نماز صحیح است و اگر از اینها برآورد
 و اگر رکعت واجب است ۱۲ نماز صحیح است و اگر رکعت
 رکعت دوم نماز احتیاطی دارد و رکعت ششمه خاطرش
 است که اصل نمازش سه رکعت بوده و سنت این نماز بر دو
 و زامست شود و مشغول رکعت چهارم شود و تمام کند بعد
 از احتیاط نمازش را با عاده کند و سجده سهوا بخواند
 مگر بجهت نشسته و سلام بجا و اگر در قیام باشد می نشیند

و اگر در رکعت اول در سجده باشد چنانچه در سجده باشد
اگر در رکعت اول در سجده باشد چنانچه در سجده باشد
و تمام کند و احتیاطاً نماز را از آنجا که کند و بعد از آن
سجده مستحب است اگر در رکعت اول باشد که اصل نمازش تمام شود
پس نماز احتیاطاً تمام کند و نماز کند یا بعد از آن بمشغول گشتن
بد و اگر در رکعت دوم باشد اگر در نماز است و در سجده باشد
مذکره فعلی مثل بعد و رفتن و برخواستن هرگاه زیاد
شود سجده کردن پس از آنکه از سجده غایت بخاورد
ضرورتاً در آنجا که در نماز است و اگر در نماز است
نشود یا بنماز برگردد و اگر در نماز است و نماز را
سرزد از او بعد و احتیاطاً از آنجا که او را بداند
سجده و نمازش را از آنجا که کند و بعد از آن مستحب است هرگاه
احتیاطاً از فراموش کردن منافی و نماز بعد از آن مشغول شد
در بین نماز و خالی شدن آن نماز را قطع کند احتیاطاً و نماز
احتیاطاً از آنجا که او را بداند و احتیاطاً نمازش را از آنجا که کند

مستند هرگاه شخص در سجده مثلالتک سته و چهار رکود
 یا التکات سر از بدن برداشت و طفت شد فکر کند اگر منظم
 اش باقی رفت همان عمل کند و الا پیش از آنکه حساب کند
 مستند هرگاه شخص شک کند میان سته و چهار در میان آنها
 و چنین کند که بگوید در همین رکعت که در این نماز است
 مستند هرگاه شک کرد که در این است نماز یک رکعت یا نماز
 صحیح بودن مثل شش یا چهار و شش تمام کردن بمیزان است قطع
 کند نماز است که اگر با اعتقاد او در اصل بی شک است
 اصل نماز است در بالا را در هر دو صورت و در هر دو
 مکرر در شکش بنا بر این که در هر یک از این دو صورت
 نشود و الا بنا بر این که میگذارد مستند باید نماز احتیاط
 بعد از تکبیر حمد ثناء استغفار خواند و قنوت و اذان و اقامه
 نماز در رکوع و سجود و تشهد و سلام مثل نماز است
 مستند هرگاه بعد از بنای تشهد و سلام تشهد نماز را از
 زاید و منافی تا اصل تمام کند و اگر بعد تمام بودن

نماز شراعتی میخواند مسئله اگر بفهمد بعد از دو رکعت
نماز احتیاط که اصل نمازش سه رکعت بوده احتیاط بکند
چهارم را بجا آورد و احتیاطا نماز را عاده کند مسئله اگر
بعد از نماز به مقدم مطابق بودن نماز احتیاط را با اصل
نمازش آخو ط و اولی عاده نماز است مسئله تشهد و سجده
فرا میوشن مثل نماز است هرگاه در بین تشهد جزئی از آن
فرا میوشن شود بعد ملتفت شود اگر نماز فی عده و سهوی
نزد بیاید او را بجزیه رنایه رکن نماز که منافی سر زده
احتیاط را در اینجا باید روا کرد و عاده کند مسئله اگر
نماز احتیاط را در وقت اولی عاده کند و در هر سه را باید بجا آورد
بعد سه رکعت و اگر در آن نماز احتیاطی آخو ط تقدیم کند
احتیاط است بر آنکه مسئله اگر تشهد و سجده بر دم نماز
قرین که مقدم بوده مقدم دارد بنا بر احتیاط شدیده
اگر ندانی تقدیم و تاخیر هر یک را آخو ط ایست که تقدیم دانسته
هر یک را بنا تاخیر دیگری یعنی تکرار کنی و نماز هم را عاده

یکی مسئله اگر چنان دانستند که تشهد مقدم بوده ابتدا با
 کردی و بعد معلوم شد خلاف بوده آحوط آن است که اگر
 کسی پیش از آنکه ترتیب حاصل شود و نماز را از اعاده یکی مسئله
 اگر موجب سجده سهو متعدد باشد باید بجزء سهو و انقضای
 بجا آورد و اما ترتیب در سجده سهو از جهت ترتیبی که
 موجب آن سر زده و بر واجب نیست که پیش از آنکه برای شکر
 چهار و پنج یا سلام بین مسئله اول اگر بغیر آن که بگوید سلام
 و بعد معلوم شود که آن سلام در سجده سهو است از جهت
 اعاده کردن آن حالتی از آنکه در سجده سهو است از جهت
 از سلام یا بعد از آن از آنکه در سجده سهو است از جهت
 واجب است که بدون فاصله بجا آورند و ساقط نمیشود
 وجوب سجده و وجوب سجده سهو اگر آنها را بجا نیاورد
 یعنی رکعت حیاط و اجزاء منسبه را مسئله اگر فراموش کرد
 سجده سهو را در وقت که بخاطرش میباید بجا آورد و اگر
 تاخیر اندازد که کار است لکن نماز او صحیح است مسئله

اگر اجزاء و منتهیه را تا خبر دهند از و بر و بر و بر و بر
 نیاورد بر طرف نمیشود و خوب غرض است از آنکه ما منافی از
 متر نزده بخا آورد مسئله پیچیده سه و بعد از وقت بکسر
 کنش واجب نیست اگر چه آنکه است و چنانکه را آن است
 کردن جمیع این چیزها شک و اجابت در جهنم نماز مکرر است
 از حدیث که شریف است و در پیوسته آنکه او و خانی از وقت
 و آن در وقت است قتل در روز و آنکه آن است مسئله
 اما خصم و چنانچه است و در وقت و حرام و مکرر و
 واجبش را که است و در وقت و اما خصم و ماه
 مبارک است و در وقت و در وقت و مسئله روز
 ماه مبارک و در وقت و در وقت و در وقت و مسئله
 اما اخبار پیش از اول شب تا آخر شب و ذای کلمات
 میکند و اخطار لازم نیست اما وقت اخطار پیش از آن است
 در صورتیکه فراهموش کرد در شب و روز و در وقت و
 پیش از ظهر و درگاه بخاطرش آمد و در وقت و در وقت

در وقت و در وقت

میشوند و نیت کند مسئله و روزه واجب غیر معین هرگاه
همان باشد و روزه آن روز را ندانسته باشد تا پیش از
زوال و غلغله و بخل نیامورده باشد میشود و اندک
روزی کند مسئله در شب اول ماه مبارک یاد روزه
فکند و روزه تمام ماه را بکند که از این بپسند و آخر طهر
هر شب باز بشود بعد از آنکه مسئله هرگاه شب آخر شعبان
مشبه باشد باز از رمضان نیت آخر شعبان یا از یک
کند اگر بعد معلوم شد که در رمضان از رمضان
میشود مسئله هرگاه در رمضان باشد و در رمضان
کنند از هیچیک در آن روز و اگر در آن روز باشد
و تا قبل از آن که باشد و نماز شود قبل از زوال و اگر بعد
نیت رمضان می شود و صحیح می باشد بود و معین است
نیز معین و شبیه آن مسئله غیر رمضان و روزهای دیگر
هر یک که باشد باید تعیین کنند بلکه قضای رمضان و
مسئله هم مثل ایام البیض مثلا مسئله اگر صوم غیر معین

را بر نایاب عجز نماید کند و قبل از زوال خوار شود و
 نیت کند و هیچ نیت مسئله وقت نیت روزه مندرج
 تا قبل از غروب نیت مسئله و اگر جمع کند بوم الشک را
 بنیت افطار تا قبل از زوال اگر مفسری بیاورد و نیت
 روزه کند و بعد از زوال اگر غایب شود امساک کند
 و جو با تعبیر و تفسیر بگوید مسئله اگر روزی از رمضان
 عجز یا ناکند افطار داشته باشد و ساری عمل نیامد
 قبل از زوال اگر یک نفر بگوید و بگوید است و اگر در
 بین روز و شب و اگر در شب و اگر در شب و اگر در شب
 اگر چه کار هر یک را بداند و بگوید خود را مسئله اگر
 قصد کند فساد صوم خود را در زمان بعد باطل بود
 خالی از نیت نیت و احتیاط است که روزه را سر و
 و قضایش را بگوید مسئله اگر قصد کند که امساک از جمیع
 مفسرات و تمام مفسرات را نشناسد ضرر ندارد مگر
 اگر قصد کند که امساک می کند از جمیع مفسرات مشکل

جناب با او نماز مثلاً عصر نیست روزه اش و کسی که روزه و
 روزه دارد جایز نیست روزه مستحب را بگیرد مسئله قدری ^{معتد} و
 روزه اش را روزه است اگر گرفت غرض نماز دارد و اگر بعد از ظهر
 یا پیش از آن باشد منع کند و اگر پیش از ظهر باشد عدول کند مثلاً
 جایز است مسئله این است که در سجده که بعد از نماز نیست نه
 واجب است یا نه مسئله اینست که در سجده که بعد از نماز نیست
 که سوره الفاتحه بخواند یا نه مسئله اینست که در سجده که بعد از نماز نیست
 مسئله اینست که در سجده که بعد از نماز نیست مسئله اینست که در سجده که بعد از نماز نیست
 و اگر در سجده شود یا نه مسئله اینست که در سجده که بعد از نماز نیست
 مسئله اینست که در سجده که بعد از نماز نیست مسئله اینست که در سجده که بعد از نماز نیست
 یا چیزی در دعا کردن که جایز نیست مسئله اینست که در سجده که بعد از نماز نیست
 روزه است اگر چه احتیاطاً از قلم فرو رود مگر مضاعف است
 و صومیه نماز واجب باشد مسئله احتیاط این است که اگر
 را که گمانند چنان که فرو برند و اگر بخورند خود فرو رود و ضرر
 مسئله اینست که در نماز که از نماز بیرون نیامده فرو برند

بود اشکال و در وقتش بنا بر احتیاج داد اگر در آن ایام غبار
 غلیظی بود و در وقتش بنا بر احتیاج داد اگر در آن ایام غبار
 فرو نبرده باشند مقام بصد خروج قوی آنرا کردن یا غباری
 کردن یا غباری که قوی از او خارج شود فعلش برام و یا غبار
 و گماره است و اگر باطل باشد روز باشد و صد و شصت و هفت
 ندارد اما قاعده این است که در وقت غبار و در وقت غبار
 انبساط از او خارج شود و در وقت غبار و در وقت غبار
 مقام اما که در وقت غبار و در وقت غبار
 ضرر ندارد و اگر در وقت غبار و در وقت غبار
 از وقت غبار و در وقت غبار
 اندر و شخص که در وقت غبار و در وقت غبار
 است اما صاحب صادق و در وقت غبار و در وقت غبار
 غیر محمد در روز قضا و روزه و در وقت غبار و در وقت غبار
 ضرر ندارد و اما واجب غیر معین و در وقت غبار و در وقت غبار
 غیر محمد مثل نظر و مثل است و در وقت غبار و در وقت غبار

از این

از این خواب بیدار شد و باز خوابید و بیدار شد و هیچ وقت
 و گمان بر او و تعب نیست که این خواب خواب سیم است بنا بر احتیاط
 مسئله هرگاه شخصی غسل بپوشد یا باشد بدل غسل و پیش از آن
 بپوشد و بعد از آن غسل کند که بعد از آن غسل کرده مسئله
 که شخص که بپوشد بدل غسل بپوشد یا باشد بدل غسل و پیش از آن
 باز بپوشد و بعد از آن غسل کند که بعد از آن غسل کرده مسئله
 که پیش از آن غسل کند و بعد از آن غسل کند که بعد از آن غسل کرده مسئله
 که بپوشد و بعد از آن غسل کند که بعد از آن غسل کرده مسئله
 غیره ممکن نشود اما بنا بر احتیاط و احتیاط و احتیاط
 بر ایشان و پیش از آن غسل کند که بعد از آن غسل کرده مسئله
 اول شب تا آخر شب هر وقت غسل کند بجهت روزه واجب
 بپوشد و روزه که بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 و صبح بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 روز را بجهت نمازش اگر ترک کند روزه اش باطل است بجهت
 ذکر شد که روزه باطل است بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد

و اختیار باشد اگر چه روزه منجبتی نباشد مسئله هرگاه جبراً
چیزی را روزه منجبتی نباشد و روزه منجبتی نباشد اما اگر آیت
بود بخورد واجب است بر او فضا مسئله روزهای که فضا
کشان واجب پیشوایب جا آورد و فضا را از مذکوره جدا
غیر از روزه منجبتی است و فضا را از بعد از نوال و
نذر منجبتی است و روزه معتدله است و واجب باشد
و غیر از این در روزه منجبتی است و فضا را از بعد از نوال و
اندر از روزه منجبتی است و فضا را از بعد از نوال و
و فضا را از روزه منجبتی است و فضا را از بعد از نوال و
گرفتن کسب و از روزه منجبتی است و فضا را از بعد از نوال و
و اطعام دادن که هرگاه شکست منکدرم که هر روزی صدقه
و صدقه منجبتی است و فضا را از روزه منجبتی است و فضا را از بعد از نوال و
منجبتی است و فضا را از روزه منجبتی است و فضا را از بعد از نوال و
هر یک از احوط اختیار کردن ترتیب معتدله است و فضا را از بعد از نوال و
هرگاه شکست منجبتی است و فضا را از روزه منجبتی است و فضا را از بعد از نوال و

و بگویند که باید که این مسئله هرگاه بمال خصیبت
 مثل زنا و غیره افتاد که در روزه معین کفاره جمع خالی از
 قیامت نیست و هرگاه در یک روز چند مفسد در پی یکدیگر آورد مثل
 اکلا و شرب و جماع و استمناء و کذب مثلا تکرار کفاره خالی از قیامت
 نیست مسئله هرگاه در ایامی که در آن وقت قیامت است و مخصوص افتاد که
 کفاره بر او واجب شود بعد از آنکه در روزی که کفاره بر او واجب
 گشت مسئله در یک شیء که در آن وقت قیامت است و مخصوص افتاد که
 حلال بداند و تا آنکه در آن وقت قیامت است و مخصوص افتاد که
 شرع باید بداند و در آن وقت قیامت است و مخصوص افتاد که
 و دفعه سیم باید بداند که در آن وقت قیامت است و مخصوص افتاد که
 در مرتبه چهارم مسئله هرگاه مرد یا کراه جماع کند بان
 در روز رمضان و مرد و روزی باشد مرد باید دو کفاره
 بدهد و پنجاه ناز یا نه بخورد و اگر زن را فحش باشد مرد و زن
 خود و بیست و پنج ناز یا نه بخورد و اگر زن و اگر در این
 جماع ضعیفه را فحش شود احتیاطا آن است که کفاره

بدهند مسئله هرگاه شخصی در وقت بیدار شدن و سار و در وقت
منو الی نذارد و بیدار و در وقت خواب و بیدار و در وقت
نذارد مثل طعام بداند بفرماید و حاکم می گوید که اگر در هر یک
جمع کند مرد و زنان این احکام است و هرگاه هیچ قدر نذارد
استغفار کند و اگر در هر یک از اینها نذارد یا شبانه یا آحوط آن
است که زهد از قدرش کتات باشد و مسئله نکراده و منوط برام
غیر از اینها که در هر یک از اینها نذارد و در هر یک از اینها
شهری و روستایی که در هر یک از اینها نذارد و در هر یک از اینها
مسافر یا نه که در هر یک از اینها نذارد و در هر یک از اینها
وقت آن هرگاه در هر یک از اینها نذارد و در هر یک از اینها
عوضش را هم بکند مسئله قضاء مضیقه یکیش از چهار افطار
نمی توان کرد مسئله کسانی که بعد از روز و در وقت مشام
و عرضعه اگر روزی بکند استبریح و حرام است مسئله فطره
هرگاه نذارد شخص بعد از وقت بقصد طلق بصدقه یا بصدقه
الی الله مسئله روزی استیجار و زکات و نذارد مثل مشام

در شب که از خواب بیدار شود و در آن وقت که در خواب بود از خواب
 بیدار شود و در آن وقت که در خواب بود از خواب بیدار شود
 هرگاه در وقت شب ماه مثل خون بدید و بدید و بدید و بدید و بدید
 روز را و روز و روز و روز و روز و روز و روز و روز و روز و روز
 اگر با میل تمام برید و برید و برید و برید و برید و برید و برید و برید
 کثاره در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز
 قناری در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب
 قناری در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب
 مثلاً روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز
 افتاده است و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب و در شب
 در شب این کرد و روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز
 برا و واجب شود در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز و در روز
 فراموش کرد یا خواب رفت تا صبح صادق روزی آن روز و در روز و در روز و در روز
 اگر چینه عذری یا فراموشی نکرد چنانچه طافضای شرا بگوید مسئله
 کثاره شصت صد مرتبه واجب بفرماید داد امان در کثاره

رمضان که باشد رت نکون ثار مستان بگر چند مد را بیک کتبی
 میوان داد و همچنین درین هرگاه منقل بماند در ضمن ثار منشا
 دیگر مسئله شخصی اگر روز منشا دارد بلکه هر روزه واجب حق
 استیجار در روزه منجبتان بگرد اگر چه در زمانانی باشد که روزه
 واجب را نتوان کرد در این ایام منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 کند بعد از منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 مسئله شخصی در منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 کند آنکه منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 کرد منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 غیر از انزال منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 من جماع در زاد منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 منجمه منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 منجمه منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا منشا
 مسئله هرگاه شخصی با قدر ملاحظه صبح نکرد یا بجز غیر صبح کردن
 اکثرا کرد یا ملاحظه صبح کرد بیشک یا بنظر افتاد و مفطر بعمل

آورد بکدام معلوم شد که صبح بود و نه شب و واجبست
 نه گنای مسئله مرگ شب رمضان مثلا خبر دادند شخصی که
 صبح است و او عین حاصل کرد یا گمان شوخ و سخره کرد و معصرت
 آورد بکدام معلوم شد که صبح بود و نه شب و واجبست و اگر معلوم
 نشود که صبح بود و نه شب و اگر شب باشد و اگر صبح باشد
 خبر دهند عدل بر روی و در تمام واجبست اما اگر شب باشد
 گنای است و اما خبرشان باینکه اگر صبح و شب در میان
 با ما احتیاط وقت که اگر در آن روز و شب و اگر در آن
 مسئله مرگ خبر دهند و اگر در آن روز و شب و اگر در آن
 خلاف ظاهر شود واجبست و اگر در آن روز و شب و اگر در آن
 کردن داشت و نکرد گنای هم واجبست بنا بر افوی فکر آنکه خبر
 دهند عدل یا عدلین باشند هر چند جاهل باشد باینکه
 تقلید غیر نمیتوان کرد در دخول وقت و خروج آن و ظاهر آن
 نیست باینکه فضا و غیر آن مسئله و اگر و هست بوسیدن
 و لمس زنها که شهوت بجرکت ابد که عادت نزال نداشته باشد

و سه روزه در چشم کشیدن و استعمال آن اگر چه علق برسد و اگر نه
 خون که باعث ضعف شود بشرط آنکه اندک باشد با علق پیوسته
 میشود و داخل تمام شدن که خوف ضعف داشته باشد و همچنین
 چوب در دهان که علق نرسد و بوشیدن و با چوب خشک کردن و اگر
 بوشیدن کامل باشد با علق نرسد و اگر نرسد از برای
 روزه را و اگر استسجبت مسئله تر باشد و خون بلوغ است
 حتمی است و اگر در خللی بود از علق و نفاس و سایر
 نبود و اگر در دهان علق نرسد و اگر نرسد و روزه
 که در سفر است و اگر در سفر است و اگر در سفر است
 شود و مسئله تر باشد و اگر در سفر است و اگر در سفر است
 بکشد و وقت است و اگر بکشد و اگر بکشد و اگر بکشد
 مرد پس وزن هر روز و اعطاش که آب از خود باز کرد و روزه ترا
 شاق باشد افطار کند و از برای هر روز یک طعام که از علق
 دهند و بعد با قدر فضایش بکشد و همچنین زن حامله نزدیک
 وزن شیرده که ترسند بر ضرر طفل شیرانکه و دیگری مریض

دادن مثل نشود افطار کنند و از برای هر روز یکصد طعام کفایت
 بد کنند از مال نمود مسئله هرگاه طفل پیش از صبح بالغ شود و گاه
 مسلم شود معتد روز کند و عذر نماید دیگر هرگاه ناپیش از
 ظهر بر طرف نشود و مفطری بخانیا و روزه باشد معتد روز کند
 غیر از حیاض و نفثاء و الا که در روز باشد معتد
 بگیرند مسئله هرگاه در روز روزه باشد و در وقت
 مانند نماز معتد به روزه و روزی یکصد طعام کفایت کند و
 قنایا فطرت است اگر نماز در روز باشد و در وقت
 سفر چنین نیست قنایا در روز اگر در روز باشد و در وقت
 مرض و غیره معتد به روزه است اگر نماز در روز باشد و در وقت
 گرفتگی باشند و پس بر روزه ای ایشان حرام باشد واجبست بگیرد
 مثل نماز شان و هرگاه و صیئت کنند یا بر غیری بخایب آورد
 از او ساقط میشود مسئله هرگاه قضاء و مضایر در وقت شخص باشد
 با قدرت بر گرفتن و معتد گرفتن نداشته باشد نماز و مضایر در وقت
 عاجی و گاه کار است و واجبست از برای هر روزه یکصد طعام بگیرد

643

با خود شایسته مسئله هرگاه شخص ضایع را نداند بکن یا بپوشد
 باید بپوشد آنکه ضایع در آنست ضرر ندارد مسئله کافر هرگاه
 پیش از غروب عید مسلم شود واجبست که ضرر خود و عیال خود
 را بپوشد اگر چه در حال غرض هم واجب بود بر او بپوشد ضرر خود را
 مسئله اجناسی که در اختیار او اند و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 بلکه اگر آن را در اختیار او اند و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 ضرر را در آنست باشد بحال فقیر که آن را در اختیار او اند
 بسیار عید و عید و عید و عید و عید و عید و عید و عید
 مسئله اگر چه در آنست و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 بهمان بلور است که در آنست و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 و اولی با دار و چوبستان خود داد است و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 علم و فضل مسئله باید داشتی نباشد بپوشد و بپوشد و بپوشد
 باشد و واجب التمسک به باشد بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 مسئله بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد
 که کفایتشان نکند و بیایند و بپوشد و بپوشد و بپوشد و بپوشد

[illegible]

الجبیل ہارات کہ موقوف بر پادری و مادری سید باشند
در طرف فادری و مادری اگر سید و غیر سید و خسر و غیر خسر
مشکله غرض خلوص و اگر بایں داد و ستد و اگر بفرار و غیر بفرار
آخر مذکور آنرا عاده السبب است و اگر زیادتی از خسر مال داری
در مال خود بماند مستحق و غیر اینها از ادب و استقامت و کرم
غایتنا جملہ اشخص معروف و غریب از ارباب مکارم و عفت و تقوی
که راه خیرت و کسب و کفایت و بکرم و دیار مایکی میرد با خیر و کرم
قرارداد و بنای و بنای و بنای و بنای و بنای و بنای و بنای و بنای
سبب نمیشود و اگر بکرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم
توسعه و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم
و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم
از مال و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم
اما احتیاطا باذن مجتهد باشد چنانچه مشکله مال و مال و مال و مال
کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم
و مشکله مال و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم و کرم

در روز اول سال جدید اینکند و باقی از پیشین و غیر مستند است
فما لا یزید منه کبره و تصرف در مال کند بر نفس نیست فکر باذن
ببخشد مسئله چنین حسن داده را هرگاه هر وقت خود کرد یک شخص
زاد در همان سال پیدا کرد احویات آن شخص را بداند مسئله مبارک
باشد از خسر نیاید آن شخص آید و اینام و این السبیل سادات لزوم ندارد
بلکه هرگز نباشد مسئله از آن سال سابق را از هیچ ایزد
میدانند از پیش از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را
بی آنکه در آن سال از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را
الآن سال است مسئله از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را
پیش از آن سال مسئله از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را
بر او نطق بر آن سال مسئله از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را
باقی باشند مسئله از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را
در سال نو یک مسئله از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را
هرگاه شخص هر روز مسئله از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را
میباشد یا و در هر روز که مسئله از آن شخص مسئله از آن شخص هم اتمام را

اینکه با او بیاید و با او باشد و در آن وقت که او را
از باغ می کشند و به خانه می آورند و در آن وقت که او را
در پیش رو کنند و پیش از آنکه او را بکشند و در آن وقت
که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت که او را
بدان وقت که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت
که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت که او را
میان آن دو وقت که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت
در میان آن دو وقت که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت
با او بیایند و با او باشد و در آن وقت که او را
خون با سال و سال و در آن وقت که او را از سال و سال
پیش رو کنند و در آن وقت که او را از سال و سال
میان آن دو وقت که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت
نزد آن دو وقت که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت
نزد آن دو وقت که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت
که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت که او را
که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت که او را
سال از آن باغ که او را از سال و سال پیش رو کنند و در آن وقت

وَيْحَةُ بَكْرٍ وَخَرَابِ كِرْبَةٍ مُسْتَنْ وَمَرْدَانِ بِلَامِ دِهْ سَتِ مَرْدَانِ
بِلَامِ دِهْ سَتِ مَرْدَانِ وَخَرَابِ كِرْبَةٍ مُسْتَنْ وَبَكْرٍ وَخَرَابِ كِرْبَةٍ مُسْتَنْ

مستقیم و ائمه را بکمال بیعت برپا دارد و عتقا و غنای خشت کردن

مکرده است شکر بر جنت مکرده است خوردن و آشامیدن بر جزو

یابی نمکینه و استند و ایستادن و خزان زیاد از دست ایستادن

چند سوره مجید کرامت و فیض و انوار و نورانی نعمت بدین

اگر آب باشد و خضاب کردن و باخوردن و یا جنب کردن مشکل

دوا واداجه

و مضاعف است از آنکه در این باب از برای حین مجروح شدن

کرده و غیب سرور را با یارانش بهر جا که میخواستند تا او را غسل

و بعد از رسیدن بنشین با خستاء دست برد و جان مال بدن و

فصل در بیان فضائل و مناقب ائمه و سید و صاحبزاده که بعد از آن

مکن ذکر میشود این که حضرت غسل جمعه و عید را و عید قربان

وَقَدْ كُنَّا مِنْ أَفْوَاجٍ

جید و زان می بیند و زان می بیند و زان می بیند

18

مشکند مکر و مست بر رمل و زمین شوق زار و بیستی زمین نیم
 کرد ز مشکل و آداب تمام ز غایت است سنج است در حق تمام این
 در میان و بالذات بر دین در حاکم و مکت و در حال غسل
 امر از ناز و غرور و سلام کردن کسب که بالنگشت و داخل نمید که
 میشوند بکنند مکر و تمیز از این منار و شعله ایست و نور
 کشیدن هر روز و در این ایام و در هر یک از این ایام و در
 شب و روز و است و در کیش و وسایل که اول و دوم و سوم و
 بر دار و در این ایام و در هر یک از این ایام و در هر یک از این ایام
 داود و کمال و در این ایام و در هر یک از این ایام و در هر یک از این ایام
 با خطی یا بر و در این ایام و در هر یک از این ایام و در هر یک از این ایام
 کردن حضور من و در این ایام و در هر یک از این ایام و در هر یک از این ایام
 خالی تا بر نبودن و آب سرد نوشیدن و آب سرد بر بدن زنجش و
 پهلوانی است و در این ایام و در هر یک از این ایام و در هر یک از این ایام
 بر سر و در این ایام و در هر یک از این ایام و در هر یک از این ایام
 کشید ز تشنگی و در حاکم و در این ایام و در هر یک از این ایام و در هر یک از این ایام

در چهره های که مستحب است اجتناب از آنها بول اول و لاف و اسب و فلان
منتهی مرغ خانگی غیر جلال و نور جوانی که مینه خورده و سوز
ماتر شیشه و لباس کتی که از نجاست اجتناب میکنند و در طوب
موش قند و دوزخ و خوک و شتر و نر و باد و ف و ع و ح و ج و ز و حلام
و مسو حان و طایر و آب و دراز و ناله و شکر و خمر و مدنی و
مستحب شکر از اینها که در حدیث آمده است و اینها مستحب است
که فرد پوشد جمیع اینها و در ذکر اینکه عادت و بزرگوار است
وزن بر روی حاشیه لباس یا بر روی زانو یا بر روی سینه یا بر روی
پوشد و مستحب است که در اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
مطلفا چه زن و چه مرد و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
بودن و زیاد کردن جامه به قسم شعاع و عطر و زن و یا کبره
لباس و انگشتر و عقیقه در دست کردن بلکه در غیر نماز هم و شانه و
دین زن و میواله کردن و مسک و عطر و لباس و سینه پوشیدن
عنه زنان و مکر چه و جامه و رداء و مکر و است جامه زنند و
سپید و زرد و سبز و آبی و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها

[illegible]

آنکه اگر در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
بر آنکه اگر در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
بکشد که در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
فصل در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
و غایت و در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
و در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
که در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
از آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
بر آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
مجلس و در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
خاص و در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
شق و در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
و در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
و در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این
و در آن روز که پیش از این که در آن روز که پیش از این

بسیار باشد و در ویا از هم جدا باشد و یکدیگر را
و یکدیگر نشسته تا از یکدیگر جدا شوند و در ویا
البین بختند و در ویا از هم جدا شوند و در ویا
و در حال نشسته و از یکدیگر جدا شوند و در ویا
بجای رکوع و در حال ایستاد و دست استراحت بر زانو و دست

در ویا

چرا بر سر زانو و در ویا از هم جدا شوند و در ویا
و اینست که در ویا از هم جدا شوند و در ویا
نیت است که در ویا از هم جدا شوند و در ویا
کنند و در ویا از هم جدا شوند و در ویا
یا وقت مرگ و در ویا از هم جدا شوند و در ویا

قطع کند و در ویا از هم جدا شوند و در ویا
و بعد تکبیر بپند فستق رکوع است و در ویا از هم جدا شوند و در ویا
و پیش از نشستن از رکوع و در ویا از هم جدا شوند و در ویا

در ویا

میان دو زانو بلکه آخو طاعت است و در ویا از هم جدا شوند و در ویا
رکوع و بعد فستق رکوع است و در ویا از هم جدا شوند و در ویا

در ویا

باین قسم که پشت پاوی را سترایکن آرد و بکنند یا چپ و در میان
 بر زان چپ بنشینند و چشم بر کتاف خود بیند از دوا بنزد آید بکنن
 بِسْمِ اللّٰهِ وَ بِاللّٰهِ وَ اَللّٰهُمَّ وَ تَقَرُّوْا لَا تَقْرَبُوْا وَ مَعْرُورٌ كُنْدَ اللّٰهِ
 زان بعد از تشهد سه مرتبه بکنند بکنان اول را گفت مرئیه بنی
 ضرر نخواهند داشت و حلاله کردن و بکنان ثانی را گفت مرئیه
 و اولی در سجده ایستاده و بعد از آن از سر ایستاده و نشسته و آن
 ابتدا با آنکه گویند کنایت بیند و از آن حال بلند و به دراز نماید
 و گفت و از آن اب ستانم این و از آن شکست کند منفرد بکند
 آخر بگوید یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار
 و ثانیوم بگوید یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار
 بجانب چپ که اگر کمر بگوید یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار
 که ثانیوم در بار بگوید سلام آخر و آنکه بجانب چپ نشان کند
 و دیگر بجانب چپ نشان کند اگر بگوید یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار یا نزار
 بکنند و سلام و منقرضه و از آن اب ستانم این و از آن شکست کند منفرد بکند
 و از آن اب ستانم این و از آن شکست کند منفرد بکند

از این سبب

از این سبب

[illegible]

卷之四

۱- در این کتاب که در این روزگار
 ۲- در این کتاب که در این روزگار
 ۳- در این کتاب که در این روزگار
 ۴- در این کتاب که در این روزگار
 ۵- در این کتاب که در این روزگار
 ۶- در این کتاب که در این روزگار
 ۷- در این کتاب که در این روزگار
 ۸- در این کتاب که در این روزگار
 ۹- در این کتاب که در این روزگار
 ۱۰- در این کتاب که در این روزگار

[illegible]

مناقب و مناقب

الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

میداد اکبر در این کتاب

۱۹۹۹
 اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْأَلُكَ بِمَا نَسْأَلُكَ
 اَنْ تَكُنْ لَنَا رَءِيسًا وَنَسْأَلُكَ بِمَا نَسْأَلُكَ

مستخرج من كتاب...

از برای خبر: این کتاب در دسترس است

فلا تَجْعَلْ أَعْيُنُكُمْ حَبْلَ مَوْتٍ

پیشانی از برای بهترین اعمال که نماز است قرة عين المسكين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

یعنی پناه جبر از شر شیطان گناهان و مشرک و کافر و غیره

عَالَمِ اسْتِغْنِیَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِیْمُ بِمَا خَلَقَ مِنْكُمْ
کُنْزِ اسْتِغْنِیَ تَبَارُکٌ وَتَعَالٰی عَمَّا یُشْرَکُّونَ
الَّذِیْنَ یَسْتَفْتِیْکُمْ فِی شَیْءٍ مِّنْ دِیْنِهِمْ قُلْ
قَدْ مَنَعَهُ جَمِیعُ شَیْءٍ اِلَّا الَّذِیْنَ یَشَاءُ
وَمَنْ یَّشَأْ وَیُشَأْ بِرَبِّهِمْ یَسْتَفْتِیْهِمْ
مِّنْ اَمْرِ دِیْنِهِمْ قُلْ اِنِّیْ لَا اَعْلَمُ
اِلَّا الَّذِیْ یُحْیِی الْمَوْتِ اَوَّلَ اَمْرِ
اَلَّذِیْنَ یَسْتَفْتِیْکُمْ فِی شَیْءٍ مِّنْ دِیْنِهِمْ
قُلْ اِنِّیْ لَا اَعْلَمُ اِلَّا الَّذِیْ یُحْیِی الْمَوْتِ
اَوَّلَ اَمْرِ اَلَّذِیْنَ یَسْتَفْتِیْکُمْ فِی شَیْءٍ
مِّنْ دِیْنِهِمْ قُلْ اِنِّیْ لَا اَعْلَمُ اِلَّا الَّذِیْ
یُحْیِی الْمَوْتِ اَوَّلَ اَمْرِ اَلَّذِیْنَ یَسْتَفْتِیْکُمْ
فِی شَیْءٍ مِّنْ دِیْنِهِمْ قُلْ اِنِّیْ لَا اَعْلَمُ
اِلَّا الَّذِیْ یُحْیِی الْمَوْتِ اَوَّلَ اَمْرِ

[illegible]

21

کچھ ہندو

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ يَوْمَئِذٍ هِيَ كَرَّةٌ عَظِيمَةٌ
 فَتُفْجَرُ السُّيُوفُ وَتُجَارَى الْمُنَادِ وَتُقَالُ
 لِكُلِّ شَيْءٍ كَيْفَ جَاءَ أَجْرُهُ يَوْمَئِذٍ
 الْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلْعَالَمِينَ
 وَتُفْجَرُ السُّيُوفُ وَتُجَارَى الْمُنَادِ وَتُقَالُ
 لِكُلِّ شَيْءٍ كَيْفَ جَاءَ أَجْرُهُ يَوْمَئِذٍ
 الْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلْعَالَمِينَ
 وَتُفْجَرُ السُّيُوفُ وَتُجَارَى الْمُنَادِ وَتُقَالُ
 لِكُلِّ شَيْءٍ كَيْفَ جَاءَ أَجْرُهُ يَوْمَئِذٍ
 الْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلْعَالَمِينَ
 وَتُفْجَرُ السُّيُوفُ وَتُجَارَى الْمُنَادِ وَتُقَالُ
 لِكُلِّ شَيْءٍ كَيْفَ جَاءَ أَجْرُهُ يَوْمَئِذٍ
 الْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلْعَالَمِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَكُونَنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ

[illegible]

4

اینها شد بد ترکست مسئله نکاح کرده است که بفرمان خود
 واجبست و اما حرام است استعنا کردن چنین کسی که بفرمان خود
 بفرمان استعنا استعنا حرام است خطبه کند و در حق اگر قدرت
 بر خفته زن داشته و واجبست بر کسیکه بدست او استعنا از نکاح
 اجابت کند و از اهل احکام که بفرمان خود استعنا کند و ضعیف در حق
 خدا بشیر و بکار رفت خود را بفرمان خود و بفرمان خود
 اختیار فرموده است مسئله خود را بفرمان خود اختیار فرموده است
 بشر و انکه مثلا او را از این جهت بفرمان خود استعنا کند و بفرمان خود
 فرموده است مسئله فرموده است بفرمان خود استعنا کند و بفرمان خود
 بفرمان خود را در فرمایند با او و بفرمان خود استعنا کند و بفرمان خود
 که خواست این را در فرمایند با او و بفرمان خود استعنا کند و بفرمان خود
 مسئله شخص هرگاه نوشت که فلان زن معتز را بفرمان خود استعنا کند و بفرمان خود
 مسئله هرگاه شخص بگوید فلان کبیر معتز را بفرمان خود استعنا کند و بفرمان خود
 حلال کردیم که انبیا بفرمان خود استعنا کنند و بفرمان خود استعنا کنند و بفرمان خود
 اخذت لک و طبعها جواب بگوید بیلک بنکوست مسئله ثابتست

وعدت و فانی صیقل از درختی و درختی را است

تفاوت با آنکه اولی داشته باشد خرج طعنه و تحمل با و پیش مسئله
 یکسری است مسئله بیرون میاید مسئله منوطه مثل طالع نیست
 اگر با زن شود هر از زن بر زن و حق و چیزهای دیگر که بر دایمی است
 بیاید و در آن ایام مانع حق شود مسئله هرگاه در وجه بیاید
 قبل از عقد که شوهر شرع بر زن یا غیره بر زن یا غیره است
 انقباض از حق دارد مسئله اگر در حق عقد بیاید اگر در وجه بیاید
 یا چیزی نام یا بر حق یا بر زن یا غیره یا اعطاء است فتح یا انقباض
 احتیاج به آن مسئله اگر با زن یا غیره بر زن یا غیره است
 بیاید و در حق مسئله هرگاه بر زن یا غیره یا اعطاء است
 بیاید یا انقباض است هم قریب است به زن یا غیره یا اعطاء است
 حرمه بیوی از ادحق دارد و یکسری است مسئله هرگاه در وجه بیاید
 نخواهد یا اگر زن داشته باشد حق واجب چهار شب بیاید یا انقباض
 و اگر مسئله هرگاه در حق داشته باشد شخص اختیار دارد که یکسری
 نزد یکی بیاید و مسئله شب نزدیک مسئله بر شوهر واجب است
 و کسی و سکناء زن دایمی یا قدری اما با تمکین و وجه و اگر زن را

هرگاه ضعیفه بعد از طواف و رجوعی بکمرش جکزند بدو دیگر نباید
 جگر کند تا نه ماه انتظار وضع حمل بکشد هرگاه وضع حمل نشد
 باز صبر کند تا سال و اگر بگذرد زمانه تا سال شوهرش وفات کرد
 باید چهار ماه و ده روز عده وفات بدارد اینهاست عده ای که است
 مسئله زن صغیره و یا آنکه در عده ماهی است که طواف از اندامها
 عده وفات چهار ماه و ده روز دارند و اگر منقطعاً و اگر حائضه
 باشند هر عده که در عده ای است که بگذرد تا آنکه ماه و ده روز
 طواف یکساعت کند که در عده ای است که بگذرد تا آنکه ماه و ده روز
 شیر میل کند مسئله ضعیفه که در عده ای است که بگذرد تا آنکه ماه و ده روز
 از این طواف حقیقت بیفتد که در عده ای است که بگذرد تا آنکه ماه و ده روز
 زن سید شصت سال تمام و غیر سید پنجاه سال تمام که در اندام حقیقت
 نمی بیند باید ماه عده نکاح بدارد اگر در اول ماه باشد طواف یکساعت
 و اگر در وسط ماه باشد و طرف ماه را پی روز بگیرند و در وسط
 و وسط را ملازم مسئله عده که بگذرد نصف عده است و اگر منقطع
 مکر عده وفات که چهار ماه و ده روز است مطلقاً و اگر حمل داشته باشد

این را از پیش است مسئله ای نیست که مرد بیرون کند و بیرون
 و از خانه بیرون دانه دانه داخل خانه بگذرد و بیرون نیست که بیرون
 و بیرون او که بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 از خانه شود و بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 هرگاه مرد بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 از خانه بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 شوهر بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 او که بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 و او که بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 حرام است مسئله اگر زن شوهر را از خانه بیرون کند و بیرون
 بر او حرام نیست و اگر شوهر بیرون بیرون بیرون بیرون
 نوبت او بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
 هرگاه در خانه بیرون شوهر و زن بیرون بیرون بیرون
 تا بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون

هم بپسند رجوع نماید بپسند رجوع را مسئله هرگاه شوهر را
 قتل یا بگوید زوجه طالق یا او بگوید زوجه طالق طالق
 کاتب بپسند نشسته ضعیفه میتواند بپسند شود و طلاق خود را
 بگوید یا نه و کالت عن موی از طالق مسئله قبول کردن دل
 ضعیفه در ندادن طلاق از این مسئله مرد بزوجیه منقطع
 خود بگوید زوجه را بپسندم کاتب بگوید طالق و طلاق زوجه است
 مسئله هرگاه شوهر بگوید زوجه را بپسندم و بپسند
 حاضر باشد یا نه بپسند مرد را یا نه بپسند مسئله هرگاه
 بگوید زوجه را بپسندم یا نه بپسند مرد را یا نه بپسند مسئله
 در حیض و غیره مسئله هرگاه بگوید زوجه را بپسندم اگر
 حیض بپسند زوجه بپسند و الا چهل و پنج روز است مسئله اگر
 ضعیفه در عدت غیر حیض باشد همان شوهر خود را بپسند و اگر
 عقد کند از برای خود یا اگر عقد کرد و مدتش را بپسند بپسند
 نمیتواند عقد کرد از اگر مشکلی است مسئله هرگاه مولا کثیر را که
 مقنونه غیر هست از او کند عقدش ثابت میباشد با خیار و جاره

[illegible]

نظر کرد و در آنجا ایستاد و از آنجا که از آنجا که
شور و غوغا می‌نمود و از آنجا که از آنجا که
شور و غوغا می‌نمود و از آنجا که از آنجا که
و از آنجا که از آنجا که از آنجا که از آنجا که
در آنجا که از آنجا که از آنجا که از آنجا که
نکند که از آنجا که از آنجا که از آنجا که
همین که از آنجا که از آنجا که از آنجا که
خود را از آنجا که از آنجا که از آنجا که
موت بداند از آنجا که از آنجا که از آنجا که
خود را از آنجا که از آنجا که از آنجا که
بشنود که از آنجا که از آنجا که از آنجا که
جایز است مسئله هرگاه که از آنجا که از آنجا که
زمان و مبلغ که از آنجا که از آنجا که از آنجا که
محرمیت جایز است مسئله هرگاه که از آنجا که از آنجا که
در آنجا که از آنجا که از آنجا که از آنجا که

شیر بخورد و شیر و آب نمک کند و آن شیر و آب نمک
 شش که بشه باشد و در دانه شیر و آب نمک کند و شش از کبر
 بر بعضی باشد و شیر و آب نمک کند اگر چنین باشد احیاناً کف و
 و نظر خود را به شش اگر اندر دانه شیر و آب نمک کند
 که از این شیر از بدش که شش و آب نمک کند و شش که گفته
 یکدانه و شش شیر و آب نمک کند و شش که گفته
 مکرر شش که شش و آب نمک کند و شش که گفته
 بخورد و اگر کبر کند و آب نمک کند و شش که گفته
 بکریه است اما آب نمک کند و شش که گفته
 مکرر شش که شش و آب نمک کند و شش که گفته
 مذکور است و شش و آب نمک کند و شش که گفته
 شش که شش و آب نمک کند و شش که گفته
 کامل است و شش و آب نمک کند و شش که گفته
 و شش و آب نمک کند و شش که گفته
 و شش و آب نمک کند و شش که گفته

بنابر آنچه در مسئله در باب اول مذکور شد برادر شخص را مثلاً ازین
برای شخص حرام نیست مگر در اجتناب است مسئله هرگاه دو زن بخواهند
شخصی را بکنند او را بزنند و هرگاه بپایان بپایان در دفعه آخر یکبار
شود و هر دو خواهر میشوند و عقدشان باطل میشود اگر خواهر بعد
یکبار از یکدیگر و اگر از یکدیگر از زوجه قریبه تمام شود بعد از آن تمام
عقد است بنابر مقتضای آنکه در مسئله هرگاه بعد معلوم شود که هر دو زن
بشخصی را بزنند و عقدشان در یک روز واقع شده که عقد هر دو با
آنست و الا عقد یک نفر است و اگر باطل است مسئله پس نازل
عقد است اگر باطل است از آنکه در یک روز بزنند و عقد هر دو باطل است
و عقد باطل است از آنکه در یک روز بزنند و عقد هر دو باطل است
بر شوهرش و در اینجا ضعیف است که نباید و چون نازل شد مثل آنکه زن از
شوهر خود شوهر شود و عقد برادر یا خواهر زن را بزنند پس عقد باطل است
با یکدیگر و با سایر زنان باشد یا نباشد یا با خواهر یا با مادر
یا با پدر یا با برادر یا با خواهر یا با مادر یا با پدر یا با برادر
یا با خواهر یا با مادر یا با پدر یا با برادر یا با خواهر یا با مادر یا با پدر یا با برادر

شوم خود را یا با خود و یا با خود و یا با خود و یا با خود
 من در خود و یا با خود و یا با خود و یا با خود و یا با خود
 اقسام مذکور و دلیل بر اعتبار وقت این نوع از عموم خبر است
 مگر آن قدر که خواهی بود و یا در آنکه انقضای آنست و چنین
 زنی بود و خبری است که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 و خبر بر آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 اخبار که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 اخبار که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 یا که خبری است که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 یا خبری است که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 است که اخباری است که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 یا از آن خبر و یا از آن خبر و یا از آن خبر و یا از آن خبر و یا از آن خبر
 است که اخباری است که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 شود که خبری است که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر
 را خبری است که در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر و یا در آن خبر

[illegible]

اند از پستانها که در آنست و در آنست و در آنست
 و در آنست و در آنست و در آنست و در آنست
 است بعد از آنکه در آنست و در آنست و در آنست
 صاحبش و در آنست و در آنست و در آنست
 فتنه باشد و الا فتنه باشد و الا فتنه باشد
 و در آنست و در آنست و در آنست و در آنست
 دارد و در آنست و در آنست و در آنست
 و در آنست و در آنست و در آنست و در آنست
 از آنست و در آنست و در آنست و در آنست
 آبادی باشد و در آنست و در آنست و در آنست
 و در آنست و در آنست و در آنست و در آنست
 و در آنست و در آنست و در آنست و در آنست
 در آنست و در آنست و در آنست و در آنست
 و در آنست و در آنست و در آنست و در آنست
 و در آنست و در آنست و در آنست و در آنست

وین مال خود را باقی است بیکدیگر و اگر باقی نماند به پیش ازین
مستند هرگاه مال از دست بیرون آید بجز آن که در کتاب
نقد و خط است مستند است بکتاب و اگر باقی نماند به پیش ازین
بسیار بر دقت است و اگر باقی نماند به پیش ازین
کتاب است بکتاب و اگر باقی نماند به پیش ازین
که از دیرینه خود را بکتاب و اگر باقی نماند به پیش ازین
و اگر باقی نماند به پیش ازین
اگر باقی نماند به پیش ازین
پیش ازین
بر دقت است و اگر باقی نماند به پیش ازین
شخص بکتاب و اگر باقی نماند به پیش ازین
خود کرد بکتاب و اگر باقی نماند به پیش ازین
او را پیش ازین
هرگاه بر دقت است و اگر باقی نماند به پیش ازین
شخص بکتاب و اگر باقی نماند به پیش ازین

[illegible]

مثل

و اگر چه

اگر چه در تمام مال خلاصی برده شده است و در
 و اینست که در تمام حق و اشتراک بر حق و اشتراک
 آنکه اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 و اینست که در تمام مال خلاصی برده شده است و در
 باشد و اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 است که بیع و اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 زبانه از دو کس باشد و اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 فضل با اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 و مال باشد و اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 باشد و اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 فصل در اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 عین مال خود را در مال اشتراک ببیند همانرا بردارد و اگر بعد از
 و اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 بردارد و اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام
 باشد و اشتراک در تمام باشد و اشتراک در تمام

مشق

غرض

در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 کرد اما حیف است که اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 اگر بگویند که در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 مطالبه مان چنانچه می تواند کرد اما احتیاط در کردن چنین است
 باقی باشد چنانچه می تواند کرد اما احتیاط در کردن چنین است
 کتاب منبر ^{در ردی که می باشد} و در ردی که می باشد که خواهد مطالبه کند
 و در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 و در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 مسئله با و در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 باشد با و در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 فراوان با و در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 هرگاه قرض کنند مطالبه کرد با و در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 افعال کرد در ردی که می باشد اینست که اگر بگویند که در ردی که می باشد
 وقت شد بعد از دادن یا از اخی کردن طلبکار رضا کند و بنا بر این
 مسئله اگر مالش بعد از قرض نباشد بعد از برای خدمت و این

برای سوزانی و اسباب سوز و دوی مثل لباس و فرش و ظروف بپزدن
خوردن و نوشیدن و کثبان و پود خود و عبا لش و کلاه دارد و تمام
بطلبکار دهنده مستند هرگاه مفروض و فاش کند و مالش بطریق
باشد که من و خرج ضرر دوی تجبیرش از مالش زیاد تر نباشد
که مال طلبکار است مسئله هرگاه در این مسئله طلبکار او را
نیست مطالبه حق نیز نمیکند و میگویند که میگویند باید
کسب کند باینجه و زیاد از آن که ضرر و زیان طلبکار
بطلبکار دهنده ندارد و در مسئله هرگاه ضرر و زیان
بر ذمه اش میگذرد و در مسئله هرگاه زیان و ضرر
بغیر آن غیر سادات دهنده را زیان و ضرر ندارد اما
بغیر آن سادات دهنده را زیان و ضرر سادات هم بر ذمه
اما احتیاط باذن مجتهد بدین مسئله شخص مالی دارد
مطلوبه اجرام غیبی اند چه قدر و طلبکار را هم نمیشناسد بیخ با آن
وضعش بغیر آن سادات دهنده و ضعف دیگرش بجهت بیاطلاع است
بدین و باقی دیگر اگر از این سال زیاد بپایند و زیان و ضرر

مسئله هرگاه شخصی در بیوی را از من داد و ز یاد تو گرفت و غفلت

نماز احوال خود کرد و چنین انما را لباس باورش مثل آن بود و با انما

نماز کرد با علم خبر مت و پند اند که نماز با انما باطل است باید نماز

را غنای کند و مسکن به الاجاز و مسئله هرگاه اجاز کرد شخص در

که عیسوی اثر به در آن که مسکن به در آن ببرد مثل آن صحیح نیست باید

مسکن به در آن که مسکن به در آن مسکن به در آن ببرد بگوید اگر نکند

یا نه اندر و به مجاز او به بلخانه اجاز و کند که نعمت بین یازمین

اجاز و کند به در آن مسکن به در آن مسکن به در آن مسکن به در آن

کند به در آن به در آن به در آن به در آن به در آن به در آن به در آن

سرد و غنای به در آن به در آن به در آن به در آن به در آن به در آن

فرسخ بگوید به در آن به در آن به در آن به در آن به در آن به در آن

وجه را بگوید و فصل در بیان اجیر است مسئله هرگاه شخصی یک

و بهی مثل داد که یکسال هر شب بگوید یاری بنیابت من کن و چنین

نکرده ز یاد ترا مشکلت که مثل آن بگوید یاری امین الله بخواند اجیر نکند

بعینم اجیر نباشد بگوید یا شد این قسم من و ندارد مسئله هرگاه شخصی

اجاز

جاء

اجیر

آنچه شود با نذر کند ختم فرماید و چنانکه شرط باشد با شخص آنجا
 افتد حیاط باید همانا با نذر بعدش بخواند مگر آنکه معین کند با
 بطور و معانی متعارفی و اگر باشد باشد انکسالت خیر ندارد و در بعد
 همان شرط را در نذر خواند مسئله ایچر هرگاه نذر و بیعت که مشروط
 بر زمان و بیعتی است تمام نکرد اگر از آن که در بیعت و بیعتی است که بعد از
 بنا و در خیر ندارد که نذر بخواند و نذر از آن که در مسئله ایچر
 مطلق لازم است نذر بخواند و انبار حیاط مسئله ایچر بیعت
 نماز را چنانکه نذر بخواند و نذر از آن که در مسئله ایچر
 قریبه الی الله سبحانه و تعالی و نذر از آن که در مسئله ایچر
 و بیعتی را که از قیاس بر آید و نذر از آن که در مسئله ایچر
 قبول کرد و انشخص هم که باید بداند مسئله ایچر شد و بیعتی شد
 بخواند که نذر بخواند و نذر از آن که در مسئله ایچر
 بطریق اولی نمیتوانی رجوع کنی مسئله ایچر و نذر از آن که در مسئله ایچر
 مدیونی را مثلاً که هر وقت طلبکار میاید او را بدلت اجابت مید
 معین است مسئله ایچر و نذر از آن که در مسئله ایچر
 بیعت است مسئله ایچر و نذر از آن که در مسئله ایچر

باید که در قبول طبعاً از وجهه بر او متعلق باشد و در طاعت

وقت آنکه در وقت فراز داده باشد که بگوید یا بدین حد و بعد

بیشتر از آنکه بگوید یا اگر بخواهد از آن بدون نبوده مشهور است

که از او مطالبه کنند از چیزی که داده است خصلت به المزارعه مشهور

و اگر کسی بخواهد یا اگر قابل زراعت باشد که زراعت کند و یا

زراعت کند یا بگوید یا اگر بخواهد یا اگر بخواهد یا اگر بخواهد

که سه چیز از آن چیزی که در المزارعات مشهور است

مشاف

سه چیز از آن چیزی که در المزارعات مشهور است

اگر کسی بخواهد یا اگر بخواهد یا اگر بخواهد یا اگر بخواهد

المکاسب و از آن چیزی که در المکاسب مشهور است

مکاب

و منفعت که در المکاسب مشهور است

و جماله و فرض و وجهه و صلح در بعضی از صورت و بسم نافع بین آنها

چون مال بعه اجناس غیر باشد بسم نافع منفعت چون اجناس و غیره

مشکله ببع برد و بسم است اول و بسم غیر و بسم و بسم و بسم

لازم و معاطات مشکله ببع عقد بر چهار قسم است اول نقدی است

نقد

[illegible]

فیک

فیل حمل شراب و سوار علی ظالم حجة ظلم کردن و مانند آنها است بمقتضا
 چنین فایده که در آنها هیچ نفع نباشد چنانچه حرام است شورا کتبی و
 روح اگر چه بر کاغذ و دیوار باشد مطلقا مسئله فایده بازی مثل شرم
 مرغ بازی و غیره حرام است مسئله غنا خواندن حرام است و در قرآن
 و روضه معصیتش و غیره مضامین مسئله نوحه کردن از برای
 میت و اجرت گرفتن بوجه از برای میت مسئله این که بفرمان برای
 غیر مؤمنین و این که بفرمان برای عینیت کردن مؤمنین و غیره
 و سخن چینی کردن و مسئله از برای زنی که در خانه است
 یا بالعکس این مسئله اجرت گرفتن و مسئله از برای زنی که در خانه است
 چنین مسئله که در حق و مانند آنها و مسئله از برای حرام است
 حرام است از برای گرفتن چهره و بیست و چهار روز از نشان بالک
 چه واجب عینی باشد مثل نماز چه واجب کفائی باشد مثل غسل و کفن
 و دفن میت مسئله حرام است از برای گرفتن بر شهادت دادن و حکم کردن
 و مانند آنها و آنچه از قبیل اینست نه از صناعات که نظام امور معاش
 نبوده است بآنها مسئله جایز نیست بیع و شرای مایهات مسئله از برای

۱۲

در این روز من استغفر و من استغفر و من استغفر
 من استغفر و من استغفر و من استغفر
 شده است و آنچه باقی است در روز آخر از این روز
 مسئله ایچ در زمان صبح هرگاه در آن روز خود را از آن
 غیبه یا بیهوشی و هرگاه در آن روز از آن بیهوشی
 بی آذن نمیشود و از آن روز که در آن روز از آن بیهوشی
 و شراش و اجر بر آن است و در آن روز که در آن روز از آن بیهوشی
 در تنگی و احتیاج خلق با شما است و در آن روز که در آن روز از آن بیهوشی
 و خرمای و زینت و زور و قدرت و در آن روز که در آن روز از آن بیهوشی
 با لباس محض زن پوشیده از آن روز که در آن روز از آن بیهوشی
 حرام است مسئله تلف و بیکان که حرام و قافله رفتن است که بعضی حرام
 میدانند در بیرون و در بیرون است از چهار فرسخ گذشته حرام است
 در ریوا است و حرور و بوی و در آن است و کسیکه حرام نداند از آن
 و اگر حرام بداند و بیکر و هر دو هم یکدیگر متغال نفره باشد که
 بیشتر است از هفتاد زن یا با محرم خود مثل مادر و دختر و خواهر خود

مضاعف آوردن شریکیش مسئله هرگاه بیع باطل شد شریک و با او مضاعف
 ثمن و همتن میباشد مسئله بیع باطل بر مضاعف و بیع میبایع نمیشود
 و در دست ایشان مانده هرگاه قدر برورد آن نداشته باشند
 وجه نقاشی مال خود تصرف کنند مسئله با ازان است انداختن زلف
 مثل اثر اینست باقی مانده در مسئله هرگاه بفروشد شیء معتق بتمیزی
 و در مسئله هرگاه بفروشد باطل است مسئله هرگاه مال غیر در
 بر سر است و مسئله در بیع و در مال غیر و در مال بیع
 باقی مانده در مسئله هرگاه بفروشد شیء با غی و بفروشد
 و مسئله در مال بیع است مسئله هرگاه
 شخص بیع را در مال بیع و در مال بیع و در مال بیع
 است آن وقایع مال بیع است و همچنین در مال بیع و در مال بیع
 کار بیفناوه است مسئله هرگاه شخص غلامی یا کفنی را فروخت و در
 مالشان و لباس غیر از سرشان مال بیع است و اما لباس و در
 هم حرفت مسئله هرگاه بیع حبسی را از یار بکشد بیعتی که مجبور شود
 این بیع صحیح نیست مگر اینکه مضاعف کند مسئله هرگاه غفیر بکشد

علامت بلوغ انسان شمرش است بی العانه باد بر و انزال معی^ب
 و رویت بدن و روی درشت بد و بی طرح در چپه و در شارب و پیرانتر
 سال تمام و دختر نه سال تمام اما ای سال از لیست این سالها مسئله
 اشارت میدهند و در دماغ و گوش و زهر بغل و سپهر و درشت شدن
 ثدی و مثانه و تنه و نفخ از در و شش و از دندان و جگر و و درشت
 شدن خود حاضر و حاضر بلوغ است در راه علم و ادب و اما بعضی
 حل علامت بعد از بلوغ و از جمله مسئله و دانش که گفته
 بالغ و عاقل و رشید و بالغ با سواد و علم و از آن شارب و پیرانتر
 و صدقه اما اینجا بگوید و از آن که با پیرانتر و از آن که پیرانتر
 و جوابش بگوید بلی که از آن که پیرانتر و از آن که پیرانتر
 نمیتواند جوع کند اگر بگوید و بگوید پادشاه نموده پادشاه
 عین شدن اگر چه بعضی از باشد اما همه معوضه اگر چه عوض بگوید
 باشد که جوع نمیتوان کرد مسئله هرگاه بگذرد شخص شارب و پیرانتر
 سایر مویها جابر است بخورد آنها را بقد و حاجت از درخت لثه
 صبر و بد رخت و موی اش نکند و هرگاه بگذرد پیرانتر از آن اما در صورت

معلم باطله بر خدای خود مناسبت ندارد و اگر باشد فساد و وقت است
مستند و در این شخص ما اینرا میگویم و میبینیم از اینها که حضرت
نذاته میخوانند و چون که در این عصر وقت بکفر هم میخوانند که اینها
و قبولش را اجاری کنند مسئله زمین و غیره بعد از اینها
درگاه عظمی که از اینها از اینها که مسئله ملک و وقت است
خارج از این میخوانند و وقت از اینها که در وقت میخوانند
بسیار است از اینها که از اینها که در وقت میخوانند
بسیار است از اینها که از اینها که در وقت میخوانند
و اگر چه از اینها که از اینها که در وقت میخوانند
وقت است از اینها که از اینها که در وقت میخوانند
بوده که در وقت میخوانند و وقت میخوانند
بسیار است از اینها که از اینها که در وقت میخوانند
باشد مسئله در وقت میخوانند و از اینها که در وقت میخوانند
که در وقت میخوانند و مسئله در وقت میخوانند و از اینها که در وقت میخوانند
اگر مضایق از اینها که از اینها که در وقت میخوانند و از اینها که در وقت میخوانند

همان وصیت ثلث باقی است اگر مشاع بوده و اگر وصیت بود باطل
 است مسئله وصیت از برای موقوفه دوم که بر جای نیست و از برای هر یک
 چهار است و هرگاه شخصی وصیت بر جای می کند چون در حق و بیع و غیره
 مذکور و در مقام از اسباب مال باید بداند است مسئله اگر وصیت
 باینکه کرده باشد و در آن روز اسلیم دارند مسئله اگر بعد از وفات
 فاسد شود و در حق هر یک از اینها باید بداند تا باطل است این
 مسئله مال مشاع در حق هر یک از اینها باید بداند تا باطل است
 اگر چه در آن روز و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که
 در مقام از برای هر یک از اینها باید بداند تا باطل است
 هر قسم که در آن روز و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که
 باید بداند تا باطل است اگر هر یک از اینها باشد مسئله
 هرگاه یکی منع شده باشد اگر مستفیل نباشند یا با حق است
 مسئله و معیض می تواند مال صغیر را فرض بردارد اگر مال دار باشد
 مسئله هرگاه وصیت کند که شمشیر را فلان و غیره کند مثلاً
 انهم شامل است و در هر یک از اینها باید بداند تا باطل است

وصیتی کند پس از آن بپند آن وصیت کند عمل ثانی کند فصد
 الارث مسئله مرثیه وراثت که مرثیه است اولش وارثی که
 پدر و مادر و اولادند و دویم حبل و حبله و برادر و خواهرند و سیم
 عم و عمو و خاله و خالوند و اولاد ایشان یا اولاد اولاد ایشان
 تا در مقام ایشان بشوند اگر چه زن یا زن و شوهر آنی و در
 قسیم از لوث دارنده شود و اگر در لوث دارنده باشد
 چنانکه ارث میرسد و اگر زن اگر شوهرش اولاد نداشته باشد
 یک سیم و اگر مرد و اولاد نداشته باشد و زن و شوهرش
 مسئله اگر اولاد از پدر یا مادر باشد و پدر و مادر
 هر یک شش یک سیم و اگر زن و شوهرش اولاد نداشته باشد
 از مادر و اما پس از آنکه تمام اولاد و پدر و مادر و
 آورد با جوه میرسد مرادیه و زن ایشان مسئله هرگاه
 دار مالی نداشته باشد بر اولاد و وراثت و چنانکه مسئله هرگاه
 طایفه سابق باشد با اولادشان بر طایفه لاحق چنانکه مسئله
 هرگاه مو وصیت کند که وصی و خوار است وصی دیگر قرار دهنده

انوف

امش

امش

انچه ميده خداوند به او داده ميشود و يا او را نميدهند بغير طلبكارش و يا او را
 بغير مسئله بداند اگر چه طلب ميت داشته باشد نميتواند بازاي
 خوي بآرد و مظلوم حيايت نميشود مگر با شرف و صفت كند كره دادن
 مزا از او كنند و ميت تويمان يا و دهد و ملك او را بخرد يا باشد
 و بول كنند و يا كشي و يا بگويد اگر تو را بگويد و بول و بگويد
 علق او را بگويد و ميت تويمان يا و دهد و ملك او را بخرد يا باشد
 است مسئله مگر بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد
 ۱۰ انچه و مزا از او بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد
 اما با او بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد
 و بشر را بشودن و مقرا و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد
 كوشند و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد
 از كوشند و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد
 و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد
 خدا يا انچه و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد
 برون و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد و يا بگويد

مست و مست

حقیقه یا فریادی خاشرانش خوانند ضرر ندارد اما خواندنش بهر
 مسئله برای برای ضرر چیزی اختیاریست بگرشود تقسیم کنند با مسئله
 انقدر را بردارند ضرر ندارد مسئله هرگاه شخصی در زایری کرد و بعد
 فریب دیگری جوع میشود که اگر چه غیر از حمام هم باشد مسئله کجاست
 و مثل او را راه سر راهی که در راه است مسئله کویتند با حیات
 دارد در راهی که گذر است دارد اما حیات مسئله
 در راهی که در راه است در راهی که در راه است مسئله
 را بخواند در راهی که در راه است در راهی که در راه است مسئله
 عمل مسئله در راهی که در راه است در راهی که در راه است مسئله
 ندارد مسئله در راهی که در راه است در راهی که در راه است مسئله
 مریدانست و قلش هر چه در این مسئله است مسئله هرگاه در
 قیصر باشد در راهی که در راه است در راهی که در راه است مسئله
 واجبست و چنین حکم آن مسئله در راهی که در راه است مسئله
 بودن مکت کردن جیب یا حائض یا غشاء یا سایر احیاناً مسئله یا
 تربت و غیره که بلا استیفاء میشود ان کرد لیسر اما انظر فی انجس

نکند اما اگر در اجاره بربیت زدن حرام نیست لکن ترکش واجب است
 خون بویشت که پاکست خوردش حرام است مگر آنکه خود کوشش خون
 شد باشد بویشت ^{یا بخوان} خوردش مستحب است اگر باه مشبه شود
 میل با کافره خوانند متبستان با بیوفانند اگر بزور صبر ^{بلک}
 که بیناند بر او نماز کند احتیاطا جایز نیست و اگر زانچه شوند ^{دورا}
 خیز کنند و آن وقت ^{بغیر از آنکه} و یا با ^{بغیر از آنکه} و یا با ^{بغیر از آنکه}
 خانه متشابه را با ^{بغیر از آنکه} با ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}
 باذن میهد مال ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}
 مثل ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}
 دادن جایز است ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}
 شرعی ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}
 هرگاه ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}
 صاحبشرا ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}
 بتواند ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}
 اوقات ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه} و اگر ^{بغیر از آنکه}

[illegible]

مسئله هرگاه سگ منعلم شکار یا بکشد یا بچیند شرطی که وفا کند
سگ مسلم باشد و بنام کرام خدا باشد مثل اللهم و بحمد شکارها
کند از او شکار و از کفایت از او بی و مثل این باشد حلال است مشقه
چون که بهر چه باقی باشد بهر چه باقی باشد یا سگ و مثل اینها کشته
حلال نیست که بهر چه باقی باشد یا سگ و مثل اینها کشته
زنی از آب بیرون آورد که مسلمانی باشد یا سگ و مثل اینها کشته
سگ را که کشته شود یا سگ را که کشته شود یا سگ را که کشته شود
و کشته شود یا سگ را که کشته شود یا سگ را که کشته شود
مثلاً و بجز در مواردی که در این کتاب مذکور است
ذبح کند یا شکار کند یا سگ را که کشته شود یا سگ را که کشته شود
و چهار رکعت است اگر چه زن هم باشد ذبح کند آن
مکرات که در این کتاب مذکور است و نام خدا بود و خدا را ذبح کرد
و در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است
که در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است
که در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است

1890

[illegible]

مؤلف

بیوان پیوسته شد زدن چنان بظلم با جزالتش کردن با باری کین
 ز یاد از نورش انوارشان کردن پازیر بار بار داشتن یا اگر ستود
 قشبه اش با سر و ما و کرم دادن ایشان بظلم بر و چون انوار
 نازد بر من سر و ان ظلم کننده را خدا می کند تا آتش قلب ایشان شود
 و ستمه علی و علی را ستمه کند و آتش بر با علم شد او را نازد
 کند بحد و بکین شدن کند و انوارش بر من نازد اما اگر کینه
 بر من کرد بر من بر من بکین شدن بکین شدن و نازد و نازد
 باشند و بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن
 آتش بر من بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن
 و بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن
 اما انکس بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن
 باذن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن
 او را بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن
 مثل مورچه یا مکر بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن
 از اینجا تا آخر کتاب بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن بکین شدن

چنانچه از تو ذاریع شود و در بد از آن او را در جنت اندازند و از تو
 میرسد که او را از جنت بیرون می آورند و اما اگر توبه کند و بگوید
 شهادت اگر از او گرفته شود و او را آلوده شد با این قضا و قضا و قضا
 با این کشتن و کشتن اما اگر از او گرفته شود و او را آلوده شد با این
 باز نه با قضا و قضا و قضا و قضا و قضا و قضا و قضا و قضا
 پس از آن کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 است و قضا و قضا و قضا و قضا و قضا و قضا و قضا و قضا
 کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 جمیع شوند و اگر کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 باشد با ایشان و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 هم باشد و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 فرج خود را و از جنت و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 سنگارشان کرد و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 با ایشان و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

五

ما اذنا كرمنا سيد حريمه بالبا ايشان كنت فضل في البارة

در کتابش هیچ کس ندیده باشد و وزن از برای ناایام و ویرانها

اولا این برکت از برای شماست تا بعد از ایشان را نباشد و در

卷之五

بكره انما يشاءوا ويريدون فشان كنتم يقولون هذا فضلنا القدره

وَكَيْفَ تَتَذَكَّرُونَ

که مسکن از میان و ما را و از این شد حدشان بعد از این است

شاد و اگر من بکنم نباید و نه اگر اقامت این را باید بر من

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَرْزُوقٍ قَالَ سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ مَنْ شَرَّكَ فِي الْفَيْءِ فَكَانَتْ دَفْعَةُ أُولَاهُ

انوار البحر المحمود : في مناقب ائمة الهدى

عَلَّمَ النَّاسَ مَا فِيهِمْ مِنْ خَيْرٍ وَنَهَى عَنْ شَرِّهِمْ

فازنا بر است فکلیت سر و مسئله هرگاه شخصی را برای زد و کید

خوار خود و نیم طاری مستکون بیز و با شراش حیات انکشت او را

تا بیخ ناید برید غیر از اینها مشو اگر دگر در کندی چاودا تا

تا بد برسد و دفعه سیم او را حبس کند و اگر مال ندارد و خرجش از دست

المال يمتدنا به و اگر در زندان در دست کرد باید او را کشت

و در بند شش دهم بهر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه
و انکشت زاندم و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه
سینه بر روی دوش و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه
پنج طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است
دیر قدر است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه
طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است
بجز اینها که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است
یکستان را که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است
عالم است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه
و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است
دست است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه
دیر زابل که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است
کوشش است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه
اگر از اینها که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است
که بر روی دوش و در هر طایفه که در این کتاب مذکور است و در هر طایفه

من بیا و خلاف و از پیر و پند گشته و غدر و زکوشه را منع کند و
 و بیایم از کوشه ایار و کند شده شرقا اگر پیرده ناز و منقل
 استخوان رسد یا شرقا اگر استخوان نمایان شود به شرقا
 استخوان کند و شرقا اگر استخوان از آتش پیرده ناز شده
 پیرده شرقا اگر پیرده مغرب به شرقا استخوان شد و پیر
 علم مسئله جافه زخمین شکم و فو برسد و پیرده
 ای و سه شرقا قول شد استخوان در پیرده و پیرده
 پیرده که فرو رود و پیرده که فرو رود و پیرده که
 برسد و پیرده که پیرده استخوان پیرده و پیرده
 دولت مشال شرقا پیرده است و علم مسئله که پیرده
 ان بر پیرده و پیرده که شرقا شود پیرده و پیرده
 بدقد و کزود شود مشال و اگر سپاه شود مشال پیرده
 انک و اگر این و پیرده و پیرده و پیرده و پیرده
 بدقد بقول علم مسئله و پیرده و پیرده و پیرده و پیرده
 از ضمه کند بر کشتان پیرده است بقول علم مسئله که پیرده

مردم مثقال شکر پی طایر بدین
مشابه حباب کبوتری است از اجلا کند

بسم الله الرحمن الرحيم

وَمَا يَلْبَسُ مِثْلَ بَدَنِهِ مَا زَالَ يَتَكَلَّمُ ارْتَوَى مِنْهُ خَشْيَةً أَنْ يَرَى
 الْفِتْيَانَ يَتَهَوَّنُ عَلَيْهِمْ وَيَدْعُو لَدُونَهُ بَكَرْبَةٍ وَأَنْ يَسْمَعَهُ خَشْيَةً أَنْ
 يَرَى مِنْهُمْ لُتْفًا يَكُونُ فِي الْمَقَامِ الْمَشْهُورِ ذُو الْإِلَهِ الْمُنْتَهَى
 أَنْ يَرَى مِنْهُمْ لُتْفًا يَكُونُ فِي الْمَقَامِ الْمَشْهُورِ ذُو الْإِلَهِ الْمُنْتَهَى
 كَيْفَ يَكُونُ مِثْلَ مَا يَكُونُ فِي الْمَقَامِ الْمَشْهُورِ ذُو الْإِلَهِ الْمُنْتَهَى
 يَا غَسَّالُ الْخَبَايِثِ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ
 شَرُّهُ حِينَئِذٍ تَنْسِفُ الْكَافِرِينَ كَمَا يَنْسِفُ اللَّهُ الْكَافِرِينَ كَمَا يَنْسِفُ اللَّهُ
 الْكَافِرِينَ كَمَا يَنْسِفُ اللَّهُ الْكَافِرِينَ كَمَا يَنْسِفُ اللَّهُ الْكَافِرِينَ
 حَتَّى لَا تَجِدَ لَهَا مَقَامًا يَكُونُ فِي الْمَقَامِ الْمَشْهُورِ ذُو الْإِلَهِ الْمُنْتَهَى
 مَلَكٌ يَدْعُوهُ يَذْهَبُ مَعَهُ يَذْهَبُ مَعَهُ يَذْهَبُ مَعَهُ يَذْهَبُ مَعَهُ
 غَسَّالُ الْخَبَايِثِ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ
 الْخَبَايِثَ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ
 حَتَّى لَا تَجِدَ لَهَا مَقَامًا يَكُونُ فِي الْمَقَامِ الْمَشْهُورِ ذُو الْإِلَهِ الْمُنْتَهَى
 أَمَّا أَفْعَالُ الْخَبَايِثِ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ الْخَبَايِثَ الْبَسِ
 مِثْلَ مَا يَكُونُ فِي الْمَقَامِ الْمَشْهُورِ ذُو الْإِلَهِ الْمُنْتَهَى

[illegible]

مستوفى

九

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

ف شد
و بعد از آن که از این جهت از آنکه غنای آن اشرف و مضافاً مسئله
درست است و بهر حال باقی آید و چیزی در باب قلیل با آنکه

با این میشود و السلام

علاهی که در این است

سید محمد حسن

تاریخ تولد نورچهره حسن محمد حسن

شب پانزدهم شعبان ۱۲۷۵

سید محمد حسن

شعبان ۱۲۷۵

روز چهارم

Handwritten text in Arabic script, possibly a title or date, located above the central emblem.

٢٠

